CATHERINE SELLERS

Escapadă norvegiană

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Pe domnul și doamna Pearsons, Zarah Thornton i-a cunoscut în cursul traversării Mării Nordului.

Originari din Shrewsbury ca și ea, aceștia se îndrăgostiră imediat de tânără și, dat fiind că ei mai fuseseră în Norvegia, îi înfățișară tabloul idilic al minunățiilor care o așteptau în „binecuvântata țară a vikingilor". Ei se duceau la Bergen, pentru a participa la „zilele Grieg" din luma mai.

– Eu și soțul meu îl adorăm pe Grieg, muzica lui este atât de romantică, spuse doamna Pearsons cu entuziasm. Ar trebui să asiști și tu la acest festival.

– Mi-ar fi făcut o deosebită plăcere, dar, din nefericire, mi-am propus să stau doar câteva zile la Dalvik.

Zarah n-avea de gând să le dezvăluie adevăratele motive ale călătoriei sale în Norvegia.

– Dalvik ai spus?

Doamna Pearson căută vreme de câteva secunde în memorie și apoi se încruntă ușor, mirată:

– Dar Dalvik nu este o stațiune turistică, ci un sat cu câțiva locuitori, spuse domnul Pearsons.

– E o adevărată văgăună, dacă îmi permiți expresia, adăugă și soția lui. Iartă-mă, copila mea, dar ce ți-a venit să te duci în locul acela uitat de lume? Vei muri de plictiseală, zău așa...

– Nu prea cred, zâmbi Zarah. Am niște rude acolo.

– O, în cazul ăsta este cu totul altceva, dar dacă stau să mă gândesc bine, înainte să ne instalăm la Bergen, ne vom duce la Geilo, care este destul de aproape de Dalvik. Vrei să te ducem cu mașina noastră?

– Sunteți foarte amabili, dar nu vreau să întârziați din cauza mea.

– Nu contează. Deci rămâne stabilit: vei merge cu noi, declară doamna Pearsons hotărâtă și mâine pe la ora asta vei fi la...

– La mătușa mea. Accept invitația dumneavoastră cu mare plăcere.

*
* *

A doua zi, pe la ora cinci după-amiază, Zarah aprecia la fel de mult amabilitatea noilor săi prieteni, dar începea să regrete că nu luase în cele din urmă trenul.

Într-adevăr, încântați de ideea de a o face să descopere curiozitățile orașului Bergen, domnul și doamna Pearsons o luaseră pe drumul cel mai ocolit. În alte împrejurări, tânăra

s-ar fi bucurat să hoinărească de colo-colo, dar din nefericire, nu se afla în Norvegia pentru o călătorie de plăcere. De aceea, după ce luă sfârșit pelerinajul obligatoriu la casa lui Edvard și Nina Grieg, se uita la ceas cu nerăbdare. Când va mai ajunge la Dalvik? Ceea ce omisese să le spună celor doi Pearsons era faptul că dinadins nu-i anunțase pe unchiul și mătușa ei că va sosi pe nepusă masă.

Merseră apoi o bună bucată de vreme până la Gullobotn și Zarah trăgea încă nădejde că va ajunge la o oră rezonabilă la destinație. Din nefericire, pierdură din nou o grămadă de timp pe drumul de la Tysse la Norheimsund. Traversarea munților Toakgjell se dovedi a fi o adevărată aventură. Curbele periculoase alternau cu pantele foarte abrupte și colțurile ascuțite de stâncă. Peisajul era într-adevăr grandios, dar lui Zarah i se păru cam neprietenos. Atunci când domnul Pearsons, închipuindu-și fără îndoială că o va lăsa cu gura căscată pe „tânăra sa compatrioată", opri pe podul Fykesund ca să admire mai bine panorama oferită de acesta, se hotărî să se lase în voia soartei. Măcar avea posibilitatea să vadă niște lucruri superbe. Începând din acel moment, se relaxă și se bucură de restul călătoriei. Era pentru prima oară de la moartea mamei sale, care avusese loc în urmă cu o lună, când reușea să se mai destindă și ea puțin.

În timp ce feribotul îi transporta de la Kvandall la Kinsarvik, Zarah rămase pe punte ca să mediteze, fixând visătoare apa limpede a fiordului. În seara aceea era posibil ca viața ei să capete un cu totul alt sens...

*
* *

Zarah avea douăzeci și doi de ani. Viața părinților săi, Margaret și Felix Thornton, putea fi rezumată în câteva cuvinte. Căsătorită destul de târziu, la treizeci și șase de ani, mama ei se trezise părăsită de soț foarte curând, de fapt imediat ce aflase că este însărcinată. La câtva timp după aceea, aflaseră că acesta murise într-un accident de avion. Dar ghinioanele nu luaseră încă sfârșit. Se putea spune că venirea pe lume a copilului avea loc sub auspicii extrem de nefavorabile. Într-adevăr, se dovedi că bebelușul, născut prematur, avea ambele picioare paralizate. Diagnosticul era necruțător: compresie medulară. Fetița nu va putea merge niciodată. Medicii îi dădură vestea mamei cu cele mai mari menajamente. Distrusă, Margaret nu mai avea nici o speranță. Operația nu era posibilă, pentru că ar fi pus în pericol însăși viața lui Zarah.

Acum, după douăzeci și ceva de ani de la acea profeție sumbră, numai o mică cicatrice mai dovedea că fără operația efectuată ca o ultimă șansă acordată copilului, fetița ar fi rămas handicapată toată viața. Cum reușise Margaret să facă față din punct de vedere financiar costului mare al operației și al îngrijirilor ulterioare, Zarah nu aflase niciodată. Mama ei refuza să vorbească despre perioada aceea dureroasă din viața lor.

– Văd că ai căzut pe gânduri. Sper că n-ai necazuri în viața sentimentală.

Zarah tresări. Doamna Pearsons o privea zâmbind.

– Nu, de ce spuneți asta?

– Păi, frumoasă cum ești, e imposibil să nu existe vreun logodnic care să te aștepte pe undeva.

– Sunt liberă ca pasărea cerului.

Zarah nu consideră necesar să mai adauge că avea de gând să rămână mereu așa. Își aminti cu o precizie uimitoare una din ultimele discuții pe care le avusese cu mama ei:

– Draga mea, trebuie să stăm puțin de vorbă, îi spusese ea, vădit stânjenită. Nu este un subiect ușor de abordat... În sfârșit, uite despre ce este vorba: din ce cauză nu te vezi cu nimeni?

Zarah o privise uluită:

– Ce vrei să spui?

– Mă refer, evident, la viața ta sentimentală. Probabil că ți se pare ciudată discuția asta dintre o mamă și fiica ei, dar cred că este absolut necesară.

– Da? De ce?

Margaret inspirase adânc.

– Ei bine, eu cred că dacă vei continua să fugi ca până acum de bărbați, mi-e teamă că nu-ți vei găsi niciodată un soț.

„Am ajuns și aici" își zise Zarah zâmbind în sinea ei.

De o bună bucată de vreme, căsătoria ei devenise ideea fixă a mamei sale, care vedea cu disperare cum îi respinge unul câte unul pe toți curtezanii ei. Zarah își clădise cu bună știință

un turn de fildeș și avea grijă să-i țină pe cavalerii ei la o distanță respectabilă. În forul ei interior, decretase o dată pentru totdeauna că dragostea nu era de ea!

– Pe scurt, sunt convinsă că sacrificându-ți viața pentru mine, nu-ți vei găsi perechea potrivită.

După ce trăsese acea concluzie tristă, Margaret clătinase din cap doborâtă de tristețe. Nicidecum impresionată, Zarah îi zâmbise politicoasă.

– Ei, nu-ți face griji, mamă. De fapt, ies și eu... din când în când.

– Nu îndeajuns. Accepți una sau două invitații și apoi te retragi imediat în cochilia ta. Haide, Zarah, spune-mi care-i problema! Nu te interesează nici unul din curtezanii care-ți dau târcoale?

Tânăra dăduse din umeri:

– Să spunem că nu avem aceleași principii.

„De fapt, majoritatea nu se gândesc decât cum să se culce cu mine", mai adăugă în sinea ei.

Margaret uitase subit de pesimismul ei și proclamă emfatic:

– Sunt sigură că mai devreme sau mai târziu vei face cunoștință cu un bărbat care te va face să-ți schimbi părerea despre tagma masculină. Să știi că pasiunile tulburătoare și dragostea la prima vedere există cu adevărat, nu sunt vorbe de clacă!

– Așa cum este cea dintre mătușa mea și soțul ei norvegian?

– Da, ca cea dintre Anne și Haldor.

Margaret era emoționată ca întotdeauna când venea vorba despre sora ei.

*
* *

Anne era cea de-a doua fiică a Juliei și a lui Harry Gentry. Cu mult mai mică decât Margaret – între ele era o diferență de peste șaptesprezece ani – trăise puțin timp în preajma ei. În alegerea numelor celor doi copiii ai lor, părinții dăduseră dovadă de o rară lipsă de imaginație. După ce o botezaseră pe cea mare Margaret Anne, nu găsiseră nimic mai original decât s-o numească pe cea mică Anne Margaret, lucru care a dus curând la nenumărate confuzii. Pe certificatul de naștere al lui Zarah era trecut din greșeală numele mătușii sale la rubrica „mamă".

Când era mică, Zarah se amuzase adesea imaginându-și deruta funcționarului de stare civilă când a fost vizitat de o oarecare doamnă Anne Margaret Gentry care venise s-o declare pe nepoata ei născută de doamna Margaret Anne Thornton. Probabil că acesta se zăpăcise total și o trecuse pe Zarah ca fiind fiica Annei.

Apoi, cele două surori s-au despărțit. De fapt, Zarah bănuia că acestea nu fuseseră niciodată prea apropiate, probabil și din cauza diferenței mari de vârstă dintre ele. Așa se face că Zarah n-o cunoștea pe Anne care, la un an după nașterea ei, îl cunoscuse pe un industriaș din Oslo. Haldor Kildedalen, divorțat și tatăl unui băiat, tocmai avea nevoie de o menajeră care să se ocupe de casă. Îndrăgostită la nebunie, Anne îl

urmase în Norvegia și după șase luni se căsătorise cu el. Nici unul din ei nu se mai întorsese de atunci în Anglia.

Cam în acea perioadă, Margaret auzise vorbindu-se într-o emisiune medicală despre un neuro-chirurg pediatru care făcea, conform reportajului, adevărate minuni. Două luni mai târziu, Zarah era internată în spitalul lui din Paris, de unde ieși curând vindecată complet. Începând de atunci, și-a petrecut copilăria la Shrewsbury, răsfățată de mama ei. Dat fiind că Anne se mutase definitiv în străinătate și bunicii muriseră, în afară de mama ei nu mai avea nici o rudă.

Din nefericire, Margaret căzu victimă unei artrite care cu timpul o condamnă la scaunul cu rotile. În aceste condiții, era normal ca Zarah să nu aibă decât foarte puține contacte cu lumea exterioară.

Evident că suferise din cauza izolării, mai ales în adolescență. O vreme sperase din tot sufletul să se apropie de mătușa ei prin intermediul scrisorilor, dar Margaret părea ciudat de reticentă. Dintr-un motiv necunoscut, ea nu prea ținea ca fiica ei să poarte o corespondență regulată cu Anne. Nevrând s-o supere, Zarah se resemnase să se limiteze la tradiționalele urări de Anul Nou și de Crăciun și la mici cadouri la aniversări.

Din cauza agravării bolii, Margaret încetase curând să-și mai exercite profesiunea de infirmieră la domiciliu. Din fericire, ea și Zarah n-aveau nevoie de banii aceia pentru a subzista. De multă vreme primeau în fiecare trimestru o pensie foarte substanțială care le ajungea cu prisosință pentru

satisfacerea nevoilor lor. Banii, așa cum îi plăcea lui Margaret să sublinieze, erau rezultatul dispozițiilor exprese ale testamentului lui Harry Gentry. Printre alte beneficii, aceștia îi permiseseră lui Zarah ca, la sfârșitul studiilor, să se consacre total rolului de infirmieră, cel puțin deocamdată.

În urmă cu o lună, Margaret murise ca urmare a unei creieze cardiace. Zarah simțea și acum lacrimi în ochi atunci când își amintea dimineața funestă în care o găsise zăcând pe podea fără suflare. Medicul chemat urgent nu putuse să facă altceva decât să constate decesul.

„Nu este adevărat... nu este posibil!" repetase tânăra în timp ce doctorul o ruga să fie curajoasă. Trupul fără viață al bietei Margaret fu ridicat de personalul salvării. Zarah fusese nevoită să se sprijine de spătarul unui fotoliu ca să nu se prăbușească în public. Șocul brusc, suferința și tristețea erau de nesuportat. Pentru prima oară în viața ei era singură, îngrozitor de singură. Anne, anunțată imediat prin poștă, nu dăduse nici un semn de viață. Poate că scrisoarea se rătăcise pe drum... cel puțin așa voia Zarah să creadă.

După trei săptămâni de la înmormântare, se hotărî fără nici un chef să facă ordine în lucrurile dispărutei. Cu sufletul greu, începu să-i aranjeze hainele și obiectele personale. Cu ocazia asta, descoperi în fundul dulapului, ascunsă în spatele unui teanc de cearșafuri, o cutie pe care n-o văzuse niciodată.

Conținutul acesteia, pe care-l împrăștie pe pat, o tulbură foarte tare. Erau o mulțime de desene de copil semnate „pentru mama", caiete vechi și mai ales fotografii cu ea la

grădiniță, la școală, când era mai mare... Chinuită de sentimentul pierderii ireparabile, Zarah avu impresia că abia în clipa aceea își dădea seama cu adevărat cât de mult o iubise Margaret.

La fundul cutiei se găsea o hârtie îngălbenită împăturită în patru. Era o copie a certificatului de căsătorie al părinților săi. Îl citi cu emoție.. până când îi atrase atenția un cuvânt... sau mai bine-zis un nume! Îl studie cu o atenție mărită, fiind din ce în ce mai nedumerită. Avea de-a face cu aceeași confuzie care denaturase și textul certificatului ei de naștere. Și aici prenumele celor două surori fuseseră inversate. Actul pe care-l ținea în mână consemna căsătoria celebrată între Felix Thornton și *Anne* Margaret Gentry. Uitându-se mai atent, observă că în redactarea documentului se mai strecurase o greșeală: *Margaret* Anne Gentry apărea și ea, dar în calitate de martor. Zarah căzu pe gânduri.

Schimbarea aceea de roluri devenea într-adevăr foarte stranie. E adevărat că se putea face o greșeală într-un registru de stare civilă, dar două erau deja prea mult! De altfel, o eroare identică fusese comisă la câteva luni după aceea, într-un alt act la fel de oficial. Din ce în ce mai nedumerită, Zarah citi documentul încă o dată și descoperi o a treia și a patra anomalie, care-i scăpaseră prima oară. Conform textului, mireasa avea nouăsprezece ani în momentul ceremoniei nupțiale și nu treizeci și șase, așa cum ar fi trebuit. În sfârșit, la rubrica „profesiunea soției" nu era trecută aceea de infirmieră, ci cea de vânzătoare, meserie pe care Margaret n-o practicase niciodată.

Atunci când Zarah ieși din încăpere, încă șocată de descoperirea făcută, era pe deplin lămurită. După toate probabilitățile, nu Margaret, ci Anne se măritase cu Felix Thornton.

În perspectiva acestei revelații, nu era de mirare că mama ei evitase cu grijă să vorbească despre căsătoria ei, deoarece de fapt nu fusese niciodată măritată! În consecință, era foarte normal ca cele două surori să se despartă pentru totdeauna. Lui Zarah nu-i venea să creadă că Margaret putuse să devină amanta cumnatului său și să-i facă și un copil!

Brusc își dădu seama că mergea pe o cale greșită. Acea versiune scandaloasă a evenimentelor nu se potrivea cu caracterul lui Margaret: cinstită, bună și altruistă. Nu, trebuia să existe o altă explicație, una atât de simplă în logica ei încât sărea în ochi. Zarah o respinse câteva momente, apoi se întoarse cu groază din nou la ea. Poate că certificatul ei de naștere nu conținea nici o greșeală... în cazul în care era într-adevăr fiica Annei.

Această ipoteză acapară mintea lui Zarah cu forța unei obsesii. Măcinată de îndoieli, i se părea că universul care-i fusese până atunci familiar se prăbușise. Rămâneau o mulțime de întrebări fără răspuns! Cu ce scop au jucat teatru oamenii din jurul ei atâta amar de ani? De ce Margaret, care în cazul acesta nu i-ar fi fost decât mătușă, și-ar fi asumat rolul de mamă? Misterul era de nepătruns. Trebuia totuși să afle adevărul, dar unde să găsească răspuns la aceste întrebări? Numai Anne cunoștea cheia enigmei.

În fiecare zi, Zarah pândea cu nerăbdare poștașul, sperând că acesta îi va aduce o scrisoare din Norvegia ca răspuns la anunțul decesului pe care-l expediase la Dalvik, dar nu primi nici un mesaj, nici măcar o scrisoare de condoleanțe. Atunci când își dădu seama că așteaptă degeaba, tânăra se hotărî să treacă la acțiune. Nu mai putea suporta acea stare de lâncezeală și incertitudine apăsătoare care se instaurase în casă după moartea mamei sale.

La început, rezistă tentației de a scrie a doua scrisoare. Dacă din întâmplare mătușa ei n-o primise pe cea dinainte, era convinsă că a doua putea avea aceeași soartă. Mai exista și pericolul ca Anne să nu vrea să răspundă dintr-un motiv sau altul. Să telefoneze nu i se păru o idee bună. În cazul în care ar fi răspuns Haldor Kildedalen, Zarah n-ar fi avut altceva de făcut decât să tacă. Nu credea că soția lui îi vorbise acestuia despre trecutul ei. Să fi aflat că ea avea un copil din prima căsătorie? Puțin probabil.

În aceste condiții, singura soluție era să meargă personal în Norvegia, ideea care devenea din ce în ce mai obsedantă. Nu se simțea în stare să mai ducă o viață normală atâta vreme cât nu se va elibera de ceea ce devenise pentru ea o idee fixă: să descopere secretul nașterii sale. În aceeași seară cumpără un bilet pentru Edinburgh. De acolo, va lua vaporul până la Bergen și va vedea după aceea cum își va continua drumul și... cum va descoperi adevărul.

*

* *

– Dalvik, anunță doamna Pearsons.

Smulsă pe neașteptate din lunga ei reverie, Zarah ridică brusc capul în momentul în care mașina intra în sat. Domnul Pearsons se întoarse spre ea și-i zâmbi,

– Am ajuns. E adevărat, cam târziu, dar iată-ne în sfârșit la destinație.

Zarah își roti mirată privirea în jurul ei. Reușea cu greu să-și stăpânească sentimentul de ireal care o cuprinsese. Așteptase atât de mult acea clipă, încât acum avea impresia că visa.

– Unde se află casa mătușii tale? se interesă doamna Pearsons. Sper că nu va fi prea îngrijorată de faptul că n-ai ajuns până acum.

„O, nu e nici un pericol în privința asta, se gândi Zarah, ușor tristă. Sunt puține șanse ca ea să se gândească la mine în acest moment."

Îi spuse adresa cu o voce nesigură. Acum, când se afla la fața locului, o anxietate inexplicabilă îi spulberase încrederea care o dominase până atunci. Îndrăzneala îi dispăruse la gândul că urma să se impună în fața unor oameni care, deși erau ultimii membri ai familiei sale, erau totuși niște străini. Dacă aceștia nu vor vedea cu ochi buni sosirea ei pe neașteptate?

– Aici este. Din nefericire, a sosit momentul să ne luăm rămas-bun.

Mașina se opri în fața unei superbe case din lemn vopsită în galben, cu acoperișul foarte înclinat, lucru care dădea clădirii un aspect cu totul neobișnuit.

– Doriți să intrați cu mine câteva minute? le propuse ea pe neașteptate prietenilor ei, simțindu-se brusc înfricoșată de a nu avea pe nimeni lângă ea.

Vizibil mirați de nervozitatea bruscă a tinerei, domnul și doamna Pearsons refuzară în mod politicos. Ea își luă rămas-bun de la ei și le mulțumi de mii de ori pentru amabilitate. Peste un minut, Zarah se trezi singură, cu valijoara în mână.

Timiditatea ei caracteristică era dublată acum de o ușoară angoasă, dar era prea târziu să mai dea înapoi. Urcă treptele cu un aer curajos și sună de două ori la ușă, apoi așteptă cu inima bătându-i puternic în piept.

I se păru că trecuse un secol până când auzi un zgomot în interiorul clădirii. La parter se aprinse o lumină și o voce masculină autoritară strigă la ea. Zarah își mușcă buza de jos. Evident, nu știa nici un cuvânt norvegian. Ar fi bine dacă interlocutorul ei ar vorbi engleza, își spuse ea nervoasă la culme.

Ușa se deschise brusc și se trezi nas în nas cu un bărbat care i se păru imediat foarte impresionant. Necunoscutul înalt, cu umerii lați și înfățișare tinerească și sportivă, o măsură din cap până-n picioare arborând o expresie nu prea îmbietoare.

– Bună seara, sunt... sunt Zarah Thornton, se bâlbâi tânăra.

Abia își rostise numele, că individul scăpă o înjurătură în timp ce figura lui și așa neprietenoasă devenea de-a dreptul ostilă.

– Pe toți dracii, domnișoara Thornton! Ar fi trebuit să mă aștept la asta!

Descumpănită de primirea lui glacială, abia observă că acesta se exprima fluent în limba ei și continua bombănind de mama focului:

– Felicitările mele! N-ai pierdut deloc timpul, ai dat repede fuga încoace...

– Nu înțeleg, se bâlbâi Zarah. Am venit imediat ce...

– ... ce ai primit scrisoarea de la notar, nu e prea greu de ghicit, spuse necunoscutul.

Acesta clătină din cap cu un aer sarcastic și adăugă:

– Evident, ar fi fost frumos din partea ta să participi și la înmormântare, dar presupun că ți s-ar fi cerut prea mult.

În alte împrejurări, Zarah s-ar fi simțit jignită de tonul obraznic cu care i se vorbea, dar un anumit cuvânt o lovise ca un trăsnet:

– Funeralii, ai spus? întrebă ea, emoționată. Sper că nu i s-a întâmplat ceva mătușii mele.

– Ca și cum n-ai ști nimic! Anne a murit acum trei săptămâni.

Zarah se clătină din cauza șocului. *Cea care probabil era mama ei murise și luase în mormânt secretul ei...*

Capitolul 2

Interlocutorului ei i se făcuse oare milă de paloarea bruscă a tinerei? Oricum, vocea îi deveni mai blândă.

– Mai bine intră înăuntru. Vino cu mine.

Fără să aștepte vreun răspuns, îi luă cu o mână geamantanul, în timp ce cu cealaltă o conducea pe Zarah în interiorul casei. Ajunseră într-un salonaș și individul îi făcu semn spre un fotoliu.

– Ia loc.

Ea dădu din cap, dar nu făcu nici o mișcare. În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare înainte să șoptească:

– Mătușa Anne a murit... nu-mi vine să cred. Cum s-a întâmplat?

Necunoscutul dădu din umeri, enervat din nou.

– Știi foarte bine cum s-au petrecut lucrurile, doar ți-am spus în scrisoare. A murit în cinci aprilie.

– Mi-ai scris? Mie?

Pe figura lui Zarah se citea uimirea, dar el izbucni într-un râs trist:

– Bravo, continuă să te prefaci că nu-ți amintești! Bănuiesc că nu știi nimic despre scrisoarea de la maestrul Langaard.

Zarah făcu ochii mari.

– De la cine?

– Eram sigur! explodă el. Deci ai pretenția că nu ești în legătură cu Olav Langaard, notarul Annei și executorul ei testamentar? E din ce în ce mai bine.

Enervată la culme, Zarah se apără cu ardoare.

– Nu „am pretenția", ci afirm, îl corectă ea cu asprime. Și acum, te rog să mă scutești de insinuările tale ridicole, din care de altfel nu înțeleg nimic. Nici măcar nu știu cine ești.

– Mă dezamăgești, te aperi destul de prost. După părerea mea...

– Nu mă interesează părerea ta și te rog să nu mă mai tratezi ca pe o... acuzată! Și pentru ce, Dumnezeule?! Sosesc aici după o călătorie epuizantă ca să mă văd agresată fără nici un motiv de cineva căruia nu-i cunosc nici măcar numele! Trebuie să recunoști că am de ce să fiu șocată.

– Nu mai spune! Domnișoara e tare sensibilă!

Sufocată de indignare, Zarah se zburli sub priviea ironică a individului.

– Îți interzic...

– Liniștește-te. Tu ești cea care exagerezi. O călătorie cu avionul n-a omorât pe nimeni.

Cruzimea lui neintenționată o făcu să pălească.

– Ba da, pe tatăl meu, îngăimă ea în șoaptă.

– Îmi pare rău. Nu știam.

– Oricum, eu am venit cu vaporul.

– Dar ăsta nu este drumul cel mai scurt, spuse el mirat. Ți-e frică să zbori?

– Și ce dacă mi-e frică? Fiecare are slăbiciunile lui.

– Trebuie întotdeauna să încerci să le depășești. Data viitoare...

– Nu va mai exista nici o dată viitoare. N-am venit în Norvegia decât în speranța că o voi cunoaște pe mătușa mea. Se înțelege de la sine că n-am nici un motiv să mă eternizez aici.

– O, o, ar fi prea frumos, spuse zâmbind partenerul ei de discuție, dar nu prea cred.

Zarah se făcu albă ca varul. Bădăranul! Nici în cele mai rele previziuni nu-și imaginase că i se va rezerva o primire atât de urâtă! Purtarea lui era incalificabilă!

– Înainte să mă întorc acasă, insistă ea cu furie în glas, aș vrea totuși să-l văd pe unchiul meu. Asta în cazul în care...

Tânărul se încordă ușor. Interpretase cu ușurință ezitarea lui Zarah și termină fraza în locul ei pe un ton sarcastic:

– ...în cazul în care n-a murit și el? Interesul tău față de el mă emoționează până la lacrimi, dar dă-mi voie să te liniștesc: Tatăl meu se simte rău, dar este în viață, slavă Domnului.

– Tatăl tău! exclamă Zarah uluită.

– Memoria îți cam joacă feste, domnișoară Thornton. Tot în scrisoarea pe care ți-am trimis-o te anunțam că voi fi prezent la Davlik. Adu-ți aminte! Sunt Stein Kildedalen.

Zarah tresări. Vreme de câteva secunde, se întrebă dacă nu cumva se găsea în fața fratelui ei vitreg, dar își alungă repede această presupunere din minte. Dacă Anne ar fi cu adevărat mama ei, nu putea să fie și a lui Stein, pentru că acesta părea să aibă în jur de treizeci de ani. Era prea tânără pentru a-l naște. Atunci, Zarah își aduse aminte de rarele explicații pe care i le dăduse Margaret: Haldor Kildedalen avusese un fiu din prima căsătorie. Acesta era Stein, fără îndoială. Zarah și el erau deci cel mult veri prin alianță.

Lui Zarah nu-i fuseseră necesare decât câteva clipe ca să tragă acea concluzie. În momentul în care privirea ei o întâlni din nou pe cea a tânărului, observă că el o privea foarte atent. Se enervă foarte tare. De ce se uita așa la ea? Se gândi că pe fața ei se puteau citi preocupările ei cele mai intime și, spre marea ei uimire, simți că i se îmbujorează obrajii.

– Foarte drăguț...

– Ce anume?

– Felul în care roșești...

Luată total pe nepregătite, lui Zarah i se puse un nod în gât. Cum oare se produsese acea metamorfoză din monstrul care o umilise cu câteva minute mai înainte? Pentru prima oară, Stein Kildedalen renunțase la aerul lui rigid și transformarea era spectaculoasă. Tânăra realiză brusc că individul era extrem de seducător. Această constatare n-o făcu decât să se teamă și mai mult de el. Putea să fie oricât de irezistibil, nu se va lăsa intimidată cu nici un preț! Înfruntându-i cu curaj privirea, începu să-l studieze și ea la rândul ei.

Stein părea a fi un viking superb. Extrem de înalt, cu trupul plin de mușchi și umerii lați, avea trăsăturile energice și rafinate. Pielea bronzată îi accentua și mai mult blondul aproape argintiu al părului ondulat. Maxilarele proeminente i-ar fi dat o anumită duritate, dacă nu le-ar mai fi atenuat aroganta curbă senzuală a gurii.

În momentul acela, buzele lui schițau un zâmbet, în timp ce ochii de un albastru intens, luminoși ca azuriul cerului, o studiau visători pe Zarah, care stătea nemișcată în fața lui.

– Semeni izbitor cu Anne, șopti el ca pentru sine.

Inima lui Zarah începu să bată într-un ritm accelerat. Trebuia oare să vadă în acea „asemănare izbitoare" semnul că era fiica Annei? Nu neapărat, îi șopti rațiunea. Adevărul era că avea și foarte multe puncte comune cu Margaret.

– Îmi închipui ce șoc va avea tatăl meu, continuă Stein aproape în șoaptă. Mă întreb cum va reacționa atunci când va vedea în tine portretul viu al celei pe care o iubea cel mai mult pe lume.

– Se adorau, nu-i așa?

– Puțin spus.

Privirea lui Stein părea că se pierde în depărtare.

– Perechea pe care o formau nu se deosebea prin nimic de amanții romantici din legendele străbunilor. Povestea lor de dragoste nu era cu nimic mai prejos decât ale acestora, deoarece știau ce înseamnă o pasiune totală, absolută, dedicată unul altuia.

– E foarte frumos... zise Zarah emoționată.

– Da, e frumos dacă ar fi fost fără sfârșit...

Avea pe chip o expresie indescifrabilă. Zarah își drese glasul și-l întrebă:

– Ce s-a întâmplat? Mă refer la moartea mătușii.

– Ți-am povestit deja în scrisoare.

În ochii lui Stein apăruse din nou acea sclipire metalică ce nu prevestea nimic bun. Zarah se strădui să nu înceapă să se certe din nou cu el. O interesa mai mult să afle ce se întâmplase:

– Te deranjează dacă mă voi comporta ca și cum n-aș fi primit scrisoarea de la tine?

Spre marea ei ușurare, el dădu din umeri și continuă:

– Anne tocmai o primise pe a ta prin care o anunțai că i-a murit sora. Aflată încă în starea de șoc provocată de acea veste, prima ei mișcare a fost aceea de a se duce degrabă la notar ca să dea anumite dispoziții în legătură cu nepoata ei...

„Și eu care o bănuiam de indiferență, se dojeni Zarah. Tăcerea ei este justificată de dispariția bruscă, altfel sunt sigură că ne-am fi apropiat una de alta."

– ...Maestrul Langaard mi-a confirmat după aceea cât de afectată i se păruse Anne de acest deces. A părăsit cabinetul lui într-o stare de agitație extremă. Cufundată în gânduri, n-a văzut mașina care venea drept spre ea. Șoferul n-a zărit-o decât în ultimul moment, dar a fost prea târziu ca s-o mai poată evita.

Cu genunchii tremurând, Zarah se așeză, sau mai degrabă se prăbuși pe fotoliul cel mai apropiat.

– A... a murit pe loc?

Stein ezită câteva clipe și spuse cu o voce tristă:

– Nu. Eram prin preajmă și am însoțit-o în ambulanță până la spital, dar era deja în comă și n-a supraviețuit operației. Am crezut că tata va înnebuni de durere.

Zarah își duse mâinile la ochi.

– Probabil că mă blestemă acum, spuse ea.

– De ce spui asta?

– Pe undeva, mă simt responsabilă de tragedia care a avut loc. Dacă n-aș fi trimis scrisoarea, probabil că Anne ar fi trăit și în ziua de astăzi.

– Da, dar pentru câtă vreme?

Zarah ridică uimită spre el ochii plini de lacrimi:

– Ce vrei să spui? Nefericita n-avea decât patruzeci și doi de ani.

– Era deja condamnată de multă vreme.

Zarah se simți depășită de situație. Nu știa multe lucruri importante din viața celei care poate era mama ei.

– Anne știa?

– Da, și mi se pare corect să știi și tu, dacă în felul acesta poți scăpa de remușcări. Medicii nu-i lăsaseră nici o speranță de vindecare. Din punctul ăsta de vedere, pot să spun că accidentul a scutit-o cel puțin de o lungă agonie.

Nesimțindu-se cu nimic mai alinată, Zarah dădu tristă din cap:

– Ați făcut tot posibilul ca s-o salvați? întrebă ea jeantă.

Stein nu înțelese sensul exact al acelei observații ambigue. El o interpretă ca pe o critică și fu indignat.

– Ce întrebare! Îți închipui cumva că eu și tata am stat cu brațele încrucișate, așteptând deznodământul final? Am încercat tot ce era omenește posibil ca s-o salvăm pe Anne. Nu-ți permit să ai îndoieli în privința asta.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă, m-am exprimat greșit, se bâlbâi ea. Am fost luată prin surprindere atunci când am descoperit brusc că mătușa mea era atât de bolnavă...

Stein o privi drept în ochi fără nici o urmă de blândețe:

– Nu văd cum ai fi putut afla altfel. Nu se poate spune că ți-ai făcut în vreun fel simțită prezența în timpul vieții ei.

Se îndreptă spre ușa salonului și așteptă cu o evidentă nerăbdare ca ea să-l urmeze. Zarah se conformă în tăcere. Regreta că putuse să găsească pentru câteva clipe vreun farmec la bărbatul acesta. Era dur și inuman. Chiar dacă în vorbele lui era și un dram de adevăr, cu ce drept își permitea el s-o judece? N-avea nici un motiv să-i dea socoteală pentru faptele ei.

– Camera de oaspeți îți stă la dispoziție. Te voi conduce acolo.

Stein își bătea oare joc de ea? Până atunci o tratase mai mult ca pe un dușman decât ca pe un prieten!

– Nu e nevoie, refuză imediat Zarah.

– Poftim?

– Da, doar ți-am spus că n-am de gând să rămân aici.

– Tare mi-e teamă că n-ai de ales.

– Ba da. Deocamdată, sunt încă liberă să fac ce vreau.

Stein oftă, enervat.

– Nu fi copil. În curând va fi întuneric și nu uita că te afli la Dalvik, nu într-o stațiune turistică. Pe aici nu vei găsi un hotel decât la o distanță de câțiva kilometri.

Zarah se sili să-și ascundă supărarea. Dat fiind modul în care fusese primită, își propuse să nu-și impună punctul de vedere în casa aceea. Din nefericire însă, Stein avea dreptate. Era prea târziu să plece în căutarea unui adăpost. Ca să nu fie nevoită să doarmă sub cerul liber, trebuia să accepte invitația acelui individ, măcar pentru o noapte.

– Te-am convins?

Stein îi pândea reacția cu un aer șiret, lucru care în cele din urmă reuși s-o enerveze pe tânără. Era obligată să cedeze, dar nu-i va putea ascunde ce avea pe suflet.

– Dar fiindcă mă inviți atât de drăguț, îl ironiză ea, ar fi urât să te refuz...

– Asta este și părerea mea.

Lui Zarah îi venea să-i tragă o pereche de palme!

– În orice caz, țin neapărat să-ți spun că aș fi preferat...

– Să-l deranjezi pe tata la ora asta? i-o reteză brusc Stein. Ia-ți gândul de la așa ceva. Trebuie să recunoști și tu că, dată fiind situația creată de tine, ar fi mai bine să-l pregătesc puțin în legătură cu prezența ta aici.

Stein își sublinie vorbele cu un zâmbet trist:

– E un adevărat miracol că te afli în sfârșit printre noi.

*

* *

Când se trezi a doua zi dimineață, soarele strălucea deja pe cer. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama unde se găsește și în cele din urmă schiță o grimasă.

În seara dinainte, epuizată de discuția cu Stein și mulțimea de vești proaste pe care i le comunicase, tânăra se cufundase rapid într-un somn profund. Acum oboseala dispăruse, dar tristețea era încă prezentă. Numai la gândul că urma să-l întâlnească din nou pe Stein o deprima și se mai temea și de întrevederea cu Haldor. În cazul în care tatăl ar fi la fel de arțăgos ca fiul, dezastrul ar fi total.

„Singurul lucru sigur este acela că nu voi face greșeala de a mai pierde vremea la Dalvik", își spuse ea pentru a se mai liniști. Stau numai atât cât să-i prezint condoleanțe unchiului și după aceea voi pleca imediat. Stein Kildedalen nu va mai auzi în viața lui de mine și așa va fi cel mai bine."

Dar în timp ce se ridica din pat și se îmbrăca într-un halat de casă, oftă adânc. N-avea rost să se amăgească: era foarte dezamăgită de eșecul călătoriei sale. Abia începuse și se și terminase. Deodată, zări pe noptieră o carte pe care n-o observase mai înainte. Era un ghid turistic în limba engleză cu titlul, culmea ironiei, „Bine ați venit în Norvegia!"

Zarah o deschise la întâmplare și citi:

„...deoarece acest popor este fără îndoială printre cele mai frumoase din lume. Descinzând din vikingi, norvegienii au moștenit de la strămoșii lor un trup viguros, niște trăsături perfecte și mai ales o privire impenetrabilă, care este interpretată în mod greșit ca fiind indiferentă. În cazul

acestora, natura aspră a modelat omul după înfățișarea ei. Norvegianul este dotat cu un temperament vulcanic și cu o ironie sarcastică ce poate merge până la violență verbală..."

Zarah ridică ochii spre cer. Avusese deja de-a face cu acea caracteristică a poporului norvegian! Foarte interesată, tocmai se pregătea să citească mai departe, când cineva bătu ușor în ușă.

– Tu ești, Stein? întrebă Zarah.

– *God Morgen,* fru Thornton, îi răspunse o voce feminină.

Zarah deschise ușa și dădu peste o femeie scundă și durdulie în vârstă de vreo șaizeci de ani, care-i zâmbi cu căldură.

– *Frokost,* o anunță ea întinzându-i tava apetisantă pe care o ținea în mâini.

Așeză rapid mâncarea pe masă și se întoarse spre Zarah. Se prezentă, arătând cu degetul spre propria persoană:

– Fru Onsvag.

Zarah îi zâmbi.

– Încântată de cunoștință. Nu vorbiți deloc englezește?

– *Jeg fostar ikke.*

– E-n regulă. Trebuia să mă aștept, comentă tânăra.

Vădit supărată că nu înțelegea, fru Onsvag dădu tristă din umeri. Imediat ce aceasta plecă, Zarah atacă micul dejun. De când luase masa la Bergen împreună cu familia Pearsons, nu mai pusese nimic în gură. Din fericire, *frokost*-ul care-i fusese pregătit era extrem de copios. Pește, mezeluri, brânză, roșie, ou fiert moale, alături de o ceașcă de cafea, una de ceai și un pahar cu lapte.

După ce se sătură, Zarah se spălă și se îmbrăcă. Își puse rochia din jerse verde cu dungulițe albe, care știa că-i scotea în evidență silueta suplă și-i accentua strălucirea ochilor de culoarea smaraldului. O ținută sobră s-ar fi potrivit mai bine împrejurărilor, dar n-avea așa ceva la ea. Zarah își pieptănă visătoare splendidul păr negru care-i cădea pe umeri și aștepta răbdătoare ca Stein să binevoiască să vină s-o ia.

Trecu o oră și nu-și făcu apariția. Poate că Stein plecase de acasă? Nu cumva își închipuia că va sta toată ziua închisă în camera ei?! În sfârșit, pierzându-și răbdarea, se hotărî să coboare în salon. De teamă să nu-l deranjeze pe unchiul ei, coborî scările în vârful picioarelor, având grijă să nu-i scârțâie treptele de lemn sub tălpi, dar precauțiunile ei se dovediră inutile.

– Pot să știu și eu unde ai de gând să te duci cu aerul ăsta conspirativ?

Vorbele lui Stein o luară prin surprindere și o făcură să scoată un strigăt.

– M-ai speriat!

– De ce? N-ai conștiința curată?

Zarah se înroși la față, dar îi răspunse cu asprime:

– Deja reluăm ostilitățile? Credeam că ai uitat de existența mea!

– Cum aș putea să fac așa ceva? zise Stein ironic.

– L-ai anunțat pe tatăl tău de venirea mea?

El nu răspunse, dar îi făcu semn să-l urmeze.

Extrem de intimidată, pătrunse într-o încăpere cu jaluzelele de la ferestre încă lăsate. La început nu distinse în

semiîntuneric decât o siluetă gârbovită așezată în fotoliu, apoi ochii i se obișnuiră cu întunericul și zări un bărbat cu părul alb pe ale cărui trăsături scofâlcite se puteau citi frământările interioare. Ochii lui aveau tot culoarea albastru intens ca ai fiului său, dar în ei nu mai strălucea nici o scânteie de viață.

Cufundat într-o profundă apatie, nu părea să fi observat prezența lor în încăpere. Stein îl scoase cu blândețe din reverie.

– *Far,* ea este Zarah Thornton, nepoata ta, șopti el.

Haldor Kildedalen întorse încet capul spre tânără.

Privirea lui stinsă o fixă pe Zarah, iar ea se înfioră de tristețea infinită pe care o citi în ochii lui. Un profund sentiment de compasiune puse stăpânire pe ea și o lăsă fără grai. Unchiul ei n-avea decât vreo cincizeci de ani, dar expresia de pe chipul lui era aceea a unui om distrus pe care nimeni nu-l va mai putea ajuta cu nimic, deoarece Haldor nu mai aparținea decât în mică măsură lumii celor vii, sufletul lui fiind deja în mormânt, alături de Anne. Foarte emoționată, Zarah își aminti cuvânt cu cuvânt confidențele lui Stein referitoare la frumoasa lor poveste de dragoste.

– *Zarah Thornton...* șopti Haldor.

Îi făcu semn cu mâna să se apropie și vorbi cu o voce stinsă:

– N-am mai apucat să-mi exprim compasiunea pentru decesul mamei tale. Am cunoscut-o destul de puțin pe Margaret, dar știu că era o femeie excepțională.

Tânăra îi mulțumi dând ușor din cap, apoi își prezentă și ea condoleanțele. În timp ce-i vorbea, ea observă că acesta o

studia cu o atenție ciudată. Probabil că-l izbise asemănarea cu Anne... Stând nemișcat lângă ea, Stein îl privea îngrijorat pe tatăl său.

– Zarah, copila mea, șopti atunci Haldor, nu vrei să rămâi cu noi?

Probabil că-i observase reticența, de aceea insistă fără să-i mai aștepte răspunsul.

– Mi-ar plăcea tare mult să locuiești la Dalvik. Aici este casa ta.

Luată pe nepregătite, Zarah spuse, bâlbâindu-se:

– Mi-e teamă că... nu este posibil...

– Te rog să accepți.

Zarah se simțea dominată de două sentimente contradictorii. Pe de-o parte, nu-i plăcea să-i lase impresia lui Stein că-l mințise spunându-i că avea de gând să plece imediat. Ca să nu mai punem la socoteală și faptul că nu-i prea surâdea să stea în continuare în preajma lui! Dar, pe de altă parte, îi era milă de tristețea lui Haldor. În cazul în care prezența nepoatei lui pentru câteva zile i-ar putea aduce o oarecare alinare, nu trebuia să mai stea pe gânduri.

Era convinsă că Stein îi va face viața un iad, dar se simțea în stare să-i facă față.

Rupând primul tăcerea care se lăsase, Stein spuse brusc:

– Încă nu ne-ai spus ce hotărâre ai luat...

Zarah ghici după tonul vocii lui că spera să refuze propunerea.

– Accept cu mare plăcere, se auzi ea spunând imediat.

Capitolul 3

– Scuză-ne, *far,* dar cred că eu și Zarah trebuie să avem o mică discuție.

Înainte ca tânăra să mai apuce să reacționeze, o mână de fier i se încleștă pe braț. Arborând un zâmbet nevinovat în fața lui Haldor, Stein o conduse rapid afară din birou.

– Dă-mi drumul! Ce vrei de la mine? gemu ea când rămaseră singuri.

Stein se dădu înapoi cu un pas și o privi cu un aer batjocoritor.

– Să-ți mulțumesc, bineînțeles. Ce generoasă ești să binevoiești a trăi împreună cu noi.

– O fac pentru tatăl tău și numai pentru că mi-a cerut-o el.

– Nu prea cred, rânji Stein, dar te rog să mă crezi că-ți voi rămâne recunoscător toată viața pentru asta.

Zarah își stăpâni o ușoară infiorare, deoarece observația lui ironică suna ca o amenințare. De ce o ura omul acela atât de tare? Cu siguranță, exista o explicație, dar care anume?

– Nu e nevoie, peste puțin timp n-o să te mai deranjez.

Tocmai se pregătea să plece, când vocea lui Stein o opri:

– Din nefericire, următoarele șase luni vor fi pentru mine un calvar...

– *Șase luni?* Probabil că este o glumă.

– Am eu aerul că glumesc?

– N-am promis să rămân nici șase săptămâni, nici măcar șase zile și tu-mi vorbești despre o jumătate de an! De unde ai tras concluzia asta?

– Tu știi mai bine ca mine.

– Ești într-adevăr revoltător! explodă Zarah. Îți închipui cumva că intenționez să rămân o veșnicie la Davlik? Avându-te pe tine ca gardian, șederea mea aici se va transforma într-un iad.

Fără să se arate deloc afectat de privirile furioase pe care i le arunca Zarah, Stein îi șopti mieros:

– Uiți probabil că interesul îți dictează să faci acest sacrificiu.

Aha! Se părea că nu fusese destul de clară, deci trebuia să pună punctul pe i...

– De fapt, este vorba despre interesul tatălui tău, nu al meu. Și acum, ascultă-mă cu atenție, Stein. Nu știu din ce motive te porți așa cu mine, dar oricare ar fi ele, te anunț că n-am de gând să-ți mai suport multă vreme...

– Încetează să mai joci comedia asta, suntem singuri.

Tonul lui era atât de jignitor, încât ea se opri brusc.

– Ce comedie?

– Păstrează pentru alții rolul de nepoată nefericită și mărinimoasă, pentru că eu nu mă las prostit de manierele tale. Am realizat imediat adevăratul motiv al călătoriei tale în Norvegia și trebuie să-ți mărturisesc că acesta nu-ți face deloc cinste!

– Serios? spuse Zarah simțind că se sufocă de indignare.

Oare Stein îi ghicise într-adevăr secretul? După aluziile pe care le făcea, se cam îndoia de asta. Mai degrabă probabil că o bănuia pe nedrept, evident, de cine știe ce mașinațiune dubioasă...

Tânărul se oferi, fără să vrea, să-i dezvăluie obiectul neînțelegerii:

– N-are rost să mai minți. Te afli aici doar pentru a intra în posesia prețioasei tale moșteniri. De fapt, n-ai nici cea mai mică intenție de a o compromite plecând înainte de termenul fatidic.

Prea uluită pentru a se mai gândi să protesteze cumva, Zarah analiză pe îndelete sensul cuvintelor lui. Deci așa stăteau lucrurile: încurcătura era în legătură cu banii pe care la moartea Annei urmau probabil să-i revină ei. Dar, dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica încă, această moștenire depindea de durata prezenței ei aici. Acum, toate i se păreau deja foarte clare.

Zarah își aduse aminte că, după părerea lui Stein, Anne își modificase testamentul în favoarea ei imediat ce aflase de moartea lui Margaret. Oare acest lucru nu însemna că... Zarah

se încruntă și încercă să pună lucrurile cap la cap: gestul Annei era oare acela al unei mătuși de pe alte meleaguri, grijulie față de viitorul nepoatei ei... sau acela al unei mame îngrijorate de soarta fiicei sale? În cazul din urmă, notarul fusese probabil informat despre detaliile pe care ardea de nerăbdare să le cunoască. Trebuia să dea de el în cel mai scurt timp posibil.

Convins că avusese ultimul cuvânt, Stein pândea reacția lui Zarah într-o atitudine plină de aroganță! Ea își anunță hotărârea fără măcar să clipească:

– Aș dori să-l cunosc pe maestrul Olav Langord despre care mi-ai vorbit.

– Olav Langaard, o corectă Stein pe un ton sarcastic. Nu te mai preface că nu-i știi numele, doar ai luat deja legătura cu el.

Dând din umeri, Zarah nici măcar nu catadicsi să protesteze pentru a-și dovedi buna-credință.

– În aceste condiții, când crezi că ar putea să mă primească la cabinetul său?

– Te așteaptă în după-amiaza asta, la ora cinci fix.

Și cum pe fața lui Zarah se citea o imensă surpriză, el adăugă:

– Eram atât de sigur că te vei duce întâi la el, încât ți-am stabilit o întâlnire în dimineața asta.

Zarah fu scutită de a mai găsi vreo replică datorită sosirii lui Fru Onsvag, care-i anunță că era gata masa.

În timp ce se așezau la masă, menajera îi aruncă o privire amicală musafirei. Această manifestare spontană de simpatie îi

merse drept la inimă tinerei englezoaice. Și unchiul ei se arătase afectuos față de ea, deci numai Stein o trata cu dușmănie. De acum încolo, își propuse să nu mai răspundă provocărilor lui decât cu un imens dispreț, cu atât mai mult cu cât bănuia că schimbul lor de cuvinte îi producea lui Stein o imensă plăcere răutăcioasă.

Haldor ajunsese înaintea lor în sufragerie. El se ridică politicos în timp ce Zarah se așezase în fața lui. Tânăra fu impresionată acum și mai mult de paloarea feței lui. Lumina puternică din încăpere îi scotea în evidență trăsăturile marcate de suferință și nopți nedormite.

Schimbă câteva cuvinte în norvegiană cu fiul lui, după care se opri brusc:

– Scuză-mă, Zarah, din obișnuință... Știi că Anne a reușit în cele din urmă să vorbească limba asta la perfecție? De altfel, ce nu făcea ea perfect?

Evocarea soției sale probabil că trezise în el amintirea zilelor fericite, căci se opri imediat, cu privirea pierdută în depărtare.

Dat fiind că Stein nu ținu să facă nici un efort să întrețină conversația, prima parte a mesei se desfășură într-o tăcere apăsătoare, punctată de câteva schimburi banale de cuvinte.

În momentul în care fură servite faimoasele lostrițe de prin partea locului, Fru Onsvag îi șopti ceva lui Stein:

– A, da? Ia te uită... zise el ridicând o sprânceană a mirare.

Zarah ghici în mod instinctiv că era vorba despre ea. Simțindu-se stânjenită, se încordă ușor atunci când Stein se întoarse în sfârșit spre ea și-i spuse cu un aer prefăcut nevinovat:

– O să râzi, dar Fru Onsvag este convinsă că ți-ai pus rochia asta superbă ca să mă impresionezi. E adevărat?

– Asta în nici un caz, să fim serioși, se apără ea lăsând capul în jos.

Încântată de efectul pe care-l produsese, menajera mai spuse ceva care descreți fruntea lui Stein. El se grăbi să-i traducă tinerei, cu ochii plini de ironie.

– Da, după părerea acestei romantice fără leac, s-ar părea că nu voi mai rămâne mult timp burlac dacă ai de gând să fii în fiecare zi la fel de seducătoare.

Stacojie la față, Zarah se prefăcu interesată de ce avea în farfurie.

Aproape imediat, Haldor avu ideea excelentă de a renunța la mutismul lui și în felul acesta sări în ajutorul nepoatei lui. Era la curent cu întâlnirea ei cu notarul și o întrebă dacă are vreun mijloc de transport pentru a ajunge la cabinetul acestuia.

– Bănuiesc că te-ai înțeles cu Stein să te ducă la biroul lui cu mașina.

Lui Zarah îi veni să-i spună că nu se înțelegea cu el absolut deloc.

– Nu. Nu vreau să deranjez pe nimeni. Mă voi duce singură.

Haldor păru mirat și în acel moment ea își dădu seama că Dalvik era un sat prea mic pentru a avea un birou de avocatură. Acesta se găsea în altă parte, dar unde anume? Treabuia să se informeze foarte repede, era deja trecut de ora douăsprezece și jumătate.

– Stai liniștit, tată, interveni atunci Stein în discuție. Evident că o voi duce eu pe Zarah.

Tonul lui politicos, dar care nu admitea nici o replică, o descurajă pe tânără să mai protesteze. Uluită, șopti câteva vorbe de mulțumire din vârful buzelor. Prezența lui Stein risca să compromită succesul investigațiilor ei asupra Annei.

*
* *

Peste o oră, Zarah se așeza fără nici un chef în superbul Volvo al lui Stein. Plecară imediat din Dalvik, fără ca ea să cunoască destinația călătoriei lor. Tovarășul ei de drum nu prea era amator de conversație, dar după câțiva kilometri îl întrebă:

– Mergem departe?

– La Geilo.

– Am trecut pe acolo împreună cu niște prieteni, domnul și doamna Pearsons.

– Aha.

– Sunt niște oameni foarte simpatici.

– Foarte bine.

Zarah se ghemui într-un colț. Laconismul lui era enervant. De ce Dumnezeu se străduia să facă oare conversație cu un asemenea bădăran?

Prefăcându-se absorbită de contemplarea peisajului, Zarah trecu în revistă principalele capete de acuzare pe care i le aruncase în față Stein cu atâta amabilitate. Lista era lungă și copleșitoare.

La început, fusese acuzată că e mincinoasă pentru că îndrăznea să pretindă că nu primise nici scrisoarea lui și nici pe cea a notarului. Imediat apoi aflase că era și lipsită de omenie, nevrând să asiste la înmormântarea mătușii ei. De altfel, ea se purta și ca o ipocrită jalnică: nu știa să joace un rol și să simuleze afectarea și dezinteresul, căci nu trebuia să uite că era mai ales interesată: numai prețioasa ei moștenire avea importanță și nimic altceva.

Întristată, Zarah renunță să continue lista. Mașina își continua drumul cu viteză, astfel că ajunseră curând la Geilo. Tăcerea dintre ei riscând să se eternizeze, Zarah simți brusc nevoia de a trece la atac.

– Stein...

– Îhî...

Ea inspiră adânc și spuse pe nerăsuflate:

– E evident că nu-ți plac și e dreptul tău să ai o asemenea percepție despre mine, dar vreau să-ți cer să faci un mic efort pentru mine. Vor fi suficiente câteva minute din timpul tău prețios. Să zicem că este vorba de un mic capriciu al meu, dar, dat fiind că împrejurări independente de voința noastră ne silesc să fim împreună pentru o vreme, mi s-ar părea foarte firesc să fiu și eu pusă la curent cu anumite detalii familiale pe care nu le cunosc, despre viața sărmanei mele mătuși, despre unchiul meu și, de ce nu... chiar și despre tine.

– Despre mine?

– Da, pentru început.

Zarah bănuia că acesta este uluit de discursul ei și se grăbi să profite de deruta lui.

– Te rog să mă crezi că regret faptul că ești singura persoană care-mi poate satisface curiozitatea, dar asta este, n-am ce să fac.

Evident nedumerit de acel discurs început pe neașteptate, Stein își recăpătă repede atitudinea obișnuită:

– O.K. Ce vrei să știi?

Zarah zâmbi ușor, amuzată. Câștigase partida.

– Lucruri banale; de exemplu ce meserie ai?

În minutele care urmară, Zarah află mai multe lucruri decât în toți anii de corespondență cu Anne și din discuțiile cu Margaret. Descoperi că Haldor se retrăsese la Dalvik cu opt ani în urmă, lăsându-i fiului său dificila sarcină de a se ocupa de firma pe care o crease și care le purta numele. Stein era și în prezent directorul societății *Industries Kildedalen,* o importantă companie exportatoare de material lemnos situată în Lillestrom, în apropiere de Oslo.

– Și reușești să conduci o asemenea afacere de la distanță, locuind la Dalvik? se miră Zarah, ușor naivă.

Tânărul o lămuri că nu era decât o situație provizorie, până când tatăl lui va reuși să depășească depresia care se abătuse asupra lui după moartea soției sale. Stein se va întoarce atunci la el acasă și va deveni din nou stăpân pe situație. Din nefericire, nu se putea ști când se va pune din nou pe picioare Haldor... sau dacă își va mai reveni vreodată.

Zarah deduse din scepticismul pe care-l citi pe fața lui că acesta se temea de ce era mai rău. Nici ea nu era mai optimistă, dar se feri să-și expună temerile referitoare la starea sănătății unchiului său.

– Deocamdată e prea devreme, zise ea încet. Trebuie lăsat să realizeze tragedia care l-a lovit. După aceea, totul va fi bine.

– Să te audă Dumnezeu!

Zarah încercă să mai destindă atmosfera, zicând:

– Nu știam că locuiești atât de departe de Dalvik.

– Lillestrom este portul în care am înregistrată firma, dar mai am și o altă reședință pe coastă, la Stavanger, și un apartament situat în nord, la Trondheim.

– Bănuiesc că te duci acolo atunci când se face vreme frumoasă.

– Știu ce vrei să spui, domnișoară Thornton, dar nu e bine să te bucuri așa curând.

Zarah tresări și rămase fără grai. Spusese acele vorbe la întâmplare, fără nici un gând ascuns și Stein schimbase deja tonul discuției.

– Poftim?

– Da, probabil îți spui în sinea ta că din cauza multiplelor mele preocupări și a celor trei case, nu am cum să rămân șase luni la rând în Dalvik! Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că te înșeli amarnic.

– Greșești, te asigur că...

– Cu riscul de a te dezamăgi, vreau să te anunț că n-am deloc intenția să-mi părăsesc tatăl. În consecință, te sfătuiesc să te înarmezi cu multă răbdare, pentru că vei avea mare nevoie de așa ceva! Oricât de greu ți-ar fi, va trebui să-mi suporți prezența până la capăt.

Zâmbi apoi angelic și adăugă pe un ton dulceag:

– Ce zici, nu poți avea nimic fără nimic, nu-i așa?

Ochii lui Zarah fulgerară de furie.

– Nu fi meschin!

Aluzia sordidă la moștenire o făcuse să sară în sus, dar n-apucă să-și dea frâu liber indignării că Stein parcă mașina pe neașteptate și opri motorul.

– Am ajuns la destinație.

Zarah privi mirată la clădirea fastuoasă care se înălța în dreapta ei. În focul discuției, nici nu băgase de seamă când intraseră în oraș. Vrând să preîntâmpine o eventuală ripostă, Stein îi întinse geanta.

– Este ora trei fix. Să fiu în locul tău, nu l-aș face să aștepte pe avocat.

Zarah ieși rapid din mașină și văzu că Stein rămăsese la volan.

– Nu vii cu mine?

– Voi trece mai târziu să te iau. Nu vreau să-ți tulbur întâlnirea cu Langaard. E atâta romantism în afacerile referitoare la moșteniri!

*

* *

Masestrul Olav Langaard o primi pe Zarah foarte amical. Părea a avea între cincizeci și cinci și șaizeci de ani. Era scund, slab, cu sprâncene stufoase și o față pătrățoasă brăzdată de riduri.

– Deci, dumneata ești nepoata lui Fru Kildedalen. Eram nerăbdător să te cunosc, domnișoară. Intră, te rog.

Vorbea perfect englezește, deși accentul era mai puțin curat decât al lui Stein.

Zarah intră într-un birou luxos. Olav Langaard îi oferi un fotolliu și se așeză în fața ei.

– Mai întâi, țin să-ți spun că regret enorm faptul că prima dumitale călătorie în Norvegia are loc în împrejurări atât de triste.

Schimbară apoi câteva cuvinte emoționante despre dispariția Annei, apoi notarul ținu să-i prezinte lui Zarah scuzele lui.

– Este pentru prima oară în treizeci de ani când se întâmplă așa ceva în firma mea, o asigură el supărat. Am copiat greșit adresa dumitale din Anglia!

Deci, asta era! Zarah regreta că Stein nu era de față.

– Se poate întâmpla oricui, spuse ea cu amabilitate.

– Dar nu în cazul unui document de o asemenea importanță. Am fost pur și simplu consternat în momentul în care scrisoarea s-a întors cu mențiunea „retur la expeditor".

Zarah se gândi că plicul nedesfăcut i-ar fi dovedit lui Stein că spusese adevărul.

– Înseamnă că scrisoarea se află aici?

– Din nefericire, nu. Secretara mea a crezut că face bine expediind-o din nou la Shrewsbury... chiar în momentul în care aflam de la vărul dumitale că te găsești la câțiva kilometri distanță. Trebuie să recunoști că așa ceva nu se întâmplă prea des.

– Într-adevăr, dar acum sunt aici și cred că ăsta este lucrul cel mai important.

După acest preambul, masestrul Langaard reveni la motivul oficial al întrevederii lor.

– Domnul Kildedalen ți-a dezvăluit probabil natura moștenirii dumitale.

– Stein mi-a spus foarte puține lucruri despre asta, spre mirarea mea, de altfel.

– De ce?

– Pentru că nu mă așteptam să fiu trecută în testamentul mătușii mele.

– Din cauza riscurilor unei noi oferte publice de cumpărare?

Notarul își dădu seama din privirea rătăcită a fetei că habar n-avea despre ce vorbește el.

– Este esențial să știi ce s-a întâmplat, domnișoară Thornton, căci un pericol asemănător te poate pândi în orice moment și de data asta dumneata ești cea care te vei confrunta în mod direct cu el.

Zarah aștepta continuarea cu o atenție sporită.

– În urmă cu aproape un an de zile, un puternic grup financiar internațional a vrut să cumpere *Industries Kildedalen*. Așa cum era de așteptat și în ciuda valorii uriașe a ofertei, vărul tău s-a opus cu înverșunare vânzării firmei sale. Din nefericire, el deține numai cincizeci la sută din acțiunile afacerii, nici măcar una în plus, dar a avut marea șansă de a fi sprijinit de către mama lui vitregă, în așa fel încât compania a

rămas în cele din urmă în proprietatea familiei dumitale. Nu vreau să-ți ascund faptul că dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi fost o catastrofă.

Zarah dădu din cap, căzută pe gânduri.

– Dar cum i-a venit în ajutor Anne lui Stein? Și de ce a făcut-o tocmai ea?

– Fru Kildedalen era acționară cu părți egale în firmă. Ea a votat întotdeauna ca fiul ei vitreg.

Zarah era din ce în ce mai surprinsă.

– Cu părți egale? Dar asta trebuie să însemne o avere!

– Chiar așa și este, cu atât mai mult cu cât a mai crescut în ultimii ani...

– S-a dublat? întrebă Zarah la întâmplare.

Olav Langaard zâmbi cu indulgență.

– Înzecit, ar fi mai corect spus. Ca urmare a moștenirii, vei ajunge alături de Stein Kildedalen în fruntea unui adevărat imperiu financiar. De fapt, de acum înainte poți să te consideri asociata lui.

Capitolul 4

– Cum? Eu sunt proprietara a jumătate din firma lui Stein? spuse Zarah simțind că se sufocă.

Avocatul fu nevoit să repete de două ori pentru a o face să înțeleagă. Profund șocată, nu reușea să se convingă că dintr-o dată, moștenirea aceea făcea din ea o femeie bogată, dar pe de altă parte o lega în mod indisolubil de Stein. Asociatul ei! Devenise peste noapte asociata lui într-o companie despre care în urmă cu o oră nici măcar nu știa că există.

– Acest lucru este specificat foarte clar în testament, insistă maestrul Langaard. Voi da citire codicilului adăugat acestuia de către mătușa dumitale chiar în ziua morții sale.

Încă sub influența șocului, Zarah ridică mâna:

– Nu e necesar, vă cred pe cuvânt.

– Așa e regula, copila mea. Trebuie să-ți transmit ultimele ei dorințe.

Derutată, tânăra îl auzi pe Olav Langaard dregându-și glasul și începând cu o voce solemnă:

„Subsemnata Anne Margaret Kildedalen, născută Gentry, în deplinătatea facultăților mele mentale, declar în fața notarului că las moștenire toate acțiunile pe care le dețin la *Industries Kildedalen* nepoatei mele Zarah Thornton, în prezent cu domiciliul în Anglia. Sus-numita nu va intra însă în posesia moștenirii decât cu condiția să rămână timp de șase luni consecutiv în Norvegia. Exprimându-mi convingerea că va ști în continuare să dea o bună întrebuințare moștenirii care i se cuvine, am deplina încredere că..."

Zarah nu mai asculta. Cuvintele îi jucau pe dinaintea ochilor. De ce oare mătușa ei, care abia o cunoștea, îi oferise acel cadou... dacă nu era mama ei? Clauza ciudată referitoare la cele șase luni, se putea explica și ea prin dorința dispărutei de a-și apropia fiica de singura familie care-i mai rămânea. Aceasta era în orice caz singura interpretare logică și Zarah și-o însuși în mod instinctiv.

– Dorești să mai fac o pauză?

Olav Langaard observase emoția tinerei. Ea îl privi cu recunoștință.

– Continuați, vă rog.

Atunci când el ajunse la evaluarea moștenirii, Zarah păli în momentul în care auzi mărimea sumei. Apoi, el aranjă cu grijă documentele și-i zâmbi.

– În calitatea mea de executor testamentar, evident că rămân la dispoziția dumitale. Ai nevoie de lămuriri suplimentare?

– Cred că da.

Zarah rămase pe gânduri câteva secunde. Atâta timp cât nu se baza pe nimic palpabil, nu trebuia ca notarul să afle despre bănuielile referitoare la descendența ei. Așadar, nu te grăbi, își impuse ea. Pentru început, era mai bine să-i pună întrebări referitoare la un alt subiect.

– Cum a cumpărat mătușa mea acțiunile? Bănuiesc că treptat, pe vremea când erau mai ieftine.

– Nu. Am cunoscut-o suficient de bine pe Fru Kildedalen pentru a-mi da seama că dânsa avea toate calitățile din lume, în afara aceleia de femeie de afaceri. N-a căutat niciodată să facă speculații și, ca să fim drepți, nici nu prea a avut nevoie.

– De ce?

– Acele faimoase acțiuni, domnișoară Thornton, i le dăduse soțul dânsei, care le avea de la fiul lui.

Stein! Iar venise vorba despre el! Zarah avu senzația clară că el se afla în centrul tuturor discuțiilor.

– Sunteți absolut sigur?

Maestrul Langaard păru ușor șocat.

– Evident. Actele referitoare la aceste transferuri au fost întocmite și semnate aici, pe acest birou.

Tânăra părând mirată, Olav Langaard începu să-i povestească pe îndelete cum se derulaseră evenimentele.

– Herr Kildedalen, unchiul dumitale, s-a hotărât destul de devreme să-l lase pe Stein la conducerea companiei. Cred că nu se simțea suficient de tânăr și dinamic pentru a reuși s-o scoată din starea jalnică în care ajunsese. În realitate *Industries Kildedalen* era aproape în pragul falimentului în momentul în care aplicarea planului de gestiune extrem de drastic al vărului dumitale a reușit să-l stopeze și apoi să înregistreze profituri. Cei opt ani de eforturi înverșunate i-au permis în cele din urmă să clădească din nimic întreprinderea înfloritoare din care jumătate îți revine acum ție.

Ca pentru a conferi greutate vorbelor sale, avocatul făcu o pauză înainte să încheie.

– Imediat ce Stein a devenit sigur că averea familială care îi fusese încredințată se afla în sfârșit în afara pericolului, s-a grăbit să împartă proprietatea cu tatăl său. I-a cedat cincizeci la sută din acțiuni. Un gest, după părerea mea, de o rară eleganță morală.

– Așa gândesc și eu.

Foarte impresionată de relatarea lui, Zarah se pronunțase fără nici o ezitare.

– Stein s-a comportat într-adevăr perfect din toate punctele de vedere, continuă ea emoționată, și acum recunosc că nu mi-l imaginam capabil de așa ceva...

Olav Langaard o privi cu o ușoară tristețe.

– Ai o mie de motive să reacționezi așa. Nu-ți ascund faptul că în mediul de afaceri, unii au rânjit nemulțumiți când au aflat că Herr Kildedalen se grăbise să-i ofere acțiunile soției sale.

– Mai întâi de toate, ar fi trebuit să se aștepte la acest gest și în al doilea rând, nu văd ce este de râs în donația asta, îi răspunse ea ușor jignită.

– Scuză-mă dacă ți se pare că joc rolul de avocat al diavolului, dar întrebarea este dacă și vărul dumitale se aștepta la așa ceva.

Zarah luă lucrurile în serios.

– Mi se pare evident. El era primul care trebuia să ia în calcul o asemenea eventualitate!

– Din întâmplare, gurile rele au spus cu totul altceva.

– Ce-au spus?

– Că directorul general al companiei *Industries Kildedalen* a regretat multă vreme faptul că fusese prea naiv.

– Naiv, Stein? Glumiți! Înseamnă că nu prea-l cunoașteți.

În clipa aceea își dădu seama că luase apărarea tânărului cu un entuziasm care era cel puțin surprinzător...

Olav Langaard o privea amuzat.

– Sper că n-o să te superi dacă voi spune în loc de concluzie că vărul dumitale și-a asumat un „risc calculat".

Zarah zâmbi și ea. Spusese deja destul de multe lucruri ca să-și poată lua libertatea de a ajunge la capătul pledoariei sale spontane.

– Sunt convinsă că nu s-a gândit nici la risc, nici la calcul. Dacă tatăl lui i-ar fi lăsat moștenire acțiunile lui soției sale, nu s-ar fi întâmplat nimic. Stein era sigur de Anne ca de sine însuși. Știa că la momentul potrivit putea conta pe ea și

evenimentele ulterioare i-au dat dreptate: în cazul afacerii cu cumpărarea, a primit sprijinul necondiționat al mătușii mele.

– Așa cum este sigur că-l va primi și din partea dumitale dacă va fi cazul, nu-i așa?

– Evident... șopti Zarah jenată, dar în sinea ei se temea mai ales de momentul în care va obține în mod legal controlul asupra a jumătate din imperiul lui.

„Dată fiind părerea jalnică pe care o are despre mine, Stein se așteaptă probabil la ce e mai rău. Încep să înțeleg de ce mă urăște atât de mult."

Zarah se hotărî să lămurească un lucru.

– Maestre Langaard, ce se va întâmpla în cazul în care, în loc să rămân alături de „asociatul" meu, voi dori să vând pur și simplu partea mea? Desigur, este vorba doar de o ipoteză.

– Asta va însemna nici mai mult nici mai puțin decât sfârșitul companiei *Industries Kildedalen.* Trădat de propria lui parteneră, de data asta nu va putea face nimic.

– Nici măcar să cumpere partea mea? insistă Zarah pentru a-și lua acest fapt de pe inimă.

– Ba da, dar la ce preț? Compania nu-și va mai reveni niciodată.

Ea dădu din cap în semn că înțelesese cum stau lucrurile.

– Așa mă gândeam și eu.

Se lăsă o tăcere profundă. Olav Langaard se uită discret la ceas, dar tânăra observă:

– Am abuzat de timpul dumneavoastră...

– Deloc, domnișoară Thornton. N-am programat nici o altă întâlnire după cea cu dumneata. Dacă mai ai nevoie și de alte lămuriri, îți stau la dispoziție.

Zarah luă de bună invitația lui.

– Aș vrea să vă pun o întrebare de ordin personal.

– Să vedem dacă pot să-ți răspund la ea.

– Mi-ați mărturisit cu puțin timp în urmă că ați cunoscut-o foarte bine pe Fru Kildedalen. V-a vorbit vreodată despre mine în vreun fel care să vă fi atras atenția?

Notarul păru mirat.

– Nu cred, era o persoană foarte discretă.

– Sunteți sigur? Pentru mine e foarte important.

– Stai puțin, să mă gândesc.

Zarah avu impreia că avocatul se prefăcea că scotocește prin memorie pentru a-i face plăcere. Ori nu știa nimic, ori nu voia să spună nimic.

– Înțeleg perfect că sunteți legat de jurământul profesional, dar totuși...

Maestrul Langaard o opri cu un semn, zâmbind ușor plictisit.

– Nu asta e problema, domnișoară Thornton. Nu este vorba despre secretul profesional. Nu mi s-a făcut nici cea mai vagă aluzie în legătură cu dumneata. Trebuie să-ți mărturisesc că, până la ultima vizită a mătușii dumitale, nici nu știam că are o nepoată în Anglia. Îmi pare rău...

Zarah lăsă capul în jos, extrem de dezamăgită.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi se ridică să plece. Chiar în acel moment, secretara avocatului veni să-i anunțe că Herr Kildedalen aștepta în anticameră. Olav Langaard o însoți politicos până la ușă și-i spuse lui Stein:

– Verișoara ta este foarte simpatică. Cred că am avut împreună o discuție utilă și mai ales foarte rodnică!

Zarah își mușcă buza de jos. Rodnică! Cuvântul fusese prost ales. În starea de spirit în care se găsea, Stein nu-l va lăsa să treacă fără să acționeze. Ceea ce se și întâmplă.

– Oh, nu mă îndoiesc absolut deloc de asta! spuse el cu răceală.

Notarul nu observă privirea aspră pe care i-o aruncase Stein când rostise cuvintele „verișoară simpatică". Îi întinse mâna în mod cordial.

– Așa cum am stabilit, îți voi cere să te constitui în garanta clauzei discutate. Cine îmi va putea certifica mai bine decât tine peste șase luni că domnișoara Thornton n-a părăsit Norvegia?

După ce se întoarse la Dalvik, Zarah urcă în camera ei fără să mai rostească nici un cuvânt.

Stein rămăsese tăcut pe tot parcursul drumului. Lui Zarah, care-l studiase în mod insistent, i se păruse mai mult înspăimântător decât supărat. Se gândea probabil la necazurile pe care i le va produce curând asociata pe care i-o impusese destinul... Trebuise să lupte îndelung cu dorința impulsivă de a-i jura pe toți sfinții că nu dorința de câștig o

adusese acolo, dar în mod inevitabil, el ar fi întrebat-o atunci din ce motiv întreprinsese acea călătorie și n-ar fi știut ce să-i răspundă. Secretul ei o reducea la tăcere.

La ora șapte seara, Fru Onsvag bătu încet în ușă. Zarah înțelese că cina era servită. Aceasta se desfășură fără nici un incident, dar și fără prea multă agitație. Haldor o întrebase pe tânără dacă întrevedea cu notarul o mulțumise. Evitând cu grijă privirea lui Stein, dăduse un răspuns afirmativ și după aceea unchiul ei căzuse din nou în mutismul lui obișnuit.

După ce terminară de mâncat, Haldor se retrase, cerându-și politicos scuze. Zarah nu se putu abține să nu-l invidieze. Ar fi șters-o și ea cu dragă inimă din încăpere, dar convenienţele nu-i dădeau voie s-o facă și oricum n-ar fi vrut să-i lase lui Stein impresia că fugea de el. Era și așa destul de conștient de - influența pe care o exercita asupra ei.

Rămași singuri, Stein și Zarah trecură în salon ca să-și bea cafeaua. Fără să scoată nici un cuvânt, el își apropie încet fotoliul de cel în care stătea tânăra. Imobilizată lângă bibliotecă, Zarah se prefăcu interesată brusc de titlurile cărților care nu știa nici măcar cum se traduce. Făcea totul pentru a nu părea că observă faptul că Stein o privea insistent.

„Încă zece minute și aparențele vor fi salvate", se liniști tânăra în sinea ei. Duse ceașca la buze. Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. „Acum voi pleca. Stein n-are decât să creadă ce-o vrea!" Abia luase acea hotărâre, când el clătină din cap cu un aer șiret.

– O plăcere rară, spuse el.

– Ce anume?

– Tăcerea asta. Tinerele cu care am avut de-a face nu m-au obișnuit cu așa ceva. Voi, englezoaicele, sunteți întotdeauna atât de calme?

Zarah ridică ochii spre cer.

– Spui calme, dar te gândești de fapt la cuvântul „plictisitoare".

– Deloc. Credeam că ți-am dovedit până acum că nu mi-e teamă de cuvinte. Ești bănuitoare de felul tău?

Ea preferă să se stăpânească.

– S-ar putea.

– De asta mă temeam și eu: ești prea emotivă, spuse Stein pe un ton protector.

– Cu tine, ar fi totuși mai bine să nu fiu. Îmi vine câteodată să...

Zarah se abținu să continue. La ce bun? Era evident că Stein nu aștepta decât o ocazie potrivită ca s-o necăjească. Se ridică din fotoliu, foarte hotărâtă.

– Bună seara.

El nu luă în seamă intenția ei de a pleca și o privi cu o candoare prefăcută.

– Probabil că asta este o trăsătură de familie. Mă refer la sensibilitatea ta exagerată. Tatăl meu mi-a relatat adesea că această calitate – sau defect, cum vrei s-o iei – l-a impresionat la Anne și sora ei încă de când le-a întâlnit pentru prima oară, la puțină vreme după ce te-ai născut tu.

Zarah se încordă. Acea remarcă în aparență lipsită de interes declanșase în mintea ei o idee interesantă. De ce nu-i venise mai devreme? Atunci când Haldor făcuse cunoștință cu cea care urma să-i devină soție, *cum se numea ea oare? Domnișoara Gentry* sau *doamna Thornton?* Asta schimba totul. Dacă Anne nu mai purta numele de fată pe vremea aceea, asta era dovada clară că ea era mama lui Zarah. În caz contrar, Margaret recăpăta, sau mai binezis păstra drepturile asupra acestui titlu.

– Nu vreau să fiu indiscret, dar ce Dumnezeu am spus atât de teribil?

Emoția bruscă a lui Zarah nu-i scăpase lui Stein. Ea își reveni rapid și-i răspunse cu ironie:

– Mai și întrebi? Doar teoria ta strălucită explică foarte bine situația: este vorba cu siguranță din nou despre un acces nejustificat de emotivitate.

– Să zicem că așa este, spuse el zâmbind amuzat.

Zarah n-avea chef să părăsească terenul. Nemulțumită de eșecul anchetei sale desfășurată în biroul notarului, uitase pur și simplu că Stein putea fi și el o prețioasă mină de informații despre trecutul Annei.

– Apropo de amintiri, începu ea pe un ton indiferent, mi se pare că mătușa mea l-a urmat inițial pe tatăl tău în Norvegia în calitate de menajeră.

– Așa este, dar am bănuit mereu că inventase acest pretext ca să-i ușureze venirea aici și instalarea în locuință.

– Nu știam că ești atât de romantic.

– De ce n-aș fi? Ți se pare un defect?

– Nicidecum, dar te-ai fi putut gândi că un bărbat divorțat și cu un băiat de crescut ar avea totuși nevoie de o menajeră.

– Nu și în cazul în care băiatul respectiv avea pe vremea aceea paisprezece ani și nu locuia împreună cu tatăl lui.

– Oh...

Zarah văzu cum speranțele ei abia înfiripate își iau zborul pentru totdeauna.

– Înseamnă că n-ai cunoscut-o pe mătușa mea înainte de căsătorie?

Stein dădu din cap în sens negativ.

– Dar nu regret că s-a întâmplat așa. N-am avut o copilărie fericită decât din ziua în care Anne și Haldor au obținut prin proces să mă stabilesc definitiv la ei.

Uitând de necazurile ei, Zarah fu emoționată de acea confidență.

– Până atunci ai stat la cămin?

– Și mai rău: stăteam la mama, asta era problema. Obținuse custodia mea, dar educația era una din ultimele ei griji.

– Nu te iubea? îl întrebă tânăra cu timiditate.

– Să spunem că mulțimea amanților ei nu-i mai lăsau timp ca să se ocupe de mine. Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de mine dacă Anne nu m-ar fi scos de sub influența ei dezastruoasă.

Discretă, Zarah nu făcu nici un comentariu. Chiar dacă ar fi vrut, Stein nu i-ar fi permis. El se smulse din noianul de amintiri neplăcute și o atacă direct.

– Ții neapărat să reînvii trecutul? La ce-ți folosește?

Zarah se fâstâci.

– Ăă... La nimic, se bâlbâi ea pălind, dar mi se pare foarte trist să aflu că...

– A, nu, scutește-mă de compasiunea ta, auzi? Pare la fel de falsă ca și interesul subit pentru mătușa ta.

Zarah îl fulgeră cu privirea.

– Dacă așa gândești cu adevărat, atunci dă-mi voie să-ți spun că te compătimesc din toată inima, îi spuse ea furioasă.

Cu un aer de demnitate rănită, îi întoarse spatele și făcu un pas spre ușă. Un singur pas, căci în aceeași clipă el o prinse de mână, forțând-o să stea pe loc.

– Nu pleca atât de repede. Vreau să-ți acord șansa de a te explica.

– Cât de mărinimos ești! glumi ea. Dar nu sunt fraieră, știu că partida este pierdută dinainte.

– De unde știi?

– N-o să mă crezi niciodată.

– Hai să încercăm.

Stein îi dădu drumul la mână și așteptă.

Zarah dădu din umeri. În definitiv, n-avea nimic de pierdut.

– Pentru a nu știu câta oară, începu ea cu o voce obosită, îți spun că nu știam nimic despre moartea mătușii mele atunci când am sosit aici. În consecință, nu râvneam la nici o moștenire.

– Bun. Să zicem că așa este.

Zarah ridică ochii spre el, nedumerită. Stein nu așteptase ca ea să mai aducă și alte argumente pentru a ceda.

– Vorbești serios?

– Admit afirmația ta ca pe o ipoteză. Acum urmează demonstrația.

– N-am cum s-o fac, pentru că n-am nici o dovadă.

Stein o privi drept în ochi.

– M-aș mulțumi și cu un răspuns coerent. Dacă zici că n-ai fost atrasă de bani, de ce ai mai venit până aici?

Zarah se tulbură. Era exact întrebarea de care se temea cel mai mult.

– Mă întrebi...

– Care este motivul exact care te-a determinat să vii aici pe neașteptate? Trebuie să existe o explicație logică pentru purtarea ta.

Ea șovăi. Îi trecu prin cap să inventeze o minciună, dar renunță. Nu va proceda astfel, pentru că era un om cu conștiință. Îi va spune tot adevărul și Stein va fi liber să tragă concluziile care-i vor conveni.

– Ascult, domnișoară Thornton.

Zarah se încordă când observă insolența tonului din vocea lui Stein și se hotărî să nu mai spună nimic.

Mutismul ei îi declanșă tânărului un râs sarcastic.

– Am fost convins că voi reuși să te demasc! spuse el triumfător. Numai pofta de câștig te interesează, domnișoară!

– Nu este adevărat!

– E clar ca apa de izvor! Nu urmărești decât averea noastră!

Se măsurară din priviri ca doi dușmani de moarte.

– Dacă vrei să știi, spuse Zarah scrâșnind din dinți, țin să te anunț că nu eram deloc săracă înainte ca mătușa mea să mă desemneze ca unică moștenitoare.

– Ești de-a dreptul obraznică!

Văzu cum maxilarele lui Stein se încordează din cauza furiei, dar nu se lăsă intimidată.

– Acesta este adevărul! N-am nevoie de banii tăi ca să trăiesc în mod decent. Întâmplător, până acum nu mi-a lipsit nimic.

Stein făcu explozie.

– Eu știu mai bine ca oricine acest lucru, pentru că *eu sunt cel care te întreține de ani de zile!*

Capitolul 5

Zarah rămase încremenită.

Prea ameţită pentru a-i mai da replica potrivită, îl văzu pe Stein trecând de la furie la ironie.

– Zarah Thornton, tare mi-e teamă că te-am cam redus la tăcere, zise el rânjind. Nu cumva ideea că eşti o femeie întreţinută îţi jigneşte sensibilitatea!? De-a lungul timpului, am avut totuşi impresia că te simţi bine în postura asta.

Enervată la culme, Zarah se trezi din amorţeală şi trecu la atac.

– E cea mai ridicolă afirmaţie pe care am auzit-o vreodată!

– Serios? Dat fiind că o spui pe tonul ăsta...

Stein făcu un pas spre ea cu o sclipire ameninţătoare în ochi:

– ... o să-ţi povestesc eu ceva ce este într-adevăr ridicol. A fost ridicol să mă chinuiesc muncind pe brânci vreme de opt ani ca să-i pot permite unei tinere fără minte să trăiască în lux şi nepăsare.

Zarah deschise gura să se apere, dar el n-o luă în seamă și continuă, accentuând fiecare silabă:

– Gândește-te la asta și îndrăznește apoi să-mi spui că nu ești o ghiulea pe care sunt nevoit s-o târăsc după mine. Asta ai fost pentru mine mereu. Chiar și atunci când mă luptam cu cele mai mari dificultăți, tu și mama ta erați în grija mea. De aceea...

– Oprește-te, te rog...

Ieșită din minți, tânăra aproape că urlase. Spre uimirea lui, Stein o ascultă și între ei se lăsă o tăcere adâncă.

Zarah inspiră adânc și vorbi cu o voce vibrând de indignare.

– Ai spus deja prea multe, sau poate prea puține în legătură cu povestea asta. Te sfătuiesc să-ți ceri scuze sau să aduci dovezi în sprijinul afirmațiilor tale!

Stein se încruntă. Părea sincer mirat.

„Ce păcăleală!... Nu mă duce el pe mine cu aerul ăsta de inocență jignită! își spuse ea în minte. Cum își poate închipui c-o să cred asemenea calomnii?"

Totuși, dacă se gândea mai bine, devenea mai puțin sigură. Deplina siguranță de sine a lui Stein reușise să-i zdruncine serios convingerile. Se petrecuseră o mulțime de evenimente într-un timp destul de scurt. Cum putea să fie sigură de ceva anume când totul se dădea peste cap în jurul ei! Adevărurile de ieri, astăzi nu mai erau atât de adevărate. Și dacă Stein nu mințise?

El se uita din nou la ea cu privirea aceea albastră pe care ea n-o putea întâlni fără să se înfioare.

– Să fim sinceri, Zarah, a fost nevoie măcar o zi din viața ta să muncești ca să trăiești?

– Nici n-am avut posibilitatea s-o fac. Mama era invalidă și starea ei de sănătate necesita prezența mea permanentă lângă ea.

– N-ai răspuns la întrebarea mea.

– E adevărat că nu mi-au lipsit niciodată banii, dar pensia pe care o primeam reprezenta o moștenire din partea bunicului meu din partea mamei. Sper că nu ai nici o obiecție în privința asta.

– Ba da. Ai văzut acel testament? L-ai văzut cu ochii tăi?

Zarah își ținu respirația. De fapt, nu avea nici o dovadă a existenței acestuia. În copilărie crezuse ceea ce-i spusese mama ei referitor la acel subiect și după aceea îl luase drept un fapt împlinit. În prezent, era cuvântul lui Margaret împotriva aceluia al lui Stein.

Deodată, i se lumină fața. Găsise argumentul decisiv.

– Orice ai vrea să insinuezi, am un motiv logic să n-am dubii în legătură cu acel document. Va fi ușor de verificat dacă mătușa mea primea și ea trimestrial aceeași sumă. Bunicul meu n-ar fi putut s-o favorizeze pe una din fiice în detrimentul celeilalte.

Stein distruse acest argument foarte ușor.

– Greșești. Anne n-a primit nici un ban din Anglia. Tot ceea ce avea provenea de la *Industries Kildedalen.* Aceeași firmă pe care tu o storceai de bani în timp ce eu mă speteam s-o salvez de la faliment.

Zarah se cam săturase de acuzațiile lui. Cearta permanentă cu Stein, care se termina mereu în avantajul lui o umplea de nervi. În plus, avea tot timpul impresia că este purtată de la Scylla la Caribda de răsturnările de situație care o luau mereu prin surprindere.

– Nu mai recurge la insinuări pentru că nu te cred.

Stein dădu din umeri indiferent.

– Fugi de un lucru foarte evident.

– De tine aș vrea să fug!

El zâmbi disprețuitor.

– Cine te împiedică? Din câte știu eu, nu te reține nimeni.

Simțindu-se umilită, Zarah încercă să-l jignească și ea.

– Ești foarte viclean și calculat, zise ea, dar îți înțeleg clar jocul: silindu-mă să plec, nu urmărești decât să pui mâna pe moștenirea mea... Asta se numește abuz de încredere!

Doamne Dumnezeule! Ce vorbe scosese din gură! Încremenită de spaimă, îl văzu pe tânăr sărind în sus, jignit și furios la culme, înainte de a mai încerca să se controleze.

– Primul vapor care pleacă în Anglia! zise el scrâșnind din dinți. Îmi vei face plăcerea să iei primul vapor. În privința blestematelor alea de acțiuni, ți le voi cumpăra la prețul pe care-l vei stabili tu.

– Nu-ți poți permite, știu de la maestrul Langaard.

Stein se stăpânea cu greu, dar Zarah se hotărâse să nu cedeze în fața lui.

– Îți promit că îți voi da atâția bani cât n-o să poți cheltui în vecii vecilor.

Zarah clătină din cap, palidă ca un cadavru.

– Cât? urlă el.

Mijea ochii într-un mod extrem de periculos.

– Câți bani vrei să pleci din Norvegia și să nu te mai întorci niciodată? insistă el prinzând-o de umeri. O să te despăgubesc pentru efortul depus!

Jignită de moarte, Zarah îi trase o pereche de palme.

După o secundă, bătea în retragere, înspăimântată de ceea ce făcuse.

Stein se năpusti spre ea cu viteza unei păsări de pradă și o luă în brațe. Cu răsuflarea tăiată, ea încercă să-l respingă din toate puterile, dar fu în zadar.

Stein râse ușor. Îi imobiliză lui Zarah ambele mâini, apoi își apăsă buzele pe gura tinerei. Ea se zbătu sălbatic dar nu reuși să scape, încetând apoi să-i mai opună rezistență. Stein o privi adânc în ochi.

– Dă-mi drumul imediat! strigă ea răsuflând cu greutate.

– Nu încă.

Se înclină din nou spre ea și o sărută pătimaș. Ea trebui să se lupte cu mâinile lui îndrăznețe, dar și cu gura lui tandră și lacomă. Înțelese rapid că pierduse. Își lăsă pleopele în jos și-i răspunse la sărut.

Stein își reveni brusc, lăsând-o răvășită de emoție.

– Pericolul a trecut, Zarah.

Nota de satisfacție din vocea lui avu efectul unui duș rece. Ca să nu vadă cât este de tulburată, își aținti asupra lui o privire furibundă.

– De ce ai făcut asta? Consideri că în felul ăsta m-ai despăgubit?

– Absolut deloc. Consideră că este vorba despre o pedeapsă meritată. Îți vei aduce mult timp aminte că nu-ți poți bate joc de mine fără să fii pedepsită.

Târziu în noapte, Zarah tot se gândea la acel incident. Omul acela era monsturos! Nu numai că, încă de la început se purtase cu ea într-o manieră incalificabilă, dar îndrăznise în seara aceea să abuzeze de forța lui fizică pentru a o supune. Cum își permisese s-o trateze în halul acela și cum putuse să-i cadă atât de ușor în brațe? Aceste gânduri n-o lăsau să doarmă.

În sfârșit, cu nervii la pământ, Zarah se întrebă de ce nu reușea totuși să-l urască pe Stein...

*
* *

Printr-un acord tacit, evitară amândoi să vorbească despre ce se întâmplase în ziua anterioară. În timpul servirii micului dejun pe care-l luară împreună cu Haldor în sufragerie, Zarah se miră că nu zărește silueta familiară a lui Fru Onsvag. Stein îi spuse că era ziua ei liberă. Atunci, tânăra se oferi să se ocupe ea de problema mesei.

Ieșind din obișnuita lui tristețe, Haldor o privi ca și cum i-ar fi dat o veste extraordinară.

– E grozav, Zarah. Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să știu că te simți bine aici. Acum, casa asta este și a ta. Poți să faci ce vrei.

Tânăra îl privi pe Stein cu coada ochiului. Nu scosese nici un sunet și-și bea cafeaua învăluind-o cu o privire impenetrabilă.

– Spune-mi, copila mea, n-ai mai avut niciodată probleme cu picioarele? o întrebă Haldor pe nepusă masă.

Lui Zarah îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama ce voia să spună Haldor.

– Vă mai amintți de operația mea? Am făcut-o acum douăzeci de ani.

– Dacă îmi amintesc?

Figura greu încercată a lui Haldor se lumină pentru câteva clipe.

– Dar noi doi suntem cunoștințe vechi. Erai încă în spital atunci când Anne a plecat cu mine în Norvegia, dar făcusem deja cunoștință!

Zarah zâmbi.

– Să n-aveți nici o grijă, după aceea n-am avut nici o dificultate în ceea ce privește mersul. Ba am fost și campioană la tenis și judo la colegiu.

– Interesant, și eu am centura neagră, interveni nepăsător Stein. Aș fi curios să te întâlnesc într-un meci amical.

Zarah avu o reacție de retragere instinctivă.

– Îți mulțumesc foarte mult! Vrei să profiți ca să-mi mai furi încă un...

Stacojie la față, lăsă cuvântul „sărut" să-i moară pe buze. Unchiul ei auzise toată discuția.

Stein se legăna în scaun, cu o mutră ironică.

Haldor își plimbă privirea mirată de la Zarah la fiul său, apoi schiță un zâmbet, primul după multă vreme.

*
* *

A doua zi de dimineață, a încropit cu destulă ușurință cu ce alimente găsi în frigider una din acele mese reci după care auzise că se dau în vânt norvegienii. Pentru cină, avea de gând să gătească una din specialitățile ei, atunci când îi va sta mintea la așa ceva. Deocamdată, avea altceva mai bun de făcut. Aruncă o privire la ceasul de pe perete. Stein și tatăl lui vor pleca în curând la cimitir și ea va rămâne singură în casă.

Zarah termina de aranjat un platou apetisant cu brânzeturi când auzi mașina îndepărtându-se. După câteva secunde, intră în birou, unde văzuse că există un telefon. Trebuia să acționeze repede, pentru că Stein putea să apară dintr-o clipă în alta. Scotoci nervoasă în buzunar și scoase la iveală numărul băncii ei din Shrewsbury. Ea și mama ei aveau acolo un cont. Apelul ei putea fi explicat prin moartea lui Margaret și putea în felul acesta să afle în mod discret ceea ce o chinuia de câtva timp.

După o așteptare interminabilă, vocea unei persoane se auzi în sfârșit la celălalt capăt al firului. Zarah se prezentă repede, dar interlocutoarea ei nu părea deloc grăbită:

– Thornton Zarah, într-adevăr, spuse ea pe un ton monoton. Fiica lui Margaret Anne, cotitulară a unui cont, care a decedat de curând. Dosarul pe care-l am în față confirmă că situația defunctei este stabilă.

– Aș vrea să știu dacă s-a făcut recent vreun virament trimestrial. În caz afirmativ, vă rog să fiți amabilă să-mi citiți...

– Îmi pare rău, nu putem oferi nici o informație prin telefon i-o reteză interlocutoarea ei.

– Dar este foarte urgent, doamnă! Și de o importanță capitală!

– Regret. Trimiteți-ne o cerere scrisă.

– Cecul despre care vă vorbesc nu este semnat... Probabil că persoana a uitat s-o facă, improviză Zarah în disperare de cauză. Vreți măcar să verificați?

– Așteptați puțin...

Zarah bătu nervoasă darabana cu degetele în birou. După o scurtă pauză, vocea ursuză se auzi din nou.

– Vă înșelați, domnișoară Thornton. Cecul este în regulă. Este trecut și numele instituției lângă semnătură.

– Mă miră ce-mi spuneți, spuse Zarah cu viclenie.

– Uitați ce se întâmplă, domnișoară, vă repet că este scris foarte clar: *Industries Kildedalen, Lillestrom, Norvegia.*

– E-n regulă. Vă mulțumesc.

Zarah închise telefonul, căzută pe gânduri.

Așadar, Stein nu mințise. Misterul devenea din ce în ce mai adânc. De ce oare mama ei îi ascunsese atâția ani faptul că trăiau din generozitatea familiei Kildedalen?

Zarah își aduse aminte deodată că lui Stein i se părea că seamănă în mod izbitor cu Anne. Ce bine ar fi dacă ar putea să facă rost de vreo fotografie a ei! Oricât de ciudat ar părea, Margaret nu păstrase totuși nici măcar una singură.

Împinsă de dorința subită de a privi măcar o dată figura mătușii sale, tânăra deschise cu nerăbdare un sertar al biroului și începu să-i studieze conținutul. Abia își vârâse mâinile în interiorul sertarului, că un curent de aer o făcu să ridice capul. Stând nemișcat în pragul ușii, Stein o fixa cu o privire disprețuitoare.

Înghițindu-și cu greu saliva, Zarah își imagină consternată tabloul jalnic pe care probabil îl oferea, cu figura ei vinovată și actele personale ale lui Haldor împrăștiate în jurul său.

– Îți... îți voi explica totul, spuse ea bâlbâindu-se.

În timp ce Stein se apropia încet de ea, o trecu un fior de spaimă. Riscând să-i zdrobească degetele, Stein împinse cu putere sertarul și-și încrucișă brațele pe piept cu un aer ironic.

– Îmi place că nu pierzi deloc timpul, spuse el pe un ton glacial. Nu există nici un obiect de valoare în biroul ăsta.

– Dar nu voiam...

– Cum ai îndrăznit? o opri el, turbat de furie. Și când mă gândesc ce încredere oarbă are tatăl meu în tine!

Cu trăsăturile schimonosite de mânie, o prinse de mână și o târî după el până în capătul celălalt al încăperii. Zarah observă o casă de bani, pe jumătate ascunsă după o draperie.

– Toți banii unchiului tău sunt acolo. Asta căutai, nu-i așa? Deschide-l! Cifrul reprezintă data de naștere a Annei. Hai, ce mai aștepți?

Zarah se înroși sub povara figurii lui.

– Nu sunt o hoață, protestă ea enervată.

– Te-am văzut cu ochii mei. Scotoceai prin...

– Scotoceam, e adevărat, dar voiam doar să găsesc o fotografie a mătușii mele. Ai făcut ieri aluzie la asemănarea dintre noi și atunci...

– ...atunci, te-ai simțit brusc roasă de curiozitate, încheie el fraza cu o ironie ucigătoare. Măcar este vorba despre un sentiment uman. Vreme de atâția ani n-ai manifestat nici un fel de interes față de ea și acum, dintr-o dată, ți s-a trezit dorul de familie! Surprinzător, nu-i așa?

Nici măcar nu apucă să contraatace, că Stein o înșfăcă de mână și o împinse în coridor. Îngrozită, nu se simți în stare să-i opună rezistență în timp ce el o îmbrâncea spre scară. Oare unde o ducea? își spuse ea, înspăimântată la culme.

Obținu răspunsul câteva clipe mai târziu, atunci când el deschise brusc ușa camerei lui Haldor.

– Dă-mi drumul, spuse ea gemând.

– Cu cea mai mare plăcere!

Ca și cum contactul cu ea îl dezgusta, Stein o eliberă din strânsoare și se îndreptă spre măsuța de noapte. Fără să scoată un cuvânt, luă de pe ea o fotografie înrămată și i-o întinse.

Frica lui Zarah dispăru în momentul în care văzu femeia în vârstă de aproximativ patruzeci de ani care-i zâmbea. Ea studie cu emoție părul ei negru, atât de asemănător cu al ei, și fața frumoasă luminată de niște ochi verzi migdalați.

Dar ceea ce o șocă mai ales și chiar mai mult decât asemănarea cu mătușa ei, a fost uluitoarea similitudine dintre Anne și Margaret. Zarah avea impresia că o privește pe mama ei în urmă cu douăzeci de ani.

Fără voia ei, ochii i se umplură de lacrimi și Zarah se întoarse rapid ca să pună fotografia la locul ei.

În momentul în care se pregătea să părăsească încăperea, Stein îi aținu calea și-i privi cu atenție trăsăturile îndurerate.

– Plângi? o ironiză el.

Zarah nu se simțea în stare să se mai prefacă și nici măcar să găsească un răspuns potrivit.

– Anne... mi-a amintit de mama...

Stein privi câteva secunde în ochii ei plini de tristețe, apoi expresia feței i se îmblânzi și o mângâie ușor pe obraz.

– Moartea ei este încă prea recentă, nu-i așa? șopti el.

Uluită de accesul lui de simpatie, tânăra nu reuși decât să dea încet din cap. Fu și mai mirată atunci când Stein adăugă, căzut pe gânduri:

– Hotărât lucru, Zarah, frumusețea este la voi o trăsătură de familie.

Complimentul neașteptat o emoționă profund. Simți că se înroșește în obraji și se dădu în mod instinctiv cu un pas înapoi.

Stein o ura. Era posibil ca durerea ei să-i fi stârnit mila, dar asta n-o să dureze mult. În urmă cu câteva minute n-o acuzase același individ de hoție?

Această amintire o făcu să-și recapete combativitatea. Ridicându-și cu mândrie bărbia în văzduh, șuieră:

– Păstrează distanța, Herr Kildedalen! Nu uita că ai de-a face cu o hoață!

Nu fu nevoie să mai adauge și altceva. Stein dispăru rapid, trântind ușa în urma lui. Zarah nu-l mai zări toată după-amiaza.

*

* *

Cu mintea aiurea, făcu inventarul conținutului congelatorului și scoase niște carne de friptură pe care avea de gând s-o gătească, pregătind un sos cu piper verde. După ce stabili meniul, se hotărî să facă o plimbare.

De când sosise la Dalvik, încă nu avusese ocazia să meargă singură la cimitir și dorea să se reculeagă la mormântul Annei.

Neștiind în ce direcție s-o ia, apucă la întâmplare pe o potecă. Merse o bună bucată de vreme și la o cotitură a drumului zări un bărbat care venea din sens opus.

– *God dag.*

Accentul probabil că o dăduse de gol, pentru că individul începu s-o privească mai atent.

– Ești americancă?

Era înalt, avea un fizic plăcut și o privire scrutătoare. La început Zarah ezită, dar apoi îi zâmbi și ea. Necunoscutul avea o înfățișare decentă și era foarte simpatic.

– Nu, sunt englezoaică. Ai putea să-mi spui și mie încotro este cimitirul?

Văzând că tânărul face o mutră mirată, ea consideră necesar să mai adauge:

– Mătușa mea, Fru Kildedalen, este îngropată acolo și...

– Și dorești să vezi locul unde-și doarme somnul de veci, bineînțeles, completă el cu înțelegere. Dă-mi voie să mă prezint: sunt Rolv Fjelv.

– Zarah Thornton.

– Stai în Dalvik?

– Da, la unchiul meu, Herr Kildedalen.

– Ce nenorocire, oftă el. Nefericitul era tare îndrăgostit de soția lui. Mama a fost prietenă cu mătușa ta. Moartea acesteia a afectat-o foarte mult.

Zarah tresări. Cum de nu se gândise mai înainte? În douăzeci de ani, Anne avusese destul timp să-și facă prieteni! Și printre persoanele pe care le frecventase nu se putea să nu existe cineva care să cunoască numele pe care-l purta în momentul sosirii ei în Norvegia...

– Fru Kildedalen își făcuse mulți prieteni? se interesă ea, încercând să-și mascheze interesul pentru subiecul respectiv.

– De fapt, era iubită de toată lumea, dar din câte îmi aduc aminte nu ieșea niciodată fără soțul ei.

Dezamăgirea întunecă privirea lui Zarah.

– Am înțeles... Dar mama ta? Era apropiată de ea?

– Erau destul de apropiate, într-adevăr, cel puțin până la divorțul mamei. În prezent, ea locuiește în Statele Unite.

Lui Zarah îi venea să plângă. Abia îi mijiseră speranțele, și acestea deja erau spulberate în neant.

Probabil că Rolv Fjelv îi observase dezamăgirea, pentru că se încruntă ușor.

– Pari tulburată.

Ea se strădui să-și revină și schiță un zâmbet.

– Oh, din cauză că... n-am întâlnit-o niciodată cât timp a trăit și mi-e necaz acum că am neglijat s-o vizitez.

Zarah văzu nedumerirea din privirea lui și se grăbi să-i explice:

– Speram să am ocazia de a sta de vorbă cu cineva care a cunoscut-o de mai multă vreme, de dinainte de căsătorie, de exemplu... Am fi putut să depănăm amintiri.

Tânărul dădu din umeri în semn de neputință.

– Regret, domnișoară. Prin locurile astea, nimeni n-a auzit vorbindu-se despre ea decât sub numele de Anne Kildedalen.

Era inutil să mai insiste.

Foarte abătută, Zarah află direcția în care se afla cimitirul și se despărți repede de Rolv Fjelv.

Găsi foarte ușor mormântul Annei. Rugăciunea fierbinte îi aduse pe moment o ușoară alinare, dar acest sentiment nu dură mult, din nefericire, căci înainte să plece, nu se putu împiedica să șoptească:

– Oare voi ști vreodată cine ai fost în realitate, Anne?

Drumul de întoarcere i se păru mai lung decât la ducere. Se uită la ceas și constată că era în întârziere. Absența ei prelungită fusese de bună seamă observată, pentru că Stein îi ieși în cale imediat ce intră în holul casei.

– Unde ai fost? o întrebă el pus pe ceartă.

Enervată de primirea ostilă care i se făcuse, Zarah se hotărî să-l pună imediat la punct.

– Deoarece văd că te interesează subiectul, te informez că am fost la cimitir, îi răspunse ea pe un ton aspru.

Dacă-și închipuise cumva că în felul acela îl va reduce la tăcere, se înșelase amarnic.

– Serios? Și cu ce te-ai dus până acolo?

– Ca toată lumea, pe jos.

Și fără să mai adauge un singur cuvânt, îi întoarse spatele cu dispreț.

Capitolul 6

Trecu o săptămână întreagă fără ca Zarah să descopere nici un indiciu despre trecutul mătușii sale. Prezența ei la Dalvik devenea cu atât mai neplăcută cu cât Haldor, deși se purta foarte frumos cu ea, trăia permanent în trecut, iar Stein îl ignora pur și simplu.

Pentru prima oară de când sosise acolo, începu să se gândească la întoarcerea în Anglia. Puțin îi păsa dacă-și pierdea moștenirea plecând din Norvegia înainte de trecerea celor șase luni stipulate în testament. Haldor i le făcuse cadou din dragoste Annei, așadar era corect să i le dea înapoi prin plecarea ei. De altfel, nu mai suporta să locuiască sub același acoperiș cu Stein și cum mijloacele financiare nu-i permiteau să se instaleze într-o pensiune, n-avea altă soluție decât să se întoarcă în țara ei.

Luase deja acestă hotărâre, când într-o bună dimineață sună telefonul. Zarah tocmai se pregătea să urce în camera ei, când Stein apăru în pragul biroului, cu o expresie posomorâtă pe față.

– E pentru tine, spuse pe un ton glacial.

– Pentru mine? întrebă ea uluită.

Nu binevoi să-i dea nici un răspuns. Îi întoarse spatele și se făcu nevăzut în interiorul biroului. Zarah îl urmă, roasă de curiozitate. Cine putea s-o sune aici? Nimeni nu-i cunoștea adresa. Probabil că era Olav Langaard, care dintr-un motiv oarecare voia să stea de vorbă cu ea...

Prefăcându-se că nu observă privirea de inchizitor a lui Stein, Zarah luă timid receptorul în mână:

– Alo?

– Bună dimineața. Rolv Fjelv la telefon. Îți mai amintești de mine?

Ea îngăimă ceva ce aducea a afirmație. De fapt, întâlnirea cu tânărul norvegian îi ieșise complet din minte.

– Îmi pare bine că am reușit să te găsesc, continuă el vesel. Îmi era teamă că nu mai ești în Dalvik.

Conștientă de faptul că Stein nu pierdea nici o vorbă din răspunsurile ei, îi veni brusc ideea de a-l sfida.

– Da, sunt încă aici, după cum vezi. Norvegia este o țară atât de minunată, încât n-am de gând s-o părăsesc atât de curând.

– Excelent! exclamă Rolv cu entuziasm. Tocmai voiam să te invit la masă în seara asta. Ce părere ai?

Zarah rămase tăcută câteva clipe. Știa că ar fi fost înțelept să refuze în mod politicos invitația. Rolv i se păruse destul de simpatic, dar și un pic cam afemeiat. Era aproape sigură că invitația lui nu era atât de nevinovată cum voia el să pară.

– Drăguț din partea ta, dar m-ai luat pe nepregătite.

– Te rog să accepți, insistă el cu o voce dezamăgită. M-am informat despre prietenele mătușii tale și mi-am adus aminte de numele unei persoane care o vizita adesea împreună cu mama.

– Ai putea...

Zarah se opri la timp. Aproape că uitase de prezența lui Stein.

– Ai putea să treci să mă iei de acasă? improviză ea repede un răspuns.

– Bineînțeles. La șapte și jumătate îți convine?

– E perfect.

Își luară rămas-bun în mod politicos, apoi Zarah închise telefonul. Înainte să părăsească încăperea, îndrăzni să arunce o privire spre Stein. Fața lui aspră exprima un amestec de dezaprobare și furie care o provocă să-l sfideze. În definitiv ce drept avea s-o judece?

– În cazul în care n-ai auzit, te anunț că în seara asta nu voi lua masa cu voi.

Se aștepta la o replică sarcastică de genul: „în sfârșit, o veste bună!", dar reacția lui glacială o ului.

– Pot măcar să știu și eu cine este bărbatul pe care te crezi îndreptățită să-l inviți în casa tatălui meu?

Obrajii lui Zarah se înroșiră ca para focului. Își propuse să-l aștepte pe Rolv în fața casei. Prefera să-i pândească venirea în fața ușii decât să-l invite într-o casă în care, ca și ea, nu era binevenit.

– Se numește Rolv Fjelv, îi răspunse ea cu răceală.

– Din ce în ce mai bine! Și unde l-ai întâlnit?

– Pe drumul spre cimitir. Ești mulțumit?

Jignită de acel adevărat interogatoriu, Zarah îi întoarse spatele și ieși din birou atât de grăbită, încât era gata să se ciocnească de Fru Onsvag.

La ora șapte și jumătate fix coborî în hol. Spre marea ei deziluzie, Stein era acolo. Privirea lui insistentă se fixă asupra rochiei frumoase de culoarea mierii de albine pe care o îmbrăcase și maxilarele i se crispară.

– Bună seara! îl salută ea veselă. Să nu te crezi cumva obligat să mă aștepți până mă întorc!

– Te sfătuiesc să nu te întorci târziu! șuieră el.

Tocmai se pregătea să-i spună ce credea despre ordinele lui, când Stein i-o luă înainte și adăugă:

– Tatăl meu adoarme foarte greu, așa că n-aș vrea să fie trezit în toiul nopții de trântirea portierelor mașinii.

După ce încheie de vorbit, se făcu nevăzut.

Atunci când Rolv Fjelv sosi la volanul unui Range Rover roșu, Zarah abia își recăpătase calmul. Zâmbetul admirativ pe care i-l adresă tânărul o făcu să se simtă mai bine.

– Ești radioasă ca un soare de aprilie!

Îi zâmbi și ea, gândindu-se că probabil tânărul își recapitulase vocabularul galant pentru acea ocazie. Rolv o duse la un restaurant elegant din zonă și complimentele lui deveniră din oră în oră mai înflăcărate. Din nefericire însă, timpul trecea fără ca el să abordeze subiectul pentru care

acceptase invitația lui. La desert, Zarah nu mai rezistă.

– Apropo, spuse ea ca și când îi venise brusc o idee, parcă aveai de gând să-mi vorbești despre o prietenă a mătușii mele.

– Ah, da. De fapt, nu știu mare lucru.

– Dar spuneai că ai descoperit numele unei anumite persoane, insistă Zarah dezamăgită.

– Nu eu, sora mea, care trebuie să-ți spun că e infirmieră la Oslo.

Se porni apoi să povestească la nesfârșit despre calitățile sufletești ale lui Leikny, care în timpul liber făcea vizite la domiciliu fostelor paciente ale spitalului.

– Ca să accepte să plece în vacanță, a trebuit să mă ofer ca voluntar pentru a o înlocui. În fiecare dimineață mă duc la Oslo și petrec câteva ore împreună cu protejații ei.

– Și este vreuna din ele care s-o fi cunoscut pe mătușa mea? se interesă Zarah cu o voce stăruitoare.

– Cum? A, nu, nicidecum, zise el cu o veselie exasperantă. Ca să revenim la problema care te interesează, i-am povestit surorii mele despre întâlnirea noastră și atunci și-a amintit de Fru Wenstad. Mama se ducea cu ea adesea la Fru Kildedalen.

Zarah îi sorbea cuvintele.

– Știi cumva adresa acestei Fru Wenstad? Bănuiesc că locuiește la Davlik.

– Nu, din nefericire. S-a mutat în urmă cu mulți ani.

Toate speranțele tinerei se spulberară ca un fum. Acum se găsea tot în punctul de unde plecase. Oare va reuși vreodată

să dezlege misterul care învăluia sosirea mătușii ei în Norvegia? Lăsându-se pradă gândurilor ei negre, tresări brusc atunci când Rolv îi atinse mâna.

– Ce-ar fi să dansăm?

– Poftim?

– N-ai chef să dansezi?

– Ba da, minți ea ca să nu-l jignească, dar unchiul meu este cam bolnav și n-aș vrea să-l deranjez întorcându-mă prea târziu.

Pe chipul însoțitorului ei apăru un zâmbet înțelegător.

– Firește. În cazul ăsta, te conduc acasă imediat.

Temându-se ca Rolv să nu profite de întuneric pentru a încerca să-i fure un sărut, Zarah coborî din mașină în clipa în care acesta opri în fața casei. Tocmai se pregătea să-i mulțumească și s-o șteargă, când el veni și o luă pe după umeri.

– Îți mulțumesc pentru seara plăcută petrecută împreună, îi spuse Zarah dezlipindu-se încet de el.

– Aș putea să te văd și mâine?

– Nu cred că am să pot. Unchiul meu este foarte afectat de moartea mătușii mele. M-aș simți vinovată dacă l-aș lăsa singur și m-aș duce să mă distrez.

– Atunci, îmi dai voie să-ți mai telefonez? insistă cavalerul ei.

Zarah era în stare să-i promită orice, numai să scape odată de el!

– Bineînțeles, Rolv. Aș fi încântată.

După aceea, îi făcu ușor cu mâna și intră în casă.

Fiind preocupată de modul în care urma să procedeze ca să afle adresa lui Fru Wenstad, la început Zarah nu-l observă pe Stein, care stătea nemișcat în mijlocul holului, cu lumina stinsă. Atunci când îl văzu, ezită ușor, apoi se îndreptă curajoasă spre el.

– Bună seara. Nu trebuia să stai să mă aștepți, începu ea cu o voce timidă. Mi-am propus să mă întorc acasă devreme.

– Nu mai vorbi de parcă locuința asta ar fi a ta, i-o reteză el cu duritate. Ai tot timpul tendința de a uita că aici n-ai decât statutul de musafir nepoftit.

Zarah se simți umilită și se înroși la față. Jignită profund, își înfrână furia și se hotărî să-i aplice o lovitură după alta.

– Din nefericire pentru tine, n-am deloc intenția să eliberez terenul. Vrei nu vrei, casa asta este și a mea vreme de încă cinci luni de acum încolo!

Sclipirea furioasă din ochii lui Stein n-o făcu însă să se simtă mai bine.

– O să-ți pară rău dacă îndrăznești să mi te pui de-a curmezișul. Îți spun pentru ultima dată: pleacă imediat înapoi în Anglia!

– Lăsându-ți partea mea de moștenire? spuse ea râzând. Ești într-adevăr mult prea generos!

– Dacă dispari de aici, o să am grijă să primești tot ce ți se datorează. Sunt chiar gata să-ți semnez pe loc o recunoaștere a datoriilor față de tine.

– Nu te mai obosi atâta! Amenințările tale nu mă impresionează. De altfel, dă-mi voie să-ți amintesc faptul că sunt oaspetele tatălui tău, fie că-ți place, fie că nu. Și voi rămâne aici atât cât va dori el.

– Ai grijă! Dacă te prind vreodată că pui la cale vreo intrigă ca să-l influențezi în vreun fel...

– Ei și? Ce-o să-mi faci? i-o reteză Zarah cu un zâmbet răutăcios.

Dar o scurtă privire aruncată pumnilor lui crispați o determină să bată în retragere. Îi întoarse spatele cu dispreț și se făcu rapid nevăzută.

*

* *

În zilele care urmară, Zarah îl evită cât putu pe Stein, ceea ce nu fu deloc greu, dat fiind că și el se încăpățâna s-o ignore.

Cu ocazia rarelor lor momente de ceartă, atunci când tensiunea dintre ei devenea de nesuportat, își lua o haină pe umeri și ieșea să se plimbe. În felul acesta îl întâlni din nou pe Rolv Fjelv, în mod cu totul întâmplător.

Acesta păru încântat s-o vadă și se apropie de ea zâmbindu-i cu căldură.

– Chiar mă gândeam la tine! spuse el. Ți-am telefonat acum o jumătate de oră și vărul tău mi-a spus că nu ești acasă. Mi s-a părut că nu era prea bine dispus...

Zarah nu făcu nici un comentariu. Văzu că Rolv se scotocește prin buzunare cu o față de conspirator și scoase o bucată de hârtie.

– Adresa lui Fru Wenstad! spuse el triumfător.

Tinerei îi venea să-l sărute de bucurie, dar înainte de a apuca să-i mulțumească, un Volvo îi depăși în mare viteză. Preț de o secundă deslușì trăsăturile șoferului. Era Stein! Zâmbetul radios îi muri pe buze.

– Măcar ești mulțumită? se interesă Rolv, surprins de încordarea ei bruscă.

– Bineînțeles! Nu știu cum să-ți mulțumesc. Datorită ție, voi putea să-i scriu și astfel...

– Am o idee mai bună, spuse el repede. Fru Wenstad locuiește la Oslo. Dacă vrei, pot să te duc la ea chiar mâine dimineață.

Zarah se sili să nu se arate prea entuziastă.

– Poți să faci asta?

– Oh, deja ai uitat... Duminica e ziua în care îi vizitez pe protejații surorii mele, așadar îmi este ușor să te iau cu mine.

– Așa este, dar n-o să te deranjez?

– Dimpotrivă!

Ceva anume din tonul vocii lui o făcu să se simtă stânjenită.

– Seara ne întoarcem la Dalvik?

– De fapt, mă gândeam să ne întoarcem a doua zi de dimineață, recunoscu el cu o ușurință suspectă. Leikny mi-a încredințat cheile de la apartamentul ei. Există o cameră și pentru tine, dacă dorești...

Un clopoțel de alarmă se declanșă în mintea lui Zarah. Cel mai înțelept era să-i refuze oferta și să procedeze așa cum se gândise la început, adică să-i scrie lui Fru Wenstad și să-i propună să se întâlnească undeva. Dar era atât de nerăbdătoare, încât lăsă prudența la o parte. Așteptase mult prea mult această întâlnire.

– Mulțumesc, Rolv, accept cu plăcere, dar în ceea ce privește cazarea, prefer să merg la un hotel.

Răspunsul ei păru să-l satisfacă. Rolv sugeră să se vadă a doua zi dimineață la ora șapte și ea fu de acord.

După ce se întoarse acasă, Zarah era în culmea fericirii. Avea în sfârșit o pistă! Temerile referitoare la intențiile lui Rolv i se păreau neîntemeiate. Era convinsă că putea să-l țină la distanță dacă era necesar. De altfel, rezultatul pe care-l va obține merita să-și asume un asemenea risc. Mâine va afla în sfârșit cu certitudine numele mamei sale!

Tocmai se pregătea să coboare la cină, când își dădu seama că uitase ceva. Cum își va motiva absența în fața unchiului său? Evident, va trebui să-l informeze, dar ce pretext să folosească? Dacă i-ar spune că se duce la Oslo ca să stea la taifas cu o veche prietenă a soției lui, Haldor ar fi pisat-o cu întrebări incomode...

Zarah se simțea ușor nervoasă când intră în sufragerie. Moralul îi scăzu și mai mult când dădu cu ochii de Stein. Mai uitase un amănunt: nu va fi deloc ușor să se justifice sub privirea de gheață a tânărului!

Luară masa, fără ca pe parcursul ei să fi găsit vreun pretext să abordeze subiectul care o interesa. Abia la desert, când simți că Haldor urma să se retragă curând, se hotărî să deschidă discuția.

– Apropo, unchiule Haldor, mâine am de gând să mă duc la Oslo, spuse ea dintr-o răsuflare, ignorându-l cu bună știință pe Stein.

Haldor întoarse încet ochii spre ea.

– La Oslo?

– Da. Am chef să fac un pic pe turista, zise ea zâmbind forțat.

Nu-i plăcea că trebuie să mintă, dar din nefericire n-avea altă soluție. Credea că scăpase destul de ușor, dar se înșelase, pentru că nu luase în calcul și poziția lui Stein.

– Putem să știm și noi cum ai de gând să ajungi acolo? se interesă el cu o voce tărăgănată.

Zarah fu tentată să nu-i răspundă, dar ar fi fost un gest grosolan față de unchiul ei.

– Foarte simplu: Rolv Fjelv mi-a propus să mă ducă el.

Nu înțelese de ce trăsăturile feței lui Stein se întunecară de furie, dar se încordă instinctiv, fiind convinsă că se pregătea să-i adreseze un comentariu jignitor.

De fapt, cel care vorbi fu Haldor.

– Dar te vei întoarce, Zarah, nu-i așa?

Expresia îngrijorată de pe fața lui o tulbură.

– Bineînțeles, dacă mă mai primiți înapoi, șopti ea cu blândețe.

Zâmbetele lor reciproce fură spulberate de intervenția brutală a lui Stein.

– Te întorci mâine seară?

Asprimea din tonul vocii lui o lăsă perplexă. De ce oare se prefăcea că e nemulțumit? Zarah era convinsă că în realitate se bucura să scape de ea. Atunci, la ce bun atâta ipocrizie? Era gata să-i răspundă că nu-l priveau treburile ei, dar tot din respect pentru Haldor se abținu în ultimul moment.

– De fapt, aveam intenția să-mi prelungesc șederea până luni.

– Bănuiesc că Fjelv va fi foarte bucuros să te însoțească.

Agresivitatea lui o enervă.

– Bănuiala ta este corectă, spuse ea printre dinți.

Zarah observă rapid privirea mirată cu care îi fixa Haldor și adăugă cu foarte multă politețe în glas:

– Totul este aranjat, Stein, nu-ți face nici un fel de griji.

Sfârșitul cinei se desfășură într-o tăcere totală.

Stein părea căzut pe gânduri și tânăra avea impresia, pentru prima dată că citește în el ca într-o carte. O văzuse în după-amiaza aceea împreună cu Rolv și mintea lui bănuitoare probabil că era pe cale de a construi un adevărat roman. Nu trebuia să fii prea inteligent ca să-ți dai seam că, după părerea lui, călătoria lor la Oslo ascundea de fapt o escapadă amoroasă!

*
* *

A doua zi dimineață, în timp ce Range Roverul se îndrepta spre capitală, Zarah căzuse pradă unei agitații extreme. Ascultând doar cu o ureche pălăvrăgeala însoțitorului său, își controla cu mare greutate nervozitatea din ce în ce mai accentuată. Oare ce surprize îi va rezerva întâlnirea cu Fru Wenstad?

Când ajunseră în sfârșit la Oslo, după patru ore de drum, anxietatea ei atinsese punctul maxim. De ceea, atunci când văzu că Rolv parchează mașina în fața unei case frumoase din lemn, inima începu să-i bată nebunește în piept.

– Așadar... aici locuiește prietena mătușii mele?

– Nu, aici stă sora mea, o corectă el zâmbind. Am un chef nebun să beau o cafea, tu nu?

Zarah clătină din cap fără convingere.

De fapt, n-avea chef decât de un singur lucru: să-l cunoască pe martorul care-i va oferi posibilitatea de a afla cum se numea Anne înainte de căsătorie. Totuși, ca să nu-l supere pe Rolv, acceptă să-l urmeze în apartamentul lui Leikny.

O invită să intre în bucătărie unde, sporovăind tot timpul, pregăti cafeaua. Când se duseră în sfârșit în salon, Zarah era

enervată la culme. Nu numai că tânărul nu se mai oprea din pălăvrăgit, dar nici măcar nu-și dădea seama că o plictisește de moarte.

Stătea lângă el pe o canapea, cu ceașca în mână, în momentul în care Rolv o cuprinse cu brațul pe după umeri. Ea tresări și se desprinse rapid de el, cu sprâncenele încruntate.

– A, da? Vrei să termini de băut cafeua mai înainte? îi spuse el cu un aer îmbufnat.

– Înainte de ce?

Zâmbetul lui complice o făcu să sară brusc în picioare.

– Tare mi-e teamă că e o neînțelegere la mijloc, spuse ea cu o voce glacială.

Rolv râse ușor neîncrezător, dar zâmbetul lui încremeni pe buze în momentul în care citi pe fața ei că nu glumea deloc.

– Bine dar... am căzut de acord să petrecem noaptea împreună, protestă el.

Zarah îl privi uluită.

– Acord? Visezi, băiete! Ți-am spus foarte clar că voi dormi la hotel.

– Dar toată lumea știe că e absolut imposibil să găsești vreo cameră liberă la Oslo, în weekend.

– Ei bine, eu nu știam.

Simțindu-se dintr-o dată foarte obosită, își luă poșeta și jacheta de pe fotoliu.

– Aș face mai bine să plec.

Exclamația necăjită a amorezului ei aproape că o făcu să râdă nervos.

– Doar n-ai de gând să pleci pur și simplu!

– Îmi pare rău, Rolv. Îți mulțumesc încă o dată că m-ai adus până aici, spuse ea îndreptându-se spre ușă.

– Stai puțin! Nu vreau să te abandonez într-un oraș pe care nu-l cunoști deloc. Dă-mi voie măcar să te las undeva, în centru.

Conștientă de faptul că-l jignise foarte tare, Zarah era convinsă că se va mulțumi s-o ducă numai până la prima stație de autobuz, dar, spre marea ei surpriză, acesta se pare că nu uitase de promisiunea de a-i face o vizită lui Fru Wenstad. Curând, opri în fața unei clădiri vechi.

– M-am gândit că ți-ar plăcea s-o cunoști pe prietena mătușii tale înainte de a porni în căutarea unui hotel.

În timp ce ea studia cu atenție fațada dărăpănată a clădirii, Rolv smulse o filă dintr-un carnețel pe care mâzgăli rapid câteva cuvinte.

– Ține, spuse el zâmbind cu umor. Atunci când vei constata cu ochii tăi că nu există nici un pat disponibil în Oslo, poți să mă suni la numărul ăsta sau să iei un taxi până la sora mea...

Zarah vârî bucata de hârtie în buzunar și râse, ușor amuzată.

– Rolv, ești incorigibil, zău așa! și coborî din mașină.

El îi făcu cu ochiul și demară în trombă.

Rămasă singură, tânăra se apropie de ușa imobilului. Adresa detaliată pe care i-o dăduse Rolv i se gravase în memorie, astfel că se îndreptă fără nici o ezitare spre apartamentul A2, a cărui intrare dădea în stradă.

Inspiră adânc și apăsă pe butonul soneriei.

Secundele care urmară i se părură că durează un secol. Apăsă încă o dată, dar tot fără succes. Din interiorul casei nu se auzea nici un zgomot. Refuzând să admită că Fru Wenstad nu era acasă, sună din nou, și mai insistent. Apoi, cu sufletul întristat, se hotărî să plece.

Blestemându-și ghinionul, Zarah o luă gânditoare pe Karl Johansgate fără să se bucure de farmecul acelui Champs-Elysées norvegian. Când începu să plouă, se uită la ceas: era trecut de ora unsprezece. Probabil că Fru Wenstad se întorsese acum acasă. Nu putea decât să spere că nu va mai ieși din nou în oraș.

Înainte să verifice cum stăteau lucrurile, Zarah intră într-o cafenea și comandă un ceai fierbinte. Își bea infuzia cu înghițituri mici uitându-se la magazinele de vizavi, când o voce ușor de recunoscut se auzi în spatele ei, făcând-o să tresară.

– Bună ziua...

Zarah rămase mută de uimire în timp ce-l studia pe Stein cu ochii măriți de mirare. În mod normal, el ar fi trebuit să se afle la o distanță de trei sute de kilometri de aici!

Abia după ce se așează în fața ei la masă își recăpătă uzul vorbirii.

– Dar... cum? De ce? Ieri n-ai spus că ai de gând să vii la Oslo...

Stein se lăsă pe spătarul scaunului, privind-o cu ironie.

– Tatăl meu era îngrijorat în privința ta. Am preferat să-l liniștesc pornind în căutarea ta.

– Tatăl tău era...

Zarah se opri brusc, alarmată dintr-o dată.

– Dar l-ai lăsat singur! E extrem de imprudent...

Se opri din nou, stupefiată.

Stein îi zâmbea. De data asta era un zâmbet deschis, sincer, care i se păru atât de neobișnuit la el, încât rămase cu gura căscată:

– Stai liniștită, o asigură el. Stă cu el unul din prietenii lui vechi, Herr Juvkam. Mi-a promis că va avea grijă de el.

Zarah abia îi auzea explicațiile. Era efectiv fascinată de senzualitatea buzelor lui. Îi veni în minte fără să vrea sărutul lor pasionat și un val de căldură îi înroși obrajii.

– Deci unchiul Haldor te-a... te-a trimis? se bâlbâi ea forțându-se să se controleze. Dar nu exista nici măcar o șansă la un milion să mă găsești aici! Cum ai ghicit cartierul în care mă voi găsi?

De pe chipul lui Stein dispăru orice urmă de veselie.

– M-am bizuit pe instinct și m-am dus direct la Leikny Fjelv care mi-a spus că pleacă în vacanță. Nu era așadar prea greu de înțeles de ce fratele ei se grăbea atât de tare să te atragă în apartamentul ei.

– Te-ai întâlnit cu Rolv?

Lui Zarah i se pusese un nod în gât de teamă ca acesta să nu-i fi făcut vreo aluzie la Fru Wenstad și la nerăbdarea ei de a o cunoaște.

– Da, m-am întâlnit, spuse Stein laconic.

– Atunci, bănuiesc că ți-a explicat faptul că m-a dus până în centru ca să...

– ...să cauți o cameră la un hotel, știu!

Zarah nu mai avu timp nici să-și tragă sufletul. Stein se înclinase amenințător spre ea cu trăsăturile schimbate de furie.

– Adevărul e că ești de o naivitate inimaginabilă! Oricine ar fi înțeles imediat ce se ascundea de fapt în spatele invitației lui Rolv.

– Mulțumesc, îi răspunse ea supărată. Data viitoare voi fi mai atentă.

– Nu e nimic de râs în toate astea! explodă el. Te vei trezi într-o bună zi în patul vreunui necunoscut, dacă te vei mai lua după primul om care-ți va ieși în cale!

Roșie la față de rușine. Zarah aruncă o privire în jurul ei și-și adună în grabă lucrurile. Nu va mai tolera nici o clipă să fie insultată în halul acela, și mai ales în public.

Ieși în stradă cu un mers țeapăn. Atunci când Stein apăru lângă ea, se prefăcu că nu-i observă prezența și că e interesată de vitrinele magazinelor.

– Și până la urmă, ai găsit vreo cameră liberă pentru la noapte?

– Lasă-mă în pace, șuieră ea printre dinți.

– Cu alte cuvinte, nici acum n-ai unde să te duci.

Fără să țină cont de protestele ei, Stein o prinse de braț și o obligă să schimbe direcția de mers.

– Mașina mea este parcată la doi pași de aici. Nu mai face atâtea mofturi! Gândește-te mai bine cât de îngrijorat va fi tatăl meu în cazul în care mă voi întoarce singur la Dalvik, lăsându-te să dormi sub cerul liber.

Stăpânindu-și furia, Zarah se așeză în tăcere pe scaunul din față al Volvo-ului. Era mai înțelept să nu se certe cu Stein. Cu cât obținea mai repede ce dorea, cu atât vor porni mai repede la drum și va avea libertatea să se întoarcă la Fru Wenstand.

Dar năduful lui Zarah se transformă într-o stare vecină cu demența în momentul în care văzu că Stein se oprește în fața unui hotel extrem de luxos. Ea îl urmă până la recepție, rugându-se în sinea ei să nu mai aibă nici o cameră liberă. Cu banii pe care-i avea, n-ar fi putut niciodată să-și ofere o noapte într-un asemenea palat... și nici nu putea să-i spună toate astea lui Stein, pentru că ar fi considerat că este vorba de o manevră pentru a-l determina pe el să achite nota de plată!

Nervozitatea ei ajunse la culme atunci când observă că recepționera îi întindea lui Stein două chei în loc de una. Deodată, fără să mai stea pe gânduri, Zarah făcu stânga-mprejur și se năpusti afară din hotel, obsedată de un simplu gând: în

cazul în care tânărul intenționa să-și petreacă noaptea la Oslo, nu va mai reuși să scape de el și să se ducă la Fru Wenstad.

Mânată de instinct, sări într-un autobuz și aruncă o privire peste umăr, ca și cum diavolul în persoană s-ar fi aflat pe urmele ei. Abia după câteva minute își dădu seama de stupiditatea gestului ei. De ce fugise în felul acela? Cu siguranță, Stein n-ar fi avut de gând să rămână la Oslo, în timp ce tatăl lui îi pândea îngrijorat sosirea acasă. Rușinată de felul copilăresc în care se comportase, Zarah coborî la prima stație.

Total dezorientată, opri un taxi și-i dădu adresa lui Fru Wenstad, pe care o știa pe dinafară.

Când ajunse la fața locului, primul lucru care-i atrase atenția fu Volvo-ul lui Stein, parcat în fața apartamentului A2...

Încremenită de uimire, îl văzu pe Stein coborând și îndreptându-se spre ea cu pași mari. Crezu că i se înmoaie picioarele când îl auzi că spune cu o voce glacială:

– Dacă m-ai fi întrebat, te-aș fi informat că Fru Wenstad nu mai locuiește aici de trei luni. Și acum, te rog să mă scuzi, eu mă întorc la Dalvik. De acum încolo, joacă-te de-a v-ați ascunselea fără mine!

Capitolul 7

Stein se afla deja la volanul mașinii când Zarah își dădu seama că nu mai avea nimic de făcut la Oslo. De ce ar mai rămâne în capitală, dacă demersul ei n-avusese succes? Înțelese atunci foarte clar că Dalvik pur și simplu o vrăjise. Simțea nevoia să fie din nou în acel sătuc pe care îl îndrăgise încet-încet și în casa aceea care acum era și a ei.

Zarah se apropie cu timiditate de mașină. Stein se prefăcu că n-o vede și la un moment dat chiar se temu că va pleca fără ea. Prinse mânerul portierei.

– Stein... ești drăguț să mă duci și pe mine acasă? șopti ea cu o voce nesigură.

Privirea glacială pe care i-o aruncă acesta o făcu să facă un pas înapoi. Era convinsă că-i va spune verde-n față că „acasă" pentru ea însemna orașul Shrewsbury!

– Urcă o dată, ce mai aștepți?

Lăsând la o parte mândria, Zarah se grăbi să execute ordinul.

În primele două ore de drum, între ei domni o tăcere apăsătoare. Era evident că Stein se hotărâse să nu scoată nici o vorbă și, de altfel, Zarah se și ferea să deschidă discuția.

– De cât timp n-ai mai pus nimic în gură? se interesă deodată tânărul.

– Nu-mi mai aduc aminte.

O frână bruscă o proiectă cu capul înainte. Fără să țină seama de protestele ei, Stein o luă pe un drum secundar și opri peste câteva minute în fața unui restaurant. Peste mai puțin de zece minute se aflau așezați la masă, în fața unor farfurii pline cu mâncare scandinavă.

– De ce ții atât de mult să te întâlnești cu Gyda Wenstad? o întrebă Stein pe neașteptate.

Zarah tresări. Trebuia totuși să se aștepte la întrebarea aceea. Făcând un efort uriaș, reuși să schițeze un zâmbet vesel.

– Oh, nu e nimic important, minți ea.

Văzu imediat că nu-l convinsese și mai adăugă:

– Voiam doar să stau puțin la taifas cu ea.

– De ce?

După o ușoară ezitare, renunță să mai invoce vreun pretext.

– Pentru că voiam să stau de vorbă cu cineva care a cunoscut-o pe mătușa mea, recunoscu ea cu reticență. Mama îmi vorbea uneori despre ea, dar după ce am aflat că a murit și... ceea ce a urmat, mi-am dat seama că de fapt nu știu nimic despre viața ei.

– În Anglia nu ai alte rude apropiate?

– Nu.

Trăsăturile feței lui Stein părură să se mai îmblânzească puțin.

– Ăsta este motivul prezenței tale aici? Ai venit nu ca urmare a chemării maestrului Langaard, ci pentru că te simțeai singură pe lume după moartea lui Margaret?

Zarah îl privi uluită. De când sosise în casa lor, o acuza permanent de lucrurile cele mai rele, iar acum constata că-i acorda subit o oarecare prezumție de nevinovăție.

– Nu, recunoscu ea cu sinceritate, prea emoționată ca să mai menționeze din nou că nu primise nici o scrisoare de la notar.

Zarah regretă imediat mărturisirea pe care o făcuse. Aflând că singurătatea nu era adevăratul motiv al venirii ei, risca să fie supusă unui interogatoriu foarte riguros. Cu sau fără voia ei, n-avea altă soluție decât minciuna.

– Îți voi explica de ce am plecat din Anglia, șopti ea. Jumătate din vila în care trăiam împreună cu mama aparținea surorii ei. Trebuia să aflu dacă Anne avea de gând să păstreze...

Sclipirea furioasă pe care o văzu apărând în ochii lui îi îngheță vorbele pe buze. N-o credea. Așa cum n-o crezuse ieri, n-o credea nici acum... Disprețul care i se citea pe figură era elocvent.

– Așadar ai plecat la Dalvik, spuse el cu ironie, și netamnesam ai simțit nevoia să te informezi despre trecutul mătușii

tale. Evident, nici nu ți-a trecut prin gând că eu și tatăl meu am fi fost cei mai în măsură să-ți oferim aceste informații. Ai preferat să te adresezi unor străini!

Stârnită de privirea lui sarcastică, Zarah n-avu altă soluție decât să adopte metoda furiei dezlănțuite. Era singura armă capabilă să-i apere secretul.

– De ce m-aș fi adresat ție? Tot ce-am primit din partea ta de când te-am cunoscut, n-au fost decât niște insinuări jignitoare! Cât despre tatăl tău...

Se opri după ce-și amintise de unchiul ei, chinuit de o mare suferință. Se simți invadată de un val de tandrețe și furia i se mai calmă.

– Spune mai departe! spuse Stein scrâșnind din dinți. Cât despre tatăl meu...

– Cum aș putea să-i mai cer ceva? șopti ea cu emoție. Este atât de tulburat de moartea soției lui! Ar însemna să fiu lipsită de inimă să-l mai întristez și eu cu întrebările mele referitoare la ea...

Sinceritea ei îl lăsă rece.

– Foarte emoționant. Bănuiesc că urmează să pretinzi că ai acceptat să ieși cu Fjelv din cauza informațiilor prețioase pe care le deținea.

– Rolv a fost foarte amabil cu mine! Atunci când a aflat că doream s-o cunosc pe Fru Wenstad, mi-a telefonat ca să-mi propună să luăm cina împreună. Asta e tot!

Stein schiță un zâmbet rece.

– Așa am bănuit și eu. Te-a anunțat că Gyda Wenstad locuiește la Oslo și n-ai avut altceva mai bun de făcut decât să-l rogi să te ducă acolo.

Zarah se cam săturase de criticile lui. Neamaiavând de gând să-i dezvăluie faptul că Rolv avea drum oricum în capitală, își făcu o plăcere răutăcioasă să-l ia peste picior:

– Cum ai ghicit? îl ironiză ea.

– Și tu, cum de n-ai ghicit la ce riscuri te expui plecând singură cu Fjelv?

Zarah se înfioră. Stein se dovedea a fi foarte perspicace... Trebuia neapărat să-i risipească bănuielile.

– Eram în perfectă siguranță cu el. Nu trebuie să fii prea inteligent ca să-ți dai seama că Rolv este un bărbat sensibil și generos.

Dat fiind că el nu spunea nimic, adăugă pe un ton aspru:

– De altfel, întrevederea cu Fru Wenstad n-avea prea mare importanță pentru mine, așa cum ți-am mai spus deja.

O undă de scepticism apăru în ochii lui Stein.

– Mă uimești, pur și simplu.

– E normal să-mi doresc să vizitez Oslo, nu-i așa? De când am venit, n-am ieșit niciodată din Dalvik.

Cel puțin acest lucru era adevărat.

– Așa este, aprobă el.

– Să nu-ți închipui cumva că mă plâng de asta, dar atunci când Rolv mi-a propus să mă ducă acolo cu mașina, m-am gândit că era ocazia ideală de a face și un pic de turism.

El îi adresă un zâmbet cam nesigur.

– Nu ți se pare firesc să încerc să profit de asta ca s-o contactez pe prietena mătușii?

Convins sau nu, Stein abandonă subit subiectul în discuție, spunând:

– Gyda nu era numai o prietenă bună a Annei. Mama mea vitregă îi aprecia foarte mult și talentul de croitoreasă.

Ieșind pentru câteva momente din rezerva lui obișnuită, el îi spuse că fusese însărcinat adeseori să ducă metraje de materiale la Gyda Wenstad. Zarah îl ascultă cu atenție, fiind convinsă că acum deținea o pistă care-i va permite să-și regăsească martorul. Nu-i dezvăluise Stein că Gyda nu mai locuia la Oslo de trei luni? Asta însemna că probabil îi știa noua adresă.

Zarah se dovedi înțeleaptă și nu-i mai puse întrebări tânărului. Își dăduse prea multă osteneală să se prefacă indiferentă. Dacă l-ar fi pisat acum cu întrebările, ar fi distrus tot ce construise între timp. Era mai bine să aibă un pic de răbdare, simțind că un pas greșit i-ar putea fi fatal.

– Îți mulțumesc pentru masa excelentă, Stein, îi spuse ea pe un ton vesel.

Tânărul îi aruncă o privire pătrunzătoare, se ridică fără să spună nici un cuvânt și o însoți până la mașină.

Pe drum nu mai schimbară decât cuvinte sporadice. După ce ajunseră la destinație, Zarah îi spuse lui Stein un „bună seara” rapid și urcă direct în camera ei.

*

* *

Imediat ce se trezi din somn, Zarah se simți dominată de un sentiment de exaltare amestecată cu nerăbdare. Trebuia neapărat să afle adresa lui Fru Wenstad.

Din nefericire, trebui să aștepte în tăcere toată ziua. Totul părea să se opună planurilor ei. Atunci când apărea Stein, rămânea fără grai și el pleca sub un pretext oarecare exact în momentul în care se hotăra în sfârșit să-i vorbească.

A doua zi, Zarah se trezi înarmată cu hotărâri ferme. O va face azi sau niciodată! Aștepta totuși toată ziua o ocazie favorabilă și în cele din urmă coborî la cină cu intenții războinice. Va obține o discuție cu Stein la sfârșitul cinei!

Dar cu toate astea, în timpul mesei hotărârea ei se schimbă, observând comportamentul neobișnuit al lui Haldor. Acesta se uita pe rând când la ful lui, când la nepoată. După expresia acestuia, se părea că avea ceva de comunicat.

Deodată, Haldor își drese glasul și spuse pe nerăsuflate:

– Copii, în weekendul ăsta vă las singuri. Mă duc la pescuit.

Hotărârea în sine n-avea nimic surprinzător, dar era prima inițiativă de acest gen de la moartea soției sale.

Neștiind ce să creadă despre gestul lui Haldor, Zarah aruncă o privire spre Stein și citi pe fața lui un amestec de ușurare și îngrijorare.

– Vrei să te duci la pescuit, *Far?* Crezi că e bine ce faci?

Haldor făcu o mutră dezarmantă.

– Ai prefera să stau tot timpul închis în casă?

– Nu, sigur că nu, recunoscu Stein relaxându-se. Bine, atunci vom porni la drum mâine dimineață.

Haldor tuși ușor înainte să spună:

– De fapt, m-am hotărât să plec cu Brage Juvkam. Săptămâna trecută mi-a propus să mă duc cu el la Eidfijord, unde are o casă de vacanță. În cele din urmă i-am telefonat în după-amiaza asta și i-am spus că îi accept invitația. Asta e tot.

Stein nu părea deloc încântat de veste.

– Drumul până la Eidfjord este destul de dificil, comentă el pe un ton îngrijorat. Sper că n-ai de gând să conduci tu.

– Nu, va conduce Brage. Poimâine, în schimb, voi fi bucuros dacă ai putea să vii să mă iei.

– Atunci, așa rămâne. Voi pleca devreme duminică dimineață.

– Poate împreună cu Zarah? sugeră Haldor pe un ton nevinovat. În doi, drumul parcă nu e atât de plictisitor...

Zarah nu prea era convinsă de adevărul spuselor lui, dar îi zâmbi drăgălaș unchiului său.

Imediat ce Haldor se duse la culcare, se întoarse brusc spre Stein, care-l urmărea pe tatăl lui cu o privire visătoare.

– Sunt bucuroasă că luat această hotărâre și poți să stai liniștit, totul va fi bine.

– Da, cred că ai dreptate. De fapt, am impresia că ție ți se datorează escapada asta...

Zarah făcu ochii mari de uimire.

– Mie? Dar eu n-am făcut nimic.

– Ba da, ai făcut mai mult decât îți poți închipui, o asigură el cu convingere.

„Zâmbetul îl face să capete un farmec nemaipomenit" își spuse ea fără să vrea. Realiză din nou cât de irezistibil i se luminau ochii atunci când o priveau cu bunăvoință, ca în clipa aceea...

– Am observat că starea de sănătatre a tatălui meu s-a îmbunătățit de când ai venit tu și nu este vorba de vreo coincidență: cred că prezența ta aici este benefică pentru el.

Zarah clipi des din gene, emoționată de tonul lui cald, atât de neobișnuit atunci când i se adresa ei.

– M-aș bucura să fie adevărat, șopti ea.

Stein dădu din cap afirmativ și adăugă vesel:

– Oricum, influența ta binefăcătoare merită un premiu! Ce-ai spune...

– A, nu! Doar n-ai de gând să-mi oferi bani! se indignă instinctiv Zarah.

După aerul ironic al lui Stein își dădu seama că se înșelase asupra realelor lui intenții. Simți că se înroșește de rușine.

– Mă gândeam să te duc mâine la Fagernes. Nu vrei să știi de ce?

– Ba da. E un oraș frumos?

Stein dădu din cap și spuse indiferent.

– Acolo locuiesc Egil și Gyda Wenstad, Zarah.

– Oh...

Era prea surprinsă ca să mai încerce să-și ascundă bucuria. Așadar, Stein îi propunea, în momentul când se aștepta cel mai puțin, să facă ceea ce ea nu îndrăznise să-i ceară ceva mai devreme.

– S-ar părea că ești mulțumită, observă el.

Zarah preferă să ocolească răspunsul și-l întrebă cu un calm prefăcut:

– Fagernes se află departe de Dalvik?

– Destul de departe, dar cred că ne vom putea întoarce până-n seară.

– Mă voi trezi în zorii zilei.

Stein schiță un ușor surâs.

– În cazul ăsta, vom pleca imediat după tatăl meu.

A doua zi, Zarah coborî prima la micul dejun. Haldor și Stein veniră și ei în momentul în care își făcu apariția Herr Juvkam. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, foarte înalt și slab, a cărui înfățișare impunătoare contrasta cu figura lui agreabilă. Se înclină curtenitor în fața lui Zarah și-i adresă într-o engleză stâlcită un compliment referitor la frumusețea ei.

În momentul în care se pregătea să plece împreună cu Haldor, Brage Juvkam își duse mâna la frunte cu un gest teatral și scoase din buzunarul interior un teanc gros de bancnote pe care i le dădu lui Stein, spunându-i ceva în norvegiană și însoțindu-și vorbele de gesturi ample. Apoi ieși pe ușă, însoțit de Haldor.

Rămas singur cu Zarah, Stein îi explică scena dinainte în câteva vorbe. Brage era în felul lui ceea ce se numește un tip

original. Avea oroare în special de bănci și carnete de cecuri. Meseria lui de constructor de bărci îi impunea totuși să aibă asupra lui niște sume importante de bani, nedând atenție riscurilor pe care și le asuma.

De data asta însă nu era vorba de banii lui, ci despre ai lui Haldor, pe care acesta i-i împrumutase, de unde și insistența lui de a fi puși în seiful casei.

Stein se achită imediat de sarcină și se întoarse la Zarah.

– Plecăm?

– Când dorești.

Dar abia pusese mâna pe mânerul ușii, că își și mușcă buza de jos, cuprinsă de o anumită temere:

– Și dacă Fru Wenstad nu e acasă în weekendul ăsta?

– Va fi, spuse el hotărât.

– Ești sigur?

– Desigur. Am sunat-o ieri-seară ca s-o anunț că-i vom face o vizită.

Zarah se strâmbă ușor.

– De ce oare n-oi fi sunat-o chiar eu?

– Probabil din cauză că nu-i știi numărul, îi sugeră Stein râzând pe ascuns.

Peste trei minute, puternica mașină Volvo o pornea pe drumul spre Fagernes, via Gol.

Zarah rămase tăcută în timpul primei părți a călătoriei. Recapitula la nesfârșit în minte diferitele întorsături pe care le putea lua discuția cu Gyda Wenstad. Dacă totul mergea bine, în câteva ore va afla care din cele două surori îi era de fapt mamă...

Oare Stein va interpreta tăcerea ei ca pe un semn de ostilitate? Sau îi venise brusc ideea de a reface relațiile dintre ei pe o bază nouă?

– Zarah...

– Da?

– Îți propun un armistițiu.

– Dar, din câte știu, de data asta nu ne-am mai certat, spuse ea mirată.

– Așa este. Să profităm de momentele astea de liniște ca să încheiem un pact de neagresiune. Soarele strălucește pe cer, ne aflăm într-o zonă splendidă... Hai să dăm uitării ceea ce ne-a învrăjbit până acum.

Zarah îl privi uluită pe tovarășul ei de călătorie. Avea degetele ușor crispate pe volan. Ar fi putut să jure că așteaptă răspunsul ei cu neliniște, ca și cum acesta ar fi avut pentru el o importanță capitală.

– Ei bine? continuă Stein cu o voce tensionată.

Ea acceptă ramura de măslin pe care i-o întindea și-i zâmbi aproape tandru.

– Sunt de acord.

Începând din clipa aceea, pălăvrăgiră despre o mulțime de lucruri într-o atmosferă extrem de relaxată. Atunci când mașina intră în Fagernes, puțin după miezul zilei, Zarah parcă nici nu simțise când trecuse timpul. În momentul în care Stein îi arătă casa familiei Wenstad, i se puse un nod în gât.

Gyda Wenstad apăru imediat în pragul ușii și-i întâmpină pe musafiri cu brațele deschise. Avea în jur de cincizeci de ani,

era încă o femeie foarte frumoasă cu părul blond și ochii albaștri și melancolici. Purta o rochie din mătase neagră, sobră dar elegantă, și emana un farmec discret. Zarah era emoționată de faptul că o întâlnea în sfârșit pe cea care fusese prietena cea mai apropiată a Annei.

– Intrați, intrați, copii, probabil că sunteți morți de foame, începu Gyda luând-o de braț pe Zarah. Egil este în garaj, dar ne vom așeza curând la masă.

– Mă duc până la el. Mă întorc repede.

Zarah îl privi cum se îndepărtează și înțelese că avea noroc. În lipsa lui putea să-i pună întrebări Gydei fără să stârnească bănuieli. Dar trebuia s-o facă repede, n-avea decât două-trei minute la dispoziție.

Din fericire, Gyda abordă ea însăși subiectul care o interesa.

– Sunt atât de bucuroasă să te cunosc în sfârșit, domnișoară Thornton! Semeni grozav cu Anne pe vremea când avea vârsta dumitale!

– Vă rog să-mi spuneți Zarah... Dumneavoastră erați foarte apropiată de mătușa mea, nu-i așa?

– Și încă cum... Cele mai bune prietene din lume, oftă Gyda cu ochii înlăcrimați. Asta din cauză că ne cunoșteam de foarte multă vreme.

Fără să-și dea seama de tensiunea care o domina pe tânără, ea o invită să ia loc pe sofa.

– Îmi amintesc de prima noastră întâlnire la Dalvik... de parcă ar fi fost ieri!

– Anne abia sosise în Norvegia pe vremea aceea.

– Ei, așa e, cum trece timpul! Anne încă nu era soția lui Haldor, ci menajera lui.

– Într-adevăr, așa am auzit și eu, șopti Zarah cu inima bătându-i puternic în piept. Apropo, sub ce nume v-a fost prezentată?

– Numele pe care-l avea atunci.

Gyda se încruntă, mirată de întrebare.

– Ce ciudat, am uitat complet!

Făcând un efort uriaș, Zarah reuși să nu-și trădeze enervarea atunci când Fru Wenstad continuă cu cruzime, fără voia ei:

– Dar asta nu mai are nici o importanță, acum. Neferita va rămâne pentru noi toți Anne Kildedalen și e foarte bine să fie așa.

Nevrând încă să se recunoască înfrântă, Zarah încercă o manevră disperată:

– Ce uitucă sunt! Mătușa mea se numea Gentry, evident, spuse ea cu o naturalețe forțată. Numele ei de fată nu vă spune nimic?

– Păi...

Gyda păru surprinsă. Spre marea dezamăgire a lui Zarah, renunță imediat să mai scotocească în memorie.

– Anne Gentry... repetă ea șovăitoare. N-aș putea să jur, dar este posibil. În sfârșit, habar n-am...

În momentul acela, Stein se întoarse în încăpere împreună cu Egil Wenstad. Zarah era atât de albă la față, încât nu putea

să nu observe că se petrecuse ceva acolo, dar, din fericire, nu făcu nici un comentariu.

Masa de prânz care urmă, în ciuda amabilității gazdelor sale, fu pentru tânără un calvar fără sfârșit. După ce i se spulberaseră speranțele pe care și le pusese în mărturia lui Fru Wenstad, nu mai voia decât să se refugieze într-un colț și să-și jelească nefericirea.

Pe la ora trei după-amiază, probabil lui Stein i se făcu milă de ea, deoarece anunță pe nepusă masă că trebuia s-o pornească spre casă.

– Deja? se lamentară în cor cei doi soți.

Zarah își folosi ultimele forțe pentru a-și juca rolul de musafir politicos și zâmbitor, dar atunci când se trezi în sfârșit singură cu Stein în mașină, între ei domni o tăcere sinistră.

Însoțitorul ei îi respectă la început mutenia, dar după câteva sute de kilometri încercă să deschidă discuția despre un subiect inofensiv, ca și la ducere, dar în zadar. Zarah era prea deprimată ca să-i dea măcar replica într-o conversație.

Stein păru s-o înțeleagă, dar ea știa că mai devreme sau mai târziu el va vrea să știe despre ce era vorba. Și nu se înșela deloc.

Abia intrară în casă și Zarah îl și anunță că în seara aceea nu vrea să mănânce nimic.

– Noapte bună, Stein, pe mâine.

El se mulțumi să dea din cap cu un aer complice.

– Vizita de astăzi nu pare să fi avut rezultatul așteptat...

– N-are nici o importanță, îți mulțumesc că m-ai dus la Fagernes.

– Ce se întâmplă, Zarah?

Ea se înroși sub privirea lui inchizitorială.

– Nimic serios! Mă simt doar puțin obosită, asta e tot.

Stein se încruntă și se proțăpi în fața ei cu mâinile încrucișate pe piept.

– Doar nu-ți închipui c-o să dau crezare unei asemenea explicații?

– Nu vreau decât un singur lucru, îi răspunse Zarah oftând, să rămân singură. Poți înțelege asta, nu-i așa?

– Te voi lăsa în pace... atunci când îmi vei spune și mie ce anume te-a tulburat în halul ăsta.

Cuprinsă de un impuls brusc, încercă să scape de interogatoriul în toată regula care știa că va urma, grăbindu-se să ajungă în camera ei. După câteva secunde, Stein o ajunse din urmă cu o înfățișare mai calmă, dar foarte hotărâtă.

Își cufundă privirea în ochii plini de deznădejde ai tinerei.

– Acum cred că vei analiza mai bine situația. Nu mă mișc de-aici până nu-mi explici și mie ce anume te determină să fii atât de tristă.

Capitolul 8

Zarah își dădu seama prea târziu ce greșeală făcuse: nu trebuia să fugă în camera ei. Stein nu era omul care să accepte o eschivare. Acum îi va pune mii de întrebări până va descoperi adevărul.

– Nu sunt tristă, pretextă ea furioasă.

– De ce minți? Văd foarte bine că te-a tulburat ceva anume.

– Nu-i adevărat! Ai prea multă imaginație, se apără ea.

– Serios? Înseamnă că doar mi-am imaginat tăcerea ta din mașină? Doar mi-am imaginat expresia ta absentă și abătută?

Stein zâmbi ironic și continuă:

– Dacă te-aș cunoaște mai puțin, dacă n-aș ști că te zbârlești la cea mai mică provocare, poate că m-aș fi lăsat înșelat, dar...

– Mă zbârlesc? tresări Zarah.

– ...dar nu este cazul, continuă Stein fără să ia în seamă întreruperea ei. Trebuie să recunoști că până acum n-am fost

obișnuit cu o asemenea pasivitate din partea ta. Tu, care în general sari imediat cu ghearele scoase la atac!

– Dar n-am făcut mereu...

Se opri și regretă imediat că vorbise. Încercase să deturneze discuția, dar nu reușise decât să atragă și mai mult atenția asupra ei.

În ochii lui Stein apăru o sclipire indescifrabilă. Simți brusc că nu mai poate respira.

– Ba da, spuse el rar. O singură dată te-am văzut retrăgându-ți ghearele. Adu-ți aminte.

Zarah se înfioră fără să vrea sub privirea pe care el și-o fixase asupra buzelor ei. Cu inima bătându-i nebunește în piept, ghici ce va urma.

Stein se apropie ușor de ea.

– În ziua în care te-am sărutat, ai...

– Prefer să nu-mi mai aduc aminte de asta, i-o reteză ea repede.

Nu era o tactică bună. Își blestemă lipsa de diplomație atunci când văzu că trăsăturile feței lui Stein încremeniseră.

– Ia te uită... Încerci să dai uitării sărutul nostru, Zarah?

De data asta, groaza puse cu totul stăpânire pe ea, dar dat fiind că voia cu disperare ca el să nu observe starea ei de panică, abordă o atitudine distantă și glacială.

– Fii amabil și părăsește camera, te rog. Aș vrea să rămân singură.

Cum Stein nu schița nici un gest în acest sens, Zarah se hotărî să ia inițiativa și-și înălță capul cu dispreț.

– Foarte bine, în condițiile astea, mă văd nevoită să plec eu.

Pusese deja mâna pe clanță, când Stein o prinse de încheietură și o sili să se întoarcă.

Simplul contact cu mâna fu de-ajuns pentru a o tulbura profund.

– Dă-mi drumul, Stein, te rog!

Dacă atitudinea lui ar fi fost mai agresivă, poate că ar fi fost tentată să-i opună o mai mare rezistență, dar blândețea privirii lui îi spulbera orice încercare de a i se opune. Niciodată până atunci n-o mai privise în felul acesta.

– Te rog să ai încredere în mine, Zarah, îi șopti el atingându-i ușor obrazul. Spune-mi din ce cauză ești atât de tulburată.

Ajunsă la capătul puterilor, ea clătină încet din cap.

– Nu, nu... pot.

– Ai încredere în mine.

Ca pentru a o liniști, Stein o prinse ușor de mijloc.

– E atât de greu? insistă el. Vorbește, Zarah... n-ai nici un motiv să te temi. Vorbește!

– Oh, Stein...

Renunțând să-i mai opună rezistență, își sprijini capul de umărul lui. Atunci când el o sili cu blândețe să se uite la el, simți pur și simplu că parcă se înecă în profunzimea ochilor lui.

Stein o strânse în brațe și buzele lui îi atinseră ușor gura. Zarah nu încercă să se opună. Cedă imediat în fața acelui sărut care deveni curând din ce în ce mai pasionat. Îl cuprinse cu

brațele pe după gât, mângâindu-i părul des de pe ceafă, își lipi trupul cu lăcomie de al lui, incapabilă să-și stăpânească dorința care clocotea în trupul ei.

Stein o ridică de parcă ar fi avut greutatea unui fulg și o duse în pat.

– Nu..., gemu Zarah respirând cu greutate.

El își întrerupse mângâierile și se ridică într-un cot ca s-o poată privi mai bine.

– Nu-ți fie teamă, *min kjaereste,* îi șopti el cu tandrețe. Nu ai motive să-ți fie frică de mine.

Ochii verzi ai lui Zarah se aburiră de emoție. Era aproape sigură că *min kjaereste* însemna în norvegiană „draga mea".

Valul de fericire care explodă brusc în trupul ei nu-i mai lăsă nici o umbră de îndoială: *îl iubea pe Stein!* Această descoperire o îngrozi, dar o și încântă în același timp. Neputând să mai scoată nici un cuvânt, ridică spre el o privire emoționată care lui probabil i se păru înspăimântată, deoarece o sărută cu blândețe pe frunte.

– Ai încredere în mine, Zarah, te implor!

Aceste puține cuvinte o treziră instantaneu la realitate. „Ai încredere în mine!" era aceeași propoziție pe care o folosise Stein în urmă cu câteva minute, atunci când încercase să-i smulgă cu viclenie secretul. Simți o durere cumplită în suflet.

Îl împinse brusc pe tânăr și sări din pat. În timp ce încerca nervoasă să-și aranjeze hainele de pe ea, acest gând îngrozitor

câștiga din ce în ce mai mult teren în mintea ei înfierbântată. Totul era calculat. Îi adormise neîncrederea într-un mod odios, numai în scopul de a o face să vorbească!

– Zarah!

Se ridicase și el din pat. Vru s-o ia în brațe, dar ea se dădu furioasă înapoi.

– Ia mâna de pe mine!

Pe figura lui Stein apăru o expresie de mirare amestecată cu tristețe.

– Dar, Zarah... în urmă cu doar câteva clipe...

– Acum câteva clipe erai pe punctul de a învinge, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-am revenit la timp!

Trăsăturile lui Stein se aspriră și o sclipire metalică trecu fulgerător prin ochii lui albaștri.

– Doar nu vrei să spui că te-am forțat să mă săruți! Ai fost și tu de acord!

– Evident, îi răspunse ea cu tristețe. Cum aș fi putut să-ți rezist? Ți-ai propus să folosești orice mijloace pentru a mă cuceri. N-am avut nici o șansă să-ți opun rezistență!

Spre mirarea ei, el nu se supără și încercă s-o liniștească.

– Zarah, știu foarte bine că ești lipsită total de experiență...

– Dar nu candidez pentru vreun post! i-o reteză ea, furioasă.

– Nu înțelegi...

– O, ba da! Și încă perfect. Ai mai avut și tupeul să-l critici pe Rolv Fjelv! Ești chiar mai rău decât el! Rolv este așa cum este, dar măcar nu joacă dublu.

– Ce vrei să spui?

Tonul aspru al întrebării n-o descurajă pe Zarah.

– Vreau să spun doar că prefer să am de-a face cu un om de care știu că trebuie să mă tem, decât un un monstru care, prefăcându-se plin de compasiune, nu se dă înapoi de la nimic pentru a-și satisface mârșava curiozitate!

Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Stein părea să se transformase într-o statuie. Atunci când în cele din urmă vorbi, o făcu cu o voce rece și dură ca lama unui cuțit.

– Ai terminat?

Zarah se înfioră, dar reuși să rămână tare pe poziții.

– Vrei să spun mai mult?

– Nu, ai spus destule.

În secunda în care credea că se va prăbuși pe podea dacă el nu pleca imediat, Stein ieși pe ușă cu un mers furios. Se întoarse din prag, pentru a-i arunca o ultimă privire încărcată de un dispreț evident.

– Dat fiind că, după câte se pare, îmi place să joc dublu, urlă el, ar trebui să faci și tu la fel, dacă ții neapărat să fii crezută.

Ea se înroși la față, ghicind ceea ce va urma.

– Spui că am încercat să te seduc, dar rar mi-a fost dat să văd o femeie care să răspundă cu atâta senzualitate la niște avansuri pe care le consideră calculate!

*

* *

Stând întinsă în pat, cu ochii larg deschiși în întuneric, Zarah număra orele în așteptarea somnului.

Deci, se îndrăgostise de Stein... Acum când realiza acest lucru, purtarea ei din ultimele zile avea o explicație clară: bărbatul acesta avea puterea de a-i stârni sentimentele după bunul lui plac.

De-a lungul anilor, mulți tineri se arătaseră interesați de ea, dar îi respinsese destul de repede. De fapt, îi tratase cu o totală indiferență la început, și fără nici un regret după aceea. Și iată că în prezent căzuse victimă iubirii, ea care se credea imună față de genul ăsta de riscuri...

La ora patru noaptea, neputând să doarmă, Zarah se ridică din pat și se duse să facă o baie. Contrar așteptărilor ei, apa fierbinte și parfumată n-o relaxă deloc. Încerca în zadar să nu se mai gândească la cele petrecute în seara precedentă. Cuvintele, ca și mângâierile lui de altfel, îi reveneau permanent în minte.

„Nu înțelegi", îndrăznise el să-i spună. De fapt, purtarea lui i se părea foarte normală! Își pusese în cap să-i descopere secretul și în concepția lui, scopul scuza mijloacele folosite.

Totuși, această explicație i se părea din ce în ce mai neverosimilă. Din cauza furiei, nu luase în seamă un aspect foarte important: până acum, Stein n-o mințise nici măcar o singură dată. Într-adevăr, îi vorbise adesea arogant și uneori chiar grosolan, dar întotdeauna procedase astfel pentru a-i servi un adevăr. De aici, putea trage concluzia că poate și în seara anterioară fusese sincer cu ea...

Plină de îndoieli, Zarah își aminti cât de mult o rugase, o implorase aproape, Stein. În cazul în care insistența lui nu ascundea nici o altă intenție suspectă, oare de ce încercase acesta s-o provoace? În ce scop dorea să afle ce o chinuia?

Tânăra revăzu instantaneu scena în care Stein o invitase la restaurant atunci când se întorseseră de la Oslo. Acolo îi făcuse impresia că era gata să acorde încredere nevinovăției ei. Ce se întâmplase de uitase lunga listă a prejudecăților lui? Pentru o clipă, fu tentată să se întrebe dacă nu cumva Stein începuse să aibă pentru ea un sentiment care nu prea aducea cu ura sau indiferența...

Cu obrajii în flăcări, Zarah își alungă acest gând din minte. Ce idei puteau să-i treacă prin cap! Ieși din baie tremurând, se șterse cu prosopul și-și puse un halat de casă. Decât să se întindă din nou în pat, preferă să se uite visătoare pe fereastră. Era încă noapte și se anunța o furtună.

Neacordând atenție spectacolului naturii, recunoscu fără voia ei că i-ar fi plăcut să-l creadă pe Stein pe cuvânt. Oare cum ar fi reacționt dacă i-ar fi mărturisit ce o frământa? Ar fi văzut în gestul ei o dovadă de dragoste? Dădu din umeri, melancolică. Oricum, lăsând la o parte dubiile ei, n-avea nimic de mărturisit. Nu știa nici acum care din cele două surori era mama ei. Memoria slabă a lui Fru Wenstad pusese capăt speranțelor ei. Nu va mai putea afla nimic în plus despre perioada în care s-a căsătorit unchiul ei și...

În clipa aceea, Zarah găsi soluția.

Tresărind ca și când ar fi suferit șocul unei descoperiri bruște, rămase câteva secunde încremenită. De ce naiba nu se gândise la asta până atunci? Era atât de simplu și în felul acela ar fi putut să evite atâtea demersuri inutile! Toate întrebările pe care și le punea aveau drept obiect descoperirea unui certificat de căsătorie. De fapt, avea nevoie de un alt certificat de căsătorie, și anume acela dintre Haldor și Anne, pe care aceasta din urmă ar apărea cu numele de fată, Gentry, sau de văduvă, adică Thornton! Zarah s-ar lămuri dintr-o privire.

Mai rămânea să facă rost de document.

Trecu în revistă diferitele modalități prin care ar putea să-l obțină. O cerere directă n-ar putea fi strecurată ușor în cursul unei conversații, chiar dacă s-ar preface că acel act ar avea pentru ea o valoare sentimentală. De altfel, nu se va folosi de acest pretext cu Haldor, care cu siguranță va suferi dacă va aminti în prezența lui de căsătoria cu cea pe care o pierduse de curând.

Cât despre Stein, după cum arăta figura lui atunci când plecase, s-ar fi putut considera norocoasă dacă ar mai fi vorbit vreodată cu ea.

Evident, Zarah mai avea și posibilitatea de a urma calea legală să se adreseze discret biroului de stare civilă, dar obținerea unui răspuns ar putea dura săptămâni de zile, deoarece nu putea să le menționeze data și locul în care a avut loc nunta.

Ușor descurajată, Zarah ridică brusc fruntea cu hotărâre. Undeva, prin casă, trebuia să existe o copie a documentului.

Ei îi revenea sarcina s-o găsească prin propriile mijloace. Sub impulsul unei dorințe bruște, ieși din cameră și coborî scara în vârful picioarelor. Fru Onsvag încă dormea și Stein va pleca în curând să-l ia pe tatăl lui de la Edifjord. Trebuia să acționeze rapid.

Intră în biroul lui Haldor și încercă să deschidă seiful. Își amintea că cifrul era același cu data de naștere a Annei. Cunoscând starea de spirit a unchiului său, își zise că acesta pusese înăuntrul seifului bunul lui cel mai de preț: amintirea despre căsătoria lui.

Cu inima bătându-i puternic în piept, Zarah scoase mai întâi teancul de bancnote de la Brage Juvkam, apoi începu să studieze cu atenție diferitele documente oficiale existente acolo. Curând, constată plină de tristețe că nu acolo va descoperi cheia enigmei...

Bubuitul tunetelor se auzea din ce în ce mai aproape. Temându-se ca furtuna să n-o trezească pe Fru Onsvag, a cărei cameră era învecinată cu biroul, Zarah se grăbi să așeze la loc actele în ordinea în care le găsise.

Dar în momentul în care închidea ușa grea a seifului, observă că uitase să pună înapoi și banii de la Brage Juvkam. În aceeași clipă, lumina orbitoare a unui fulger o făcu să descopere o umbră uriașă pe perete. Zarah se întoarse, scoțând un strigăt înăbușit.

Stein stătea în pragul biroului palid ca un cadavru. Pe fața lui se citea o mare uimire, amestecată cu durere.

– Stein! Oh, ce m-ai speriat, exclamă Zarah îngrozită.

– Nu-ți mai găseai liniștea?

Tonul cinic al tânărului, agravat de expresia evident ostilă, reuși s-o deruteze. Ea îngăimă jalnic:

– Nu... nu e ceea ce crezi. Căutam numai...

Zarah se opri, prinsă în cursă de propriul ei secret, și Stein își asumă sarcina de a trage concluzia, cu un dispreț usturător:

– ... ceea ce în cele din urmă ai reușit să găsești. Nu sunt deloc orb.

Arăta cu un deget acuzator spre teancul de bancnote pe care încă le mai strângea între degetele crispate.

Zarah simți că-i fuge pământul de sub picioare.

– Cum poți să mă bănuiești...

– N-are rost să mai negi. Te-am prins asupra faptului.

– Asupra faptului? repetă ea cu o privire rătăcită.

– În flagrant delict, dacă-ți place mai mult expresia asta.

Stein alesese în mod intenționat cuvintele cele mai jignitoare și Zarah încremeni când le auzi.

– Ajunge! Nu fi atât de josnic!

Cu obrajii în flăcări, inspiră adânc pentru a-și mai calma bătăile neregulate ale inimii și spuse cu o voce lipsită de orice intonație:

– Sper totuși că nu mă bănuiești că aș vrea răul tatălui tău!

Stein zâmbi răutăcios.

– Nu? Mie mi se pare totuși că ăsta este unicul motiv al prezenței tale sub acoperișul lui! Am înțeles asta încă din prima zi.

– Dar nu este adevărat! se revoltă Zarah. Îndrăznești cumva să mă acuzi de furt?

– Evident. Și, ca să fiu mai exact, te acuz de furt cu premeditare, ca și de spargere și abuz de încredere.

În clipa aceea, un nou fulger brăzdă încăperea. Ploaia începu să cadă cu zgomot, în timp ce bubuiturile tunetelor se intensificară. În mod paradoxal, dezlănțuirea elementelor naturii avu un efect calmant asupra tinerei. Se apropie hotărâtă de Stein și-l privi drept în ochi.

– Știu că aparențele sunt împotriva mea...

– Așa s-ar părea, i-o reteză el cu răceală.

– ...dar cu toate astea te implor să mă crezi că sunt nevinovată.

– Îmi pare rău. Nu pot să mai acord încredere nici o secundă unei intrigante ca tine.

Zarah clătină din cap fără să mai spună nimic și vru să plece, țeapănă și rece ca o statuie, dar Stein, furios la culme, o prinse de braț și o zgâlțâi fără milă.

– Deci așa, acțiunile pe care ți le-a lăsat mătușa ta nu-ți mai sunt de-ajuns! urlă el scos din minți. Nu puteai să mai ai puțină răbdare? Aveai nevoie imediat de și mai mulți bani?

– Ești nebun, dă-mi drumul!

Ținând-o în continuare strâns de mână, pe buzele lui Stein apăru un zâmbet jignitor.

– Ești foarte inteligentă, domnișoară Thornton. Ce păcat că însușirile tale sunt puse în slujba răului și a meschinelor tale ambiții personale!

– Îți spun pentru ultima oară să-mi dai drumul! spuse Zarah palidă de furie.

– Încă n-am terminat cu tine. Știi foarte bine că tatăl meu nu te va suspecta niciodată de asemenea fapte pentru că te apreciază prea mult pentru a te bănui de asemenea mașinațiuni. Și tu ai profitat din plin de asta. Puțin îți pasă de șocul pe care l-ar simți atunci când ar afla că a fost jefuit. De fapt, în ciuda aerelor tale de compasiune, soarta lui îți este total indiferentă!

Figura lui Zarah căpătase o asprime tragică. Se smulse din strânsoarea mâinii lui și șuieră:

– Te urăsc.

Brațul lui Stein se ridică fulgerător. Timp de o fracțiune de secundă, Zarah crezu că o va lovi, atât de enervat părea. Dar tânărul reuși să se controleze și se depărtă de ea cu doi pași, ducându-și nervos mâna la frunte.

– Deci, acum mă urăști? bombăni el. Ei bine prefer așa, cu cărțile pe față. Cel puțin știu cum stăm. Fiecare știe ce gândește despre celălalt.

– Evident. Bine că ne-am lămurit.

Tăcerea apăsătoare care urmă îi învălui ca o mantie de plumb, dar situația se schimbase destul de mult, ca și cum Zarah își împrospătase forțele în timp ce atinsese culmile disperării. Folosindu-se de ultimele rezerve de energie, reuși să susțină cu fermitate privirea de oțel a lui Stein. Cu capul sus, pur și simplu îl sfida pe propriul ei teren, acela al bunului simț și al nevinovăției jignite. În cele din urmă, primul care cedă în această luptă mută a privirilor fu Stein.

– Ascultă, Zarah, începu el cu o voce nesigură.

Făcu un pas spre ea, dar tânăra îl opri cu un gest imperativ.

– Nu, totul a luat sfârșit. Nu mai avem nimic să ne spunem. Niciodată.

Ochii lui de un albastru metalic se întunecară și mai mult, dar nu spuse nimic. „Probabil că se simte jenat din pricină că a ridicat mâna asupra mea", își spuse Zarah în sinea ei. Pentru prima oară de când îl întâlnise, își dădea seama că-l vede pe Stein dezorientat, dar acum nu mai avea nici o importanță.

Tânărul îi întoarse spatele și ieși din cameră.

Afară se iveau zorii, dar ploua în continuare cu găleata. După ce rămase singură, Zarah stătu mult timp nemișcată, de parcă ar fi fost lipsită de viață. Trecură cinci-șase minute până să revină la realitate. Cuvintele dure și nedrepte pe care le rostise Stein îi răsunau în mod dureros în urechi. Fusese un adevărat coșmar. Trează fiind, trăise unul din cele mai cumplite coșmaruri. Premeditare... abuz de încredere... intrigantă... Distrusese și murdărise totul cu bănuielile lui josnice. Ea, care se îndrăgostise nebunește de el, era obiectul disprețului lui. Stein nu știa ce înseamnă încrederea și dragostea!

Atunci când Zarah auzi mașina lui Stein demarând, nu reacționă în nici un fel. Pleca să-l aducă pe Haldor... Dar ce importanță mai avea acest lucru, din moment ce ea nu va mai fi acolo la întoarcerea lui?

În timp ce privea pe fereastră cum dispare Volvo-ul la orizont, cuvântul *adio* muri pe buzele tinerei.

Capitolul 9

Smulgându-se din starea de letargie, Zarah urcă în camera ei și se îmbrăcă în grabă. Trebuia să acționeze repede, de teamă ca nu cumva Stein să apară pe neașteptate. Aruncându-și claie peste grămadă lucrurile în geamantan, se gândea deja la scrisoarea pe care avea de gând să i-o lase lui Haldor pentru a-și explica plecarea.

Zarah n-ar fi putut preciza momentul exact în care se hotărâse să plece pentru totdeauna din casă. Ideea îi venise cu o forță irezistibilă dintr-o dată. De altfel, exista oare vreo altă soluție prin care să-și poată păstra neatinsă demnitatea, sau, mă rog, ceea ce mai rămăsese din ea? Nu, simpla ei dispariție constituia singura scăpare posibilă. Puțin îi păsa că în felul acesta odioasele bănuieli ale lui Stein ar fi părut pe deplin întemeiate!

Zarah își trecu nervoasă mâna peste fruntea înfierbântată. După scena care avusese loc cu puțin timp în urmă între ea și

Stein, nu mai avea nici un rost să mai rămână sub acel acoperiș. Mândria ei înnăscută nu-i permitea să mai stea nici un minut în preajma unui om care o ura atât de mult. Un om care o considerase încă de la început o intrusă cu intenții răuvoitoare!

„Oricum, își spuse Zarah pentru a-și mai alina suferința, prezența mea aici nu mai avea nici un rost." În loc să-și atingă scopul, ancheta ei asupra trecutului Annei se soldase cu un eșec lamentabil. La ce bun să mai viseze? Nu va afla niciodată adevărul despre mama ei... Și pe planul investigațiilor, și pe cel sentimental, sejurul ei în Norvegia putea fi considerat un adevărat dezastru.

Atunci când fu gata de plecare, Zarah mâzgăli un bilet în care-l încredința pe unchiul ei de afecțiunea sa sinceră și profundă. Descrise în cuvinte emoționante bucuria că avusese ocazia să trăiască un timp în sânul unicei familii care-i mai rămăsese. Dar totul avea un sfârșit și acest moment sosise astăzi.

Zarah soase un oftat sfâșietor. Nu-i plăcea să-l mintă pe Haldor în legătură cu cauzele reale ale plecării ei grăbite în Anglia, dar ce putea să facă? Din nefericire, nu era bine întotdeauna să spui tot adevărul... Așadar, născoci un motiv pentru a se întoarce de urgență la Shrewsbury. Evident, Stein nu se va lăsa dus de minciuna ei nevinovată, dar ce importanță mai avea? Părerea lui despre ea era de multă vreme formată.

Cu lacrimi în ochi, Zarah termină scrisoarea cu această propoziție simplă: „Nu mă uita prea repede.” Fusese gata-gata să mai adauge că spera din toată inima să-l revadă pe Haldor, dar știa că nu se va mai întoarce niciodată la Dalvik.

Zarah părăsi încăperea fără să privească înapoi, cu convingerea că atunci își pecetluia destinul. Coborî în tăcere scara, cu geamantanul în mână, și se trezi nas în nas cu Fru Onsvag, care o privea nedumerită. Observând paloarea cadaverică de pe fața tinerei, menajera nu spuse nimic.

Peste câteva secunde, Zarah ieșise din casă.

Zgribulită din pricina aerului înghețat, tocmai se gândea cum să găsească un taxi care să accepte s-o ducă până la portul Bergen, când soarta aranjă frumos lucrurile. Ușor de recunoscut din cauza culorii sale de un roșu strident, mașina lui Rolv Fjelv se opri brusc în fața ei într-un scrâșnet lung de frâne.

– Domnișoară Thornton! Ce întâmplare fericită!

– Nu tocmai, de fapt te așteptam, improviză ea pe loc. Am reținut că în fiecare sâmbătă dimineață treci pe aici la ora asta.

Rolv îi zâmbi larg.

– Și pot să-ți fac vreun serviciu?

– Da. Să mă duci la Oslo.

– Cu cea mai mare plăcere. Urcă repede, începe din nou să plouă.

Zarah nu șovăise nici o clipă în legătură cu alegerea destinației. Întâlnirea aceea întâmplătoare cu fostul ei cavaler îi va permite să plece mai repede din țară cu avionul.

– Deci așa, mă pândeai, insistă Rolv, încântat de idee. Și eu care credeam că ești supărată pe mine de când...

– A fost o neînțelegere.

Ea dădu din umeri și luă loc pe scaunul din față al mașinii, în timp ce Fjelv, foarte fericit, îi punea geamantanul în portbagaj.

– Voiam să te sun aseară ca să te anunț, inventă ea ca să pară mai credibilă, dar...

– Eram plecat, așa că n-aveai cum să mă găsești.

Range Rover-ul puternic demară și Zarah se liniști aproape imediat. Dalvik dispăru după o curbă a șoselei.

– Totuși, spuse Rolv după câteva secunde, n-a fost prea înțelept să contezi pe trecerea mea pe aici. Când mă gândesc că intenționam să plec mai devreme... Te-aș fi ratat.

– N-am avut încotro. Stein și unchiul meu au plecat cu un prieten la Edifjord în weekend.

– Și te-au lăsat să ajungi la Oslo prin mijloace proprii?

Tânărul părea surprins de lipsa de atenție pentru o rudă care mai era și musafir pe deasupra. Jenată, Zarah îi dădu o explicație evazivă:

– Oh, eu sunt cea care am ținut neapărat să nu le stric planurile.

Merseră o vreme în tăcere, după care Rolv, evident șocat, o întrebă:

– Nu puteai să-ți amâni plecarea cu o zi sau două?

– Nu, absolut deloc, îi răspunse ea fără să mintă de data asta.

Rolv clătină din cap cu o indignare prefăcută:

– Să abandonezi o femeie tânără și frumoasă pentru o partidă de pescuit! Și când mă gândesc că norvegienii sunt lăudați pentru ospitalitatea lor! E o greșeală de neiertat. Ce părere îți vei face despre noi? Totuși, țin să te asigur că noi știm să ne purtăm foarte frumos cu oamenii.

– Și uneori sunteți chiar foarte îndrăzneți, după cum am putut să observ.

Simțind imediat aluzia la purtarea lui de săptămâna trecută, el se grăbi să schimbe subiectul.

– Ai de gând să stai mult în capitală?

– Nu, de fapt plec imediat în Marea Britanie, cu primul avion.

– Deja pleci? Îți vom simți lipsa.

Zarah îi aruncă o privire recunoscătoare și nu spuse nimic.

– Dar atunci, spuse Rolv lovindu-se cu mâna peste frunte, înseamnă că vrei să te duc la Fornebu. Trebuia să mă gândesc la asta.

– Fornebu?

– Da, acesta este numele aeroportului din Oslo.

– Nu... nu vreau să abuzez de amabilitatea ta.

Rolv schiță un zâmbet.

– La ce oră e plecarea?

Luată pe nepregătite, Zarah făcu un calcul în minte.

– La prânz.

– Atât de devreme! Ce păcat! oftă Rolv. Nu mai avem timp să luăm masa împreună.

Puțin rușinată de minciuna ei, tânăra se ghemui în scaun și începu să se uite la peisaj, care devenise și mai impresionant din cauza furtunii. Era ca o reflectare concretă a stării ei de spirit. Respectându-i tăcerea, Rolv conducea fără să scoată nici un cuvânt. După trei ore de drum fără pauză, ajunseră la Fornebu.

În ciuda protestelor lui Zarah, Rolv ținu să-i ducă geamantanul până în sala uriașă de îmbarcare. Înainte de plecare, el se aplecă și o sărută ușor pe obraz.

– Toată lumea face așa pe aeroporturi, îi șopti el la ureche.

Câteva clipe mai târziu, rămăsese singură.

Căzută pe gânduri, tresări atunci când vocea melodioasă a unei stewardese se auzi brusc în difuzoarele sălii. Vorbind pe rând în norvegiană și engleză, ea anunță: „În atenția călătorilor: din motive atmosferice, toate cursele cu destinația Marea Britanie sunt anulate până la noi ordine”.

Anunțul declanșă un cor de proteste care se transformară curând în lamentații când un al doilea comunicat confirmă că toate legăturile aeriene dintre cele două țări erau suspendate pe durata întregii zile.

În loc să blesteme, așa cum făceau vecinii ei englezi, timpul nefavorabil din Marea Nordului, Zarah se resemnă și rezervă pentru noapte una din camerele pe care aeroportul le punea la dispoziția pasagerilor curselor amânate. Și cum n-avea nici un chef să meargă în oraș, petrecu la Fornebu o după-amiază interminabilă, trecându-și în revistă gândurile negre.

Seara se culcă, știind foarte bine că nu va reuși să doarmă. Trupul simțea nevoia de odihnă, dar mintea agitată respingea somnul cu încăpățânare. Închise ochii, bântuită de imaginea lui Stein. Chiar dacă astăzi îl părăsise pentru totdeauna, era conștientă totuși că acel bărbat o marcase pentru toată viața.

– Nu voi mai fi niciodată ca înainte... șopti ea în timp ce revedea în minte fiecare trăsătură, fiecare expresie a chipului lui Stein, forma nasului, culoarea ochilor, cuta din colțul gurii atunci când zâmbea...

Dar ultima imagine era alungată brusc de amintirea scenei cumplite în cursul căreia se despărțiseră pentru totdeauna. Stein rostise niște cuvinte pe care nu le va uita niciodată, dar cu toate astea, nu reușea să-l urască. În sinea ei, îi acorda circumstanțe atenuante, deoarece, dacă era să judece corect, oare în locul tânărului n-ar fi tras și ea aceleași concluzii pripite?

Multă vreme, Zarah se străduí în zadar să-și limpezească mintea de gândurile negre. O mică pendulă marca orele cu o încetineală exasperantă. Tânăra se răsucea în așternuturi, nereușind să scape de imaginile care o obsedau. Oare noaptea

aceea nu mai avea de gând să se sfârșească o dată? Era clar că a se gândi la Stein nu era cea mai bună metodă să adoarmă. În disperare de cauză, își concentră atenția asupra lui Margaret. Ea era singura mamă pe care o cunoscuse. Ea o crescuse, o îngrijise, o înconjurase cu dragoste. Asta era cel mai important. La rândul ei, și Zarah își dovedise afecțiunea față de ea. Ce dacă asupra ascendenței ei plana o enigmă care poate nu va fi niciodată descifrată? Esențialul nu era...

Deodată, gândurile lui Zarah fură întrerupte de un tărăboi care se auzea dinspre coridorul hotelului. Punându-și în grabă un halat de casă, se duse să vadă ce se întâmpla. Se auzeau ciocănituri în ușile hotelului și un irlandez solid o informă că, după toate aparențele, se declanșase un început de incendiu în subsol. Probabil că nu era nimic grav, dar regulamentul de securitate impunea părăsirea grabnică a camerelor. Între timp, sosiseră o mulțime de pompieri ca să vegheze la bunul mers al activității de evacuare. Fără să se lase dominată de panică, Zarah se încadră în fluxul călătorilor care mergeau spre sala de așteptare a aeroportului. Se gândea un pic speriată că întoarcerea ei din Norvegia nu se desfășura sub auspicii prea bune.

Tocmai cobora ultima treaptă, când tresări brusc. La capătul celălalt al holului uriaș, observase o siluetă cunoscută care-și făcea drum prin mulțime.

Stein! Simți că acea informație îi fusese transmisă mai mult de inimă decât de minte.

Era el, într-adevăr. Peste mai puțin de un minut, tânărul se proțăpi în fața ei. Tremurând din tot corpul, Zarah se pregăti de o nouă furtună.

*
* *

– După calculele mele, ar fi trebuit să fi părăsit până la ora asta teritoriul Norvegiei, spuse el brusc, abordând un zâmbet fermecător.

Zarah făcu ochii mari. Stein părea ușurat, ca și cum ar fi respirat mai bine acum când ea se găsea în fața lui.

– Cunoscându-te, aș fi putut să jur că vei lua vaporul de la Bergen, continuă el pe un ton foarte fiesc.

Total descumpănită de atitudinea lui, ea își umezi buzele înainte de a-i răspunde.

– Ei bine, după cum vezi, nu mă cunoști atât de bine. Trebuia o dată și o dată să scap de spaima de avion.

– Și ce s-a întâmplat de te-ai hotărât subit să-ți învingi frica asta atât de veche?

Zarah se gândi să-i răspundă foarte aspru:

– De ce vrei neapărat să mi se fi întâmplat ceva anume? Pur și simplu am vrut să mă întorc acasă pe drumul cel mai scurt, asta e tot.

Stein făcu o mutră dezarmantă. Zarah se forță câteva secunde să-și păstreze masca rece și orgolioasă, apoi nu-și mai putu reține întrebarea care-i ardea buzele.

– Dar tu? Ce cauți aici la ora asta din noapte?

– Oh, planul meu era foarte simplu. Voiam să iau avionul spre Edinburgh, s-o iau înaintea vaporului și să te întâmpin în port.

Zâmbi mulțumit și adăugă:

– Pe scurt, inițiativa ta fericită ne va scuti pe amândoi de o călătorie inutilă.

– *Pe amândoi?* se miră Zarah, tresărind.

– Evident, pentru că nu vei mai pleca.

Inima tinerei stătu în loc. Nu trebuia în nici un caz să mai lungească discuția cu acel om. Sub nici o formă. Era atât de sigur pe el, atât de convingător...

– Zarah, te rog să nu mai faci mutra asta tragică, îi spuse Stein cu blândețe. Totul o să fie bine, acum că te-am găsit.

A, nu! Era mult prea simplu! Zarah tocmai se pregătea să-i dea răspunsul cuvenit, când în difuzoare se auzi un comunicat în mai multe limbi. Pericolul de incendiu fusese înlăturat. Nu fusese vorba decât despre un incident tehnic lipsit de gravitate. Călătorii erau invitați să se întoarcă în camerele lor.

Sala de așteptare se goli ca prin farmec în câteva clipe. Rămaseră numai Zarah și Stein.

– A fost o alarmă falsă, șopti Zarah în tăcerea care urmă.

Stein spuse cu gravitate:

– Incidentul acesta a grăbit cursul evenimentelor, oferindu-ne o a doua șansă.

Pe Zarah o șocară ultimele lui cuvinte și nu mai căută să-și ascundă amărăciunea.

– Nu știu să mă fi bucurat de vreo șansă în relațiile cu tine.

– Ce-ar fi să mergem să stăm de vorbă în camera ta? Va fi mai bine ca aici pentru a...

– Nici să nu te gândești!

Zarah se dăduse înapoi aproape cu teamă.

– Îți spun o dată pentru totdeauna că nu mai avem nimic să ne spunem! Credeam totuși că am fost clară în legătură cu acest subiect și n-am de gând să revin asupra lui.

Stein îi aruncă o privire îndurerată.

– Doamne Dumnezeule, Zarah, chiar e posibil să nu înțelegi de ce am pornit ca un nebun pe urmele tale?

Rostită pe un ton care vibra de emoție, întrebarea o lăsă fără grai. Ea nu ghicise motivațiile lui Stein. Se gândea că numai niște împrejurări extrem de grave puteau să-l determine să-și neglijeze tatăl și să plece din Dalvik. Tatăl lui... Zarah păli brusc când se gândi că poate i se întâmplase ceva. Da, asta era. Haldor era bolnav, poate chiar pe moarte, și o chema la căpătâiul lui.

– Unchiul a avut un accident? exclamă ea.

O sclipire mai blândă din ochii lui Stein îi arătă că greșea.

– Dimpotrivă, se simte foarte bine. Datorită ție.

– Mie?

Zarah îl privi cu neîndredere.

– Cu siguranță. Datorită ție și-a recăpătat cheful de viață. Dar acum cred că a sosit momentul să-mi explici și mie ce încercai să descoperi atunci când am dat peste tine.

Derutată câteva clipe de trecerea bruscă de la un subiect la altul, Zarah își recăpătă calmul imediat. Ochii îi scăpărară de furie. Deci, Stein avea tupeul să facă aluzie la scena aceea de coșmar fără măcar să clipească!

– Dar este foarte clar, ce Dumnezeu! Căutam bani, îl ironiză ea. Nu-ți amintești că este lucrul care mă interesează cel mai mult pe lume? Mi-ai repetat asta de nenumărate ori.

– Ei bine, trebuie să recunosc că n-am avut dreptate.

– Oricum, e regretabil.

– Da, te-am judecat greșit...

– Sunt încântată să aud așa ceva, i-o reteză ea cu furie, dar din păcate, e cam târziu.

– ...și nimeni nu e mai nefericit ca mine.

– Acum ai remușcări? E emoționant.

Mărturisirea lui Stein era ca o pomadă pentru rănile ei sufletești, dar Zarah se simțea mult prea jignită ca să renunțe atât de ușor la atitudinea ei vădit ostilă.

– Dacă m-aș lua după vorbele tale, continuă ea tot ironic, ar trebui să înțeleg că ai plecat în căutarea mea ca să-ți ceri scuze? Așa este?

– Mai aveam și un alt scop.

Stein își roti enervat privirea prin sala înghețată în care se aflau.

– Locul ăsta nu este prea potrivit pentru confidențe. Ce număr are camera ta?

– Nu vreau să ți-l spun, ripostă Zarah hotărâtă să nu cedeze.

– *Min kjaerste...*

Stein se aplecă la urechea ei și șopti cu o blândețe prefăcută:

– Dacă nu vii acum cu mine, te voi lua cu forța și te voi duce cât ai zice pește la Dalvik!

– Să nu îndrăznești...

Expresia hotărâtă de pe fața lui îi îngheță cuvintele pe buze. Lui Zarah îi fu frică să-i mai opună rezistență. În drum spre camera de hotel, n-avu când să-și adune gândurile. Stein o prinsese strâns de mână și abordase un zâmbet relaxat pentru cei cu care se întâlneau pe coridoare.

Când ajunseră la etajul respectiv, ea trebui să acepte s-o însoțească până la ușa camerei. Zarah se întoarse cu fața la el, încercând din toate puterile să-și ascundă starea de confuzie.

– Aici este camera mea. Ar fi mai bine să ne luăm acum rămas-bun.

Stein ridică mirat din sprâncene.

– Ce idee ciudată!

– Stein, noi nu știm decât să ne jignim unul pe altul. Ce rost are să ne certăm la nesfârșit?

– Nu voi pleca până nu vom avea o mică discuție, așa că nu te mai încăpățâna și nu mai tremura în halul ăsta!

– Nu tremur deloc! Numai că sunt...

– Ești pur și simplu terorizată de apariția mea neașteptată. Îți repet că n-ai de ce să te temi de mine, Zarah.

Dar de ce oare se simțea dintr-o dată atât de slăbită? N-avea deloc intenția să se lase intimidată și totuși stătea acolo, șovăitoare, neștiind cum să scape de Stein și să-l pună la punct o dată pentru totdeauna.

– Bine. Hai înăuntru!

Intră în cameră înaintea lui și se duse să se așeze pe pat.

Stein avea dreptate: trebuia să aibă loc o discuție între ei. Ultima. Abia după aceea va putea să-l alunge pentru totdeauna din viața ei...

Pendula bătu de cinci ori. Afară se iviseră zorii.

Stein rămase câteva clipe sprijinit de pervazul ferestrei, privind întunericul risipindu-se. Fascinată fără voia ei, Zarah nu reușea să-și dezlipească ochii de el, regăsind cu o emoție nespusă acel chip drag pe care crezuse că n-o să-l mai vadă niciodată. Palid ca un cadavru, Stein părea că îmbătrânise în ultimele douăzeci și patru de ore și pentru prima oară tinerei îi trecu prin minte că poate suferise din cauza dispariției ei.

Atunci când Stein vorbi în sfârșit, o făcu pe tonul cel mai blând pe care îl folosise vreodată față de ea:

– Cum am putut oare să mă înșel atât de mult în privința ta, *min kjaerste?* Am simțit de multă vreme că în tine coexistă două femei, una tandră și fermecătoare și cealaltă deținătoarea unui secret care o sufoca. Din păcate, aparențele

erau împotriva ta și eu m-am lăsat amăgit de ele. E adevărat că nu-ți pasă de bani, care pentru tine n-au nici o valoare. Plecarea ta demonstrează pe deplin acest lucru.

Tulburată de mărturisirea lui neașteptată, Zarah ridică spre el o privire mirată:

– Nu înțeleg...

– E destul de simplu. Părăsind Norvegia înainte de scurgerea celor șase luni convenite, îți pierdeai moștenirea.

– Da... acțiunile. Nici nu m-am gândit la ele.

Stein îi zâmbi cu tandrețe.

– După ultima noastră discuție, abia plecasem de zece minute și deja îmi regretam pornirea violentă și cuvintele nedrepte pe care le rostisem, dar era prea târziu să mai dau înapoi. Mi-am continuat drumul spre Edifjord cu hotărârea fermă de a-mi cere mii de scuze la întoarcere. Din păcate, dispăruseși deja când am ajuns acasă...

Umerii lui Stein se curbaseră ușor, ca sub povara șocului pe care-l suferise.

– Vrei să spui, zise rar Zarah, că erai convins de nevinovăția mea încă înainte de a descoperi că plecasem?

– Dacă nu m-aș fi lăsat orbit de furie, cred că nu te-aș fi putut considera niciodată vinovată.

– Dar atunci nu era prima oară când te arătai necruțător față de mine, obiectă încet tânăra.

Stein se așeză lângă ea pe pat și-i luă mâinile într-ale lui.

– Secretul tău ridicase un zid între noi. Nici nu-ți poți închipui cât de mult am suferit din cauza tăcerii tale și a neîncrederii pe care o manifestai față de mine. De ce nu mi-ai spus totul, Zarah?

Ea înghiți cu greutate și privi în jos.

– Nu știu ce vrei să spui.

Stein o sili cu blândețe să-l privească în ochi.

– Serios? Nici dacă îți voi pomeni despre un anumit certificat de căsătorie existent nu în seiful tatălui meu, ci în dulapul cu documente?

De data asta se simți pierdută. Nu mai protestă decât de formă.

– Și ce mă privește pe mine acel certificat?

– Asta aștept și eu să-mi spui. Haide, Zarah, te implor din nou. Mărturisește!

Ea tocmai se pregătea să deschidă gura pentru a nega iarăși, când văzu în ochii lui Stein o înțelegere nesfârșită. Pentru ea a fost o adevărată revelație. El știa! Limba i se dezlegă ca prin farmec și puse în sfârșit întrebarea care-i ardea buzele de săptămâni întregi:

– Cine este mama mea?

O tăcere încărcată de tensiune îi învălui. Cufundându-și privirea intensă în ochii ei, Stein rosti încet:

– Anne.

Capitolul 10

Zarah închise ochii, cuprinsă în sfârșit de un sentiment de calm și ușurare. Anne... mama ei? Știa, știuse dintotdeauna.

– Ești tristă? se interesă Stein. Sau dezamăgită? M-am gândit că trebuie să afli adevărul.

Tânăra clătină din cap și schiță un zâmbet slab.

– Lasă-mă să mă obișnuiesc cu ideea... Sunt încă tulburată.

Îi strânse mâinile cu blândețe.

– Și eu am fost, recunoscu el. Am fost șocat când am descoperit care era unicul motiv al venirii tale în Norvegia.

– Nu mai crezi că am venit să-mi iau în primire moștenirea?

– Cum ar fi fost posibil? Nu știai nici măcar că Anne murise până când ți-am spus eu în seara în care ai sosit.

Zarah îl privi uluită. După săptămâni întregi de dubii și bănuieli, în sfârșit o credea.

– Sunt bucuroasă că spui asta.

– Dintr-un motiv pe care nu mi-l pot explica, n-ai primit nici scrisoarea de la mine și nici pe cea a maestrului Langaard.

– E ciudat, dar așa stau lucrurile.

– În schimb, ceea ce mă miră foarte tare, este faptul că ți-ai concentrat căutările asupra unor martori minori sau indirecți, ca Gyda Wenstad. Ar fi fost mult mai simplu să-l întrebi pe unchiul tău... De ce n-ai făcut-o?

– Nu puteam. Imaginează-ți cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat că femeia pe care o adora îi ascunsese toată viața că avea un copil din prima căsătorie. Cred că n-ar fi rezistat acestei vești.

Stein o aprobă cu un aer recunoscător.

– Așadar, pentru a-l cruța pe tatăl meu, ai preferat să compromiți șansele de reușită ale anchetei tale... Ai fost foarte generoasă, Zarah. Cât despre mine, ai fi putut să...

– Cu răceala pe care mi-o arătai, i-o reteză ea rapid, n-am vrut să risc făcându-ți confidențe!

– De fapt, chiar dacă m-ai fi întrebat, oricum nu ți-aș fi fost de nici un ajutor pentru că nu știam nimic.

Zarah se uită la el mirată.

– Dar atunci, când ai aflat adevărul?

– Chiar și ieri, te știam drept fiica lui Margaret, până când Haldor mi-a arătat biletul de adio pe care i l-ai scris. Atunci când l-am anunțat că voi pleca imediat în căutarea ta, el a vrut ca mai întâi să-mi spună toată povestea.

Zarah simți cum inima începe să-i bată din ce în ce mai tare.

– Pot să știu și eu ce dezvăluiri ți-a făcut?

– Dacă există pe lume un om care trebuie să afle ce mi-a spus Haldor, aceea ești tu. După părerea mea, a trecut deja prea mult timp fără să ți se aducă la cunoștință niște lucruri.

Sorbindu-i vorbele de pe buze, Zarah îl văzu pe Stein ridicându-se în picioare și plimbându-se de colo-colo în timp ce-și depăna povestea.

Pomeni mai întâi despre întâlnirea Annei cu Haldor și dragostea fulgerătoare care pusese stăpânire pe ei în urmă cu douăzeci de ani.

Omul de afaceri se găsea atunci în Anglia într-o călătorie de lucru. Își dădu imediat seama că nu l-ar fi lăsat inima să se întoarcă în țară fără iubita lui. Și Anne era tulburată de ideea despărțirii, dar nu voia să-și părăsească fetița. Într-adevăr, micuța Zarah se născuse din scurta ei căsnicie cu răposatul ei soț, Felix Thornton. Impresionată de idila înfiripată între sora ei și Haldor, Margaret se oferi s-o înlocuiască la căpătâiul fetiței, care stătea în spital încă de la naștere și momentan nu era transportabilă.

Anne neștiind în continuare ce să facă, Haldor îi vorbi despre faptul că la întoarcerea în Norvegia avea nevoie de o menajeră și guvernantă în același timp. Era divorțat, avea un fiu de paisprezece ani care se simțea nefericit la mama lui și pe care dorea să-l ia la el. Anne se hotărî în cele din urmă să plece cu Haldor. Știa că mai devreme sau mai târziu dragostea dintre ei îi va determina să se căsătorească. Atunci se va întoarce s-o ia pe Zarah, pentru care până atunci ar fi avut timp să găsească un spital adecvat.

La Oslo și la Dalvik, Anne a trăit alături de Haldor perioada cea mai fericită din viața ei. Numai Zarah îi lipsea pentru ca fericirea ei să fie deplină. Margaret îi ținea la curent cu

evoluția micuței. După nuntă, Anne și Haldor au primit de la ea o scrisoarea care avu efectul unei bombe: exista speranța ca Zarah să meargă la un moment dat ca toți ceilalți copii.

Margaret le oferi detalii despre o nouă tehnică chirurgicală care avea rezultate spectaculoase, dar din păcate, pentru operație era nevoie de o sumă astronomică. Fără nici o ezitare, Haldor se oferi să suporte toate cheltuielile, indiferent cât ar fi de mari. Anne plânse cu lacrimi de bucurie și recunoștință. Pentru a nu-l lăsa pe soțul ei singur în timpul lunilor de zile cât ar fi durat spitalizarea lui Zarah, Margaret se oferi să se ocupe ea de toate în locul surorii ei. Începând din acea perioadă, Haldor a început să aibă probleme financiare.

– N-am știut... se bâlbâi Zarah, uluită. Deci unchiului meu îi datorez faptul că astăzi nu sunt paralizată!

Ridică spre Stein o privire rătăcită.

– Cum aș putea oare să-l răsplătesc pentru generozitatea lui?

– Tatăl meu era fericit că are posibilitatea să te ajute, îi răspunse simplu Stein, și n-a regretat niciodată că a făcut-o, nici măcar în perioada cea mai dificilă din punct de vedere financiar.

– Spune-mi ce s-a mai întâmplat după aceea.

– În anii care au urmat, *Industries Kildedalen,* care era pe vremea aceea o întreprindere modestă, avea de suferit de pe urma sumei enorme pe care directorul general al firmei o retrăsese din conturile acesteia. Haldor a fost de mai multe ori în pragul falimentului și a ajuns să-și ipotecheze până și casa în care locuia ca să-și poată onora obligațiile.

Stein observase că Zarah era din ce în ce mai stânjenită. Îi puse mâna pe umăr cu blândețe.

– Nu-mi face plăcere să-ți descriu acest tablou deprimant. Dacă par că insist, o fac pentru că tocmai această situație materială precară nu i-a permis Annei să vină să te vadă în Anglia. Nu te-ai înșelat în privința asta, Zarah: te iubea cu adevărat, dar pur și simplu ea și soțul ei nu-și puteau oferi luxul unei călătorii. Aproape toți banii disponibili erau trimiși lui Margaret, care avea grijă de tine.

Zarah lăsă capul în jos, copleșită. În urechi îi mai răsuna și acum acuzația lui Stein. Trăise în confort și nepăsare, în timp ce alții trudeau ca să-i ofere ei tot ce avea nevoie.

– N-au dat înapoi din fața nici unui sacrificiu, spuse ea încet. Nu voiam așa ceva.

Stein dădu din umeri.

– Tatăl meu ar fi făcut orice pentru Anne. Ea a acționat exact așa cum trebuia. În locul ei, sunt sigur că și tu ai fi procedat la fel.

Zarah îi mulțumi din priviri și el își continuă povestirea.

– Înlocuind-o pe sora ei în preajma ta, în cele din urmă Margaret intrase în joc. Vindecarea și apoi creșterea ta au devenit cea mai mare preocupare a vieții ei. Te iubea ca pe fiica ei, ca pe copilul pe care nu-l avusese niciodată.

– Știu... șopti Zarah.

Vreme de câteva clipe între ei domni tăcerea, apoi ea întrebă, timid:

– Dar spune-mi, Stein, mai târziu, după ce ai redresat situația financiară a companiei... de ce nu s-a dus mama la Shrewsbury?

– Din păcate, nu era atât de simplu, Zarah. În ciuda dorinței lor de a te avea în sfârșit lângă ei, Anne și Haldor s-au trezit în fața unor lungi ani de compromisuri.

– Cum adică?

– Până în ultima clipă a vieții ei, Anne i-a purtat o recunoștință fără margini surorii ei pentru că te-a înconjurat totdeauna cu o iubire maternă, dar a devenit dintr-o dată neliniștită înțelegând că de atunci încolo nu mai stătea nimic în calea plecării ei în Anglia sau venirii tale în Norvegia.

– Nu înțeleg, șopti Zarah. Mi-ai spus că ăsta era visul vieții ei, vis care acum putea fi îndeplinit...

– Bineînțeles, numai că mai era la mijloc și Margaret. Cum ar fi putut să te smulgă de lângă ea fără să-i frângă inima?

– Ar fi trebuit să ne despărțim neapărat? se interesă tânăra, privindu-l mirată. Adică, nu era suficient loc la Dalvik și pentru mine și pentru ea?

Era convinsă că nu acela era adevărul, dar nu-și imagina care ar putea fi în acel moment.

Stein clătină blând din cap.

– Tatăl meu v-ar fi primit cu brațele deschise pe amândouă, dar Margaret a refuzat invitația lui. Spunea că ar trebui să pleci singură.

– Dar... de ce?

– Medicii care o consultaseră pe Margaret fuseseră categorici: artrita de care suferea nu-i permitea să dea piept cu asprimea cumplitelor ierni norvegiene.

Zarah simți că ochii i se aburesc de lacrimi. Fusese urmărită încă de la începutul vieții ei numai de ghinioane.

– Biata de ea, oftă ea, și clima Marii Britanii era destul de greu de suportat pentru ea... Cât de mult trebuie să fi suferit la gândul că într-o zi voi fi luată de lângă ea!

– Greșești, Zarah! Anne n-a avut niciodată intenția asta.

Se așeză din nou pe pat, lângă ea, și-i explică răbdător:

– Tocmai din dragoste pentru sora ei s-a resemnat să nu te viziteze la Shrewsbury. Anne se temea că dacă te-ar vedea, n-ar mai avea curajul să te părăsească.

– Și poate nici forța de a-mi ascunde în continuare adevărul, adăugă Zarah cu tristețe.

– Așa este. Ea știa că Margaret era obsedată de gândul că vei afla că nu este mama ta.

– Dar asta nu mi-ar fi schimbat sentimentele față de ea...

– Sunt convins că spui adevărul, *min kjaerste,* dar Anne a preferat s-o cruțe de această încercare. Anne se mulțumea cu puțin și asta de foarte multă vreme. Scrisorile lui Margaret îi vorbeau despre tine în amănunțime. Felicitările tale de Crăciun și de zilele de naștere o făceau fericită. S-a sacrificat pentru un lucru esențial.

Zarah rămase o vreme tăcută, ușor derutată de avalanșa dezvăluirilor care o priveau în mod direct. Toate piesele jocului de puzzle se potriveau în mod logic, însă mai rămânea un punct de lămurit.

Ea își drese glasul și întrebă pe un ton prefăcut indiferent:

– Dar tu, atunci când tatăl tău ți-a încredințat conducerea companiei, din câte îmi aduc aminte parcă ai procedat la niște restricții draconice, nu-i așa?

Stein o privi mirat.

– Așa este, dar nu înțeleg ce vrei să spui.

– Suma trimestrială pe care ai continuat să ne-o trimiți mie și lui Margaret ar fi putut să-ți compromită pur și simplu redresarea companiei?

– Dovada cea mai bună este faptul că așa ceva nu s-a întâmplat, spuse el zâmbind.

– Totuși...

– Este adevărat, pe vremea aceea chiar mă temeam că voi da faliment din cauza asta, dar nici nu cunoșteam motivul real al acelor transferuri de fonduri. În caz contrar, îți dai seama că aș fi luat atitudine.

– Tatăl tău nu-ți dăduse mână liberă? insistă Zarah.

– Ba da, cu excepția acestor cheltuieli și în ziua în care i-am spus că ele ne agravau situația financiară, nici n-a vrut să audă.

– Ce ți-a spus?

– Oh, a fost cât se poate de limpede: „În afară de cazul în care am fi total ruinați, nu vom înceta niciodată să facem aceste plăți. Consideră acest lucru ca pe o datorie de onoare!"

Zarah clipi des din ochi, nedumerită de tonul senin al tânărului atunci când evocase vorbele tatălui său.

– Unchiul nu ți-a spus niciodată din ce cauză?

– Nu era nevoie. Aflasem că era vorba despre nepoata Annei și pentru mine era suficient. Simțeam o mare recunoștință pentru mama mea vitregă pentru că m-a tratat ca pe fiul ei...

– Dar oricum, cred că refuzul permanent de a ți se oferi o explicație rațională îți stătea pe suflet, nu-i așa?

Spre marea ei mirare, Stein izbucni în râs.

– Pur și simplu mă exaspera, sublinie el vesel. Mai ales când am aflat că tânăra Zarah își terminase studiile și era perfect sănătoasă.

– Dar eu...

– Pune-te în locul meu, Zarah: munceam zi și noapte ca un ocnaș pentru a oferi o viață lipsită de griji unei rude îndepărtate pe care nici măcar n-o cunoșteam!

– Nu puteam să-mi câștig singură existența, se apără ea vehement. Ți-am mai explicat o dată că trebuia să stau aproape în permanență lângă ma... mătușa mea.

– Doar pe vremea aceea eu nu știam cum stau lucrurile. Mi se părea că ești un fel de parazit.

Zarah clătină din cap. Totul, sau aproape totul fusese spus. După o scurtă tăcere, ea anunță cu o voce lipsită de orice intonație:

– Ei bine, acum nu mai ai altceva de făcut decât să încetezi aceste plăți.

Stein tresări.

– Poftim?

– Se înțelege de la sine că de acum încolo nu va mai trebui să plătești pentru noi.

– De ce?

Zarah ridică glasul.

– Pentru că primul lucru pe care-l voi face atunci când voi ajunge acasă, va fi acela de a-mi găsi un serviciu. Nici nu se pune problema să mai trăiesc pe cheltuiala ta pe viitor! De altfel...

Se opri brusc, observând expresia total stupefiată a lui Stein.

– Doar n-ai de gând să-ți continui drumul spre Anglia!

– Ba da, cum să nu!?

– Dar asta este nebunie curată! N-o să te las să faci așa o prostie!

Înspăimântată, Zarah rămase câteva secunde fără grai, înainte să treacă la atac.

– Întâi de toate, nu este vorba despre nici o prostie! începu ea, plimbându-se de colo-colo prin cameră. Și în al doilea rând, nu cred că sunt obligată să-ți dau socoteală de ceea ce fac!

– Zarah! Dar nu e...

– Și în ultimul rând, continuă ea fără să țină cont de întreruperea lui, mi se pare că uiți de beneficiile de care te vei bucura datorită plecării mele!

– Aș vrea să știu și eu care sunt alea, mormăi Stein furios.

– Poți să păstrezi toate acțiunile în cadrul familiei.

El se ridică și explodă:

– La toți dracii cu acțiunile alea! Tu ești familia mea!

Zarah încremeni, în timp ce el se apropia de ea.

– Acum a venit și rândul meu să vorbesc, spuse Stein pe un ton care nu admitea replică. Oare nu te-ai întrebat niciodată de ce clauza pentru dobândirea moștenirii prevedea să petreci șase luni în Norvegia?

– Presupun că... din grijă pentru companie.

– E absolut ridicol. Mai caută.

– Ca să nu mă simt în perioada asta singură pe lume, spuse Zarah pe un ton mai ridicat.

Stein o privi ironic.

– Arde! Dar voi pune eu punctul pe i. Ultima dorință a mamei tale a fost aceea de a ne apropia. Nu ghicești în ce scop?

Zarah nu îndrăznea să ghicească. Cu obrajii în flăcări, se grăbi să completeze.

– Vrei să spui pe noi trei. Nu pot să-l uit pe unchiul meu și acesta este încă un motiv pentru care vreau să plec. Nefericitul a suferit destul din cauza mea de-a lungul anilor.

– În cazul în care n-ai făcut-o intenționat, te anunț că ai deviat de la subiectul discuției, sublinie cu o plăcere răutăcioasă Stein. Cât despre tatăl meu, el nu vede lucrurile în acest mod, și tu știi foarte bine asta.

– Îți repet pentru a nu știu câta oară că nu vreau să mă impun în fața voastră! se încăpățână ea să răspundă.

– Și eu îți spun că, pe lângă afecțiunea pe care ți-o poartă, Haldor crede că primindu-te sub acoperișul lui încearcă să repare o nedreptate.

– O nedreptate?

– Ți-ai petrecut totuși douăzeci de ani departe de familia ta.

Zarah își prinse tâmplele cu ambele mâini.

– Dar n-am fost nefericită. Unchiul nu trebuie în nici un caz să aibă remușcări. Nu el! Era gata-gata să se ruineze plătindu-mi operația și apoi...

– Atunci, vino și spune-i toate astea cu gura ta. Imediat ce vom ajunge acasă...

– Casa mea se găsește la Shrewsbury.

Corecția făcută de Zarah fu urmată de o liniște de plumb.

Stein o privea acum cu o expresie evident necăjită, aproape șocată, ca și cum ar fi rostit o enormitate de prost gust. În cele din urmă vorbi, pe un ton foarte aspru:

– După toate explicațiile pe care ți le-am oferit, tot ai de gând să pleci! Cu atât mai mult cu cât știi foarte bine că noi ne opunem unei asemenea idei!

Zarah tresări ușor când auzi cuvântul „noi", dar preferă să nu țină cont de spusele lui Stein când îi răspunse:

– Dar mi-ai mărturisit tu însuți că tatăl tău se simte mai bine. Sunt sigură că își va recăpăta pe zi ce trece cheful de viață și...

– Zarah, nu pentru tatăl meu îți cer să nu pleci, ci pentru mine.

– Pentru... tine?

Tânăra rămase blocată. De peste o oră, încerca de bine de rău să-și ascundă sentimentele pe care le avea pentru Stein, dar acum masca ei de indiferență se făcu țăndări... Își umezi buzele uscate și-l întrebă:

– Nu înțeleg... în ce măsură crezi că prezența mea îți poate fi de folos?

– De folos? Indispensabilă vrei să spui. Esențială... vitală!

Stein izbucni în râs când văzu cât de uluită este.

– Este adevărat că până acum nu prea ți-am dat ocazia să remarci acest lucru, recunoscu el indiferent.

– Nu prea, șopti Zarah.

– Și totuși, așa este!

Fără să ia în seamă consternarea ei, sări fără nici o legătură la alt subiect arzător.

– Și acum, explică-mi și mie, *min kjaerste.* Ai venit în Norvegia cu o singură idee în cap: aceea de a descoperi cine era mama ta. Atunci, de ce ai șters-o brusc înainte de a afla adevărul? Nu prea e în stilul tău să renunți așa ușor...

Zarah se simți cuprinsă de panică. Vedea foarte bine ce încerca Stein să audă din gura ei! Voia să recunoască în fața lui ceea ce nu îndrăznise să recunoască nici față de ea însăși: *plecase pentru că îl iubea, iar el o ura.*

– Să zicem că în cele din urmă am înțeles că investigația mea nu era în definitiv atât de importantă pentru mine. Nu fusese Margaret cea mai bună mamă din lume? Nu simțeam nevoia să aflu mai mult.

– E și asta o explicație, recunoscu el, dar pe mine nu mă satisface. Aș vrea să fiu sigur că n-ai dat bir cu fugiții numai din cauza ultimelor mele acuzații.

– Ca să-ți spun sincer, Stein, aproape că mă obișnuisem cu acuzațiile tale, spuse ea scrâșnind din dinți. A fi nedrept este ca o a doua natură la tine!

El îi zâmbi și mai larg, ceea ce o enervă la culme pe Zarah.

– Așadar, nu ăsta este motivul pentru care ai vrut să pleci?

– Atunci când voi avea mai mult timp, șuieră ea, îți voi întocmi o listă cu toate reproșurile pe care le am la adresa ta. Îți garantez că va fi una foarte lungă.

– De ce să mai așteptăm? Dă-mi un exemplu.

Zarah oftă enervată și se hotărî să-și dea drumul la gură.

– Ai căutat-o cu lumânarea! Mi se pare că ești brutal, obraznic, arogant și... bănuitor! Și... ăă...

– Și posesiv în dragoste? îi sugeră Stein liniștit.

– În privința asta, nu văd cum aș fi putut să-mi dau seama, ripostă Zarah pălind.

– Ah, da! N-ai băgat de seamă că eram gelos?

Brusc, revăzu explozia de furie a lui Stein atunci când ieșise cu Rolv. Deci, asta era... Dar atunci...

Ridicând repede capul, descoperi că el se amuză de starea ei de confuzie.

– Gelos? Nu știu nimic despre viața ta personală.

– Dar o cunoști foarte bine pe englezoaica fermecătore care a intrat într-o bună zi în casa și în inima mea.

– O englezoaică...

Stein zâmbi.

– Ai ghicit, *min kjaerste.*

Expresia aceea de alint specific norvegiană o tulbură profund.

– Nu... nu e posibil. Eram atât de sigură că mă disprețuiești...

– Dar am toată viața înainte pentru a te convinge să mă ierți. Cu condiția să-mi mai răspunzi la o întrebare.

– Care?

– Vrei să fii soția mea?

Zarah se clătină pe picioare, simțindu-se copleșită de o fericire fără margini. Așadar, viața putea fi ca într-un basm cu zâne!

– Oh, dragul meu!

Ultimele cuvinte țâșniră din străfundurile sufletului său. Acestea marcau sfârșitul oricărei rețineri, a oricărei rezistențe. Din privirea pătimașă a lui Zarah, Stein își dădu seama cât de intensă era dragostea ei.

– Răspunsul este... da? șopti el cu o voce gâtuită de emoție.

– Da. Pentru totdeauna.

Oftând ușurată, Zarah se aruncă în brațele lui Stein și buzele li se uniră în cel mai minunat sărut din lume.

Sfârșit